

VẠN LƯU QUY TÔNG

Nguyên tác: [Khuyết danh]

Đả tự kỳ thủ	
wuji	1 → 5, 11 → 14, 21, 22, 24, 25
Thiên Sơn Đồng Lão	6 → 10, 15 → 20, 23, 26 → 29
lang-tu-vo-danh	30 → 34

Chuyển sang .lit: neorest

MỤC LỤC

Hồi 1: Thần môn
Hồi 2: Vạn vật quy nguyên
Hồi 3: Địa Khuyết cung
Hồi 4: Vạn Lưu Quy Tông
Hồi 5: Công phu Bát Quái môn
Hồi 6: Cửu U Quỷ điện
Hồi 7: Hắc Thạch đảo
Hồi 8: Tâm pháp thượng thừa
Hồi 9: Tình cờ thoát hiểm
Hồi 10: Vô Minh thần công
Hồi 11: Tung tích bí kíp
Hồi 12: Ẩn tình ở Thần môn
Hồi 13: Tranh đoạt tín vật
Hồi 14: Bí ẩn Tam Diệp cốc
Hồi 15: Những thi thể không đầu
Hồi 16: Kỳ tích trong vách động
Hồi 17: Vô cực lão nhân
Hồi 18: Thủ đoạn khôn lường
Hồi 19: Khôi phục võ công
Hồi 20: Những công phu thất truyền
Hồi 21: Mã Bình sơn
Hồi 22: Thủy Bạc cốc
Hồi 23: Quỷ công
Hồi 24: Ẩn tình Thần môn
Hồi 25: Thù nhân lộ diện
Hồi 26: Vạn niên tuyết liên tử
Hồi 27: Đại họa Côn Luân
Hồi 28: Nhị quái Quan ngoại
Hồi 29: Độc công Hoạt tử thi
Hồi 30: Oan oan tương báo

Hồi 31: Vạn Biến Cứu U
Hồi 32: Đỉnh Thần Minh Sơn
Hồi 33: Cứu Trùng công phu
Hồi 34: Hoạt thiên khiếp quần ma

Hồi thứ nhất

Thần môn

Bí đạo đột ngột chấm dứt. Thay vào đó lòng bí đạo mở rộng ra thành một thạch thất âm u trầm lắng.

Với sắc mặt ngưng đọng như mọi người vị trưởng lão cao niên nhất trong tam lão chợt tiến nhanh đến phía tả của thạch thất.

Lão xóc rộng hữu thủ áp vào vách đá đúng vào vị trí mà ở đó đã lưu sẵn một dấu chưởng tay to bằng dấu tay một người bình thường. Và không hiểu đã có ở vách đá từ bao giờ.

Hữu thủ sau khi lọt thỏm vào dấu chưởng tay có sẵn, vị trưởng lão dồn lực đến độ diện mạo bỗng đỏ gay, đồng thời toàn thân cũng rung lên bần bật.

Khi toàn bộ chân nguyên nội lực đã vận dụng đến tột độ, bầu không khí trầm lắng và ngưng đọng đang ngự trị ở gian thạch thất vụt bị phá vỡ do tiếng thét của vị trưởng lão bỗng vang lên:

- Khai!

Ngay khi tiếng thét vang lên nếu ai ai cũng giữ nguyên sắc mặt ngưng đọng không hề thay đổi cho dù cảnh quang trước mặt đang có dấu hiệu chuyển đổi thì gã nho sinh duy nhất có mặt ở đây phải thất thần ra mặt và cứ trở mắt nhìn vào những chuyển biến những tường không thể nào có được nhưng vẫn cứ diễn ra.

Gã càng nhìn càng kinh ngạc, càng hoang mang. Và sau cùng gã phải ngưỡng mộ khi nhận thấy vách đá mà vị trưởng lão vừa áp tay vào đang từ từ phân khai, dịch chuyển về hai phía, để lộ ra một thông đạo bí ẩn khác nằm ngay sau vách đá kia.

Vách đá dịch chuyển không một tiếng động. Có chăng chỉ là những tiếng rào rào nho nhỏ cho thấy vách đá vì quá lâu không có dịp khai thông khiến lớp cát bụi thời gian thường vẫn tồn đọng ở dưới chân

vách đá, giờ do vách đá dịch chuyển, lớp cát bụi đỏ bị vách đá nặng nề nghiền nát.

Vách đá ngừng dịch chuyển, những âm thanh rào rào cũng biến mất, vị trưởng lão cao niên đến lúc này mới lùi lại, đứng cạnh hai vị trưởng lão còn lại, hợp thành tam lão.

Hai vị trưởng lão kia vốn đứng ở hai bên vị trưởng lão nọ, một người một bên hữu một người bên tả, cả hai nhẹ nhàng áp mỗi người một tay vào hậu tâm vị trưởng lão cao niên.

Cứ thế tam lão đứng thành hàng ngang cùng cúi đầu hướng vào một mỹ phụ trung niên – là nhân vật duy nhất ở đây luôn che kín diện mạo bằng một lớp sa mỏng.

Cả tam lão cùng phát thoại:

- Thần đàn đã khai thông. Kính thỉnh Môn chủ nhập đàn.

Mỹ phụ trung niên gật đầu, như đã biết phải làm gì, như chỉ chờ tam Lão theo đúng nghi lễ nói lời kính thỉnh như thế.

Sau đó, mỹ phụ trung niên đưa mắt nhìn gã nho sinh:

- Ngoài Bạch Quan Nhật, tất cả hãy lưu lại chờ ta.

Và mỹ phụ trung niên ung dung tiến thẳng vào thông đạo bí ẩn.

Gã nho sinh Bạch Quan Nhật thoáng bối rối.

Chợt ở phía sau gã có tiếng nhắc khẽ:

- Thiếu hiệp vào đi. Đã đến phần thiếu hiệp phải lập trọng thệ trước linh vị tổ sư bản môn rồi.

Gã quay lại, cố nặn ra nụ cười cảm kích cho dù rất gượng gạo:

- Đa tạ thất chuyên sứ chỉ điểm. Sau này khi võ công tự thành, mỗi gia thù được báo phục, Bạch Quan Nhật quyết không quên đại ân của thất chuyên sứ.

Nhân vật được gọi là chuyên sứ chọt tỏ vẻ khấn trương:

- Hãy khoan nói đến đại ân, chỉ cần thiếu hiệp đừng quên những gì đã hứa với ta, đừng tỏ ra nhát đảm trước hữu sự, giúp bốn môn thực hiện hoài bão sau ba mươi năm chờ đợi, chính bốn môn mới phải cảm kích thiếu hiệp.

Để chứng tỏ bản thân sẽ không bị nhát đảm, Bạch Quan Nhật vụt hít một hơi thật dài.

Đúng lúc này, vị trưởng lão cao niên bỗng lên tiếng bằng giọng nói không hiểu sao đã trở nên khàn đi.

- Đừng để phí thời gian nữa, Bạch thiếu hiệp xin nhập đàn cho.

Nhuệ khí của gã có phần nào vơi đi khi nghe lời hối thúc này. Tuy vậy gã vẫn dịch chân bước vào nơi mà lát nữa thôi chỉ có gã và vị Môn chủ Thần môn.

Thông đạo thẳng và dài chừng mười mười lăm trượng. Cũng như bí đạo lúc nãy ở bên ngoài, thông đạo đột ngột chấm dứt và cho gã nhìn thấy một thạch động vụt mở rộng với một khoảng tròn sáng lộ thiên ở tít trên cao cho gã biết rằng đó chỉ là đủ làm cho toàn bộ thạch động thông thoáng chứ không phải là bí đạo mà theo đó xuất hoặc là nhập vào Thần đàn.

Mỹ phụ trung niên đã đứng lại và chờ gã. Gã cũng đứng lại, và để giữ lễ gã dừng lại ngay sau mỹ phụ độ một tầm tay. Gã nào dám đứng ngang hàng với mỹ phụ vốn là Môn chủ Thần đàn.

Hiểu ý gã, mỹ phụ lên tiếng:

- Phàm những ai được phép đặt chân vào Thần đàn đều được đối xử ngang hàng trước linh vị tổ sư. Thiếu hiệp chớ ngần ngại hãy tiến đến đứng ngay bên hữu của ta.

Gã thở dài, tỏ ý biết lỗi:

- Phải đợi Môn chủ nhắc nhở, vẫn sinh thật thấy áy náy. Vì những

chuyện này văn sinh đã được thất chuyên sứ chỉ điểm cả rồi.

Đợi gã bước lên ngang hàng, mỹ phụ trung niên mới tiếp tục lên tiếng:

- Dù đã được chỉ điểm tường tận từng nghi tiết nhưng nào có ai vẫn đủ bình tâm để thực hiện một khi lâm vào tình cảnh quá nghiêm trọng này? Ta hoàn toàn cảm thông và không hề chê trách thiếu hiệp.

Gã hít vào một hơi, có cảm nhận lời nói của mỹ phụ làm gã tăng thêm nhiều, thật nhiều đờm lược. Nhờ đó gã chột đủ bình tâm để cùng mỹ phụ đối đáp.

Mỹ phụ hỏi:

- Trước mặt thiếu hiệp chính là linh vị tổ sư, thiếu hiệp hãy thành tâm đáp lại những lời ta sắp hỏi. Thiếu hiệp hoàn toàn nguyện ý gia nhập bốn môn?

Bạch Quan Nhật đáp một cách nghiêm trọng:

- Để báo phục gia thù mà thù nhân lại là kẻ có bản lãnh tuyệt luân, văn sinh biết chỉ có Thần môn mới giúp văn sinh hoàn thành ý nguyện. Do vậy, Bạch Quan Nhật này toàn tâm toàn ý, nguyện đầu nhập Thần môn.

Mỹ phụ gật đầu:

- Và thiếu hiệp đã được biết bốn môn có hai phương cách luyện công, một nhanh một chậm và một đạt mục tối thượng thừa trong khi một kia chỉ đủ đào tạo thiếu hiệp thành bậc cao thủ đạt nhất lưu?

Bạch Quan Nhật minh định:

- Về điều này, bẩm Môn chủ, văn sinh đã minh bạch.

Mỹ phụ khẽ hít vào một hơi:

- Tốt lắm! Với phương cách thứ nhất nếu thiếu hiệp có cơ trí, có đờm lược và do thiên ý an bài, sớm thì nửa năm, chậm là một năm thiếu hiệp sẽ đạt bản lãnh tội thượng thừa. Lúc đó, theo di ý của tổ sư và

vẫn được bốn môn bao đời nay tuân thủ, thiếu hiệp nghiêm nhiên sẽ là Môn chủ bốn môn. Và khi đã là Môn chủ không cần nói có lẽ thiếu hiệp cũng hiểu, ta đương nhiên sẽ giao quyền chấp chương môn hộ cho thiếu hiệp. Khi đó, ta hoàn toàn không có tư cách đứng ngang hàng với thiếu hiệp như bây giờ.

Bạch Quan Nhật nhún mình:

- Tâm nguyện của văn sinh chỉ là muốn báo phục gia thù. Sau khi đạt tâm nguyện thiên nghĩa, nếu văn sinh cứ là thuộc hạ cho Môn chủ như bây giờ thì hay hơn. Văn sinh đâu dám nghĩ đến ngày chấp chương môn hộ?

- Tự khiêm là điều tốt nhưng một khi đó đã là nghiêm huấn của tổ sư. Không một ai trong chúng ta được quyền thay đổi. Huống chi...

Mỹ phụ đột nhiên buông lửng câu nói khiến Bạch Quan Nhật lo ngại:

- Sao ư Môn chủ?

Mỹ phụ nghiêng nửa mặt, nhìn vào mắt Bạch Quan Nhật. Và khi mỹ phụ lên tiếng giải thích, Bạch Quan Nhật có cảm nhận phía sau tấm sa che kín mặt kia, mỹ phụ đang mỉm cười. Mỹ phụ bảo:

- Có lẽ đến lúc ta phải giải thích cho thiếu hiệp hiểu đôi chút ẩn tình về những việc có liên quan đến bốn môn.

Lại hít một hơi dài, sau đó mỹ phụ giải thích:

- Ba mươi năm trước, Môn chủ đời thứ tám của bốn môn đã đột nhiên thất tung. Và suốt thời gian đó bốn môn không ngừng tiến hành cùng một lúc hai việc hệ trọng quan hệ đến sự tồn vong của bốn môn. Thứ nhất, cho người truy tìm tung tích của Môn chủ, và kết quả cho đến giờ chỉ vẫn là sự tìm kiếm vô vọng.

Ngừng một lúc, mỹ phụ tiếp:

- Thứ hai, tìm người đủ tư chất đạt đủ mọi điều kiện để đặt làm Môn chủ đời thứ chín của bốn môn. Kết quả cứ ba năm một lần và bây giờ

đến lượt thiếu hiệp là lần thứ mười, chín lần qua vẫn không có lần nào giúp bốn môn có vị Môn chủ kế truyền. Họ đều thất bại.

Bạch Quan Nhật hoang mang:

- Chín nhân vật trước vẫn sinh đều kém tư chất?

Mỹ phụ lắc đầu:

- Trái lại là khác, họ đều có tư chất hơn người.

- Vậy điều gì khiến họ thất bại?

Mỹ phụ bảo:

- Cũng theo nghiêm huấn của tổ sư, có lúc nào đó vì nguyên nhân nào đó xảy ra chuyện cho Môn chủ, toàn thể môn nhân đều phải lập tức thoái ẩn giang hồ, không được xuất đầu lộ diện. Và cấm điều đó chỉ được giải trừ nếu bốn môn sau đó lại có một vị Môn chủ đích thực. Do đó ba mươi năm qua chỉ có thất vị chuyên sứ của bốn môn là được quyền qua lại trên giang hồ. Trách nhiệm của thất vị chuyên sứ như ta đã nói lúc nãy, vì thế khi họ đã tìm thấy một kẻ nào đó có đủ tư chất, như trường hợp của thiếu hiệp bây giờ chẳng hạn người như thiếu hiệp nào ai dám bảo không đủ tư chất?

Bạch Quan Nhật phồng mũi:

- Môn chủ quá khen. Kỳ thực cũng là do phúc phận, vẫn sinh mới được cả bảy vị chuyên sứ lần lượt chấm và chấp thuận.

Mỹ phụ khẽ lắc đầu:

- Không phải ta khen bừa đâu vì đó là sự thật. Vả lại chính nhờ sự lựa chọn nghiêm ngặt này, cho dù bản môn không biết đến lúc nào mới có cơ hội tái xuất giang hồ nhưng với thực lực hiện nay của bốn môn, bất kỳ môn nhân nào cũng là bậc kỳ tài, có thể nói đó là thực lực cực kỳ tinh nhuệ có thừa năng lực khuynh đảo võ lâm. Chỉ đang tiếc, cũng do nghiêm huấn quá khắt khe của bốn môn chỉ có thể xuất hiện nếu thật sự có một Môn chủ.

Bạch Quan nhật mơ hồ hiểu:

- Nói như vậy, môn nhân bốn môn hiện giờ từ vị Đại trưởng lão cao niên nhất cho đến kẻ lần đầu tiên gia nhập bốn môn là văn sinh, tất cả đều được tuyển lựa ba năm một lần và mỗi lần chỉ có một người?

- Không sai. Đại trưởng lão là nhân vật được tuyển chọn cách đây gần sáu mươi năm đó là lúc bốn môn cần tìm vị trưởng môn nhân đời thứ bảy. Cũng như vị Tam trưởng lão sau đó, tam vị trưởng lão đều không đạt ý nguyện, thiếu một chút may mắn để được chọn làm Môn chủ, cả ba đều tuân phục trong cương vị môn nhân.

Bạch Quan Nhật thở ra:

- Những môn nhân còn lại của bốn môn đều như vậy sao?

Mỹ phụ thở ra:

- Họ cũng thế, và cả ta cũng kém may mắn như họ.

Bạch Nhật Quan tỏ ra quan tâm:

- Môn chủ được chọn vào đây từ lúc nào?

Mỹ phụ phì cười:

- Thiếu hiệp đoán thử xem?

- Mười năm?

- Không ít thế đâu.

- Mười lăm năm?

Mỹ phụ xua tay:

- Để thiếu hiệp dễ đoán ra có lẽ ta phải nói thêm vài điều nữa. Vị Môn chủ đời thứ bảy rốt cuộc được chọn và đã chọn cách đây bốn mươi tám năm. Sau đúng ba năm tại vị do một chút sơ suất trong lúc luyện công, vị Môn chủ này đã vong mạng. Vậy là sau tám lần tuyển ba năm một lần, cách đây bốn mươi lăm năm, bốn môn lại phải bỏ công tìm vị

Môn chủ đời thứ tám. Sau đó cũng may mắn là chỉ sau năm lần tuyển chọn, vị Môn chủ đời thứ tám đã xác lập.

Nhắm tính theo lời mỹ phụ nói, Quan Nhật vụt kêu lên:

- Nói như vậy, vị Môn chủ đời thứ tám ngay khi chấp chương môn hộ đã thất tung?

Mỹ phụ thoáng lạng người rồi đáp:

- Đúng vậy, và nếu nói cho thật chính xác như ta còn nhớ thì Môn chủ đời thứ tám chỉ tại vị vồn vện đúng một tuần trăng.

- Một tuần trăng? Chỉ khoảng ba mươi ngày? Chuyện gì đã xảy ra khiến cho vị Môn chủ đó thất tung?

Mỹ phụ bảo:

- Nếu giải thích được nguyên do thì dễ biết bao. Rất tiếc, đó vẫn chỉ là điều bí ẩn.

Đoạn mỹ phụ cười:

- Mà thôi, hãy trở lại chuyện lúc nãy thiếu hiệp không cần đoán nữa. Ta là người cuối cùng được chọn cho lần chọn Môn chủ đời thứ bảy.

- Vậy là đã bốn mươi tám năm?

- Sai rồi. Ta là người cuối cùng trong những người thất bại. Do đó ta được chọn cách đây năm mươi một năm. Sau ta, ba năm sau đó, nghĩa là đúng với về trước, vị Môn chủ đời thứ bảy mới được chọn.

Bạch Quan Nhật ngẩn người lên lên liếc nhìn vóc dáng hãy còn thon thả của mỹ phụ, nhất là mái tóc vẫn còn óng mượt mà của mỹ phụ. Sau đó, Bạch Quan Nhật lắp bắp:

- Hóa ra... hóa ra niên kỷ của Môn chủ là... là...

Mỹ phụ gật đầu:

- Ngoài lục tuần rồi, và thiếu hiệp sẽ hết kinh ngạc nếu biết ta nhờ kỹ

thuật trụ nhan mới vượt thắng sự tàn phá của thời gian. Và cũng nhờ kỹ thuật này, nhờ võ công của ta nhỉnh hơn một chút so với ba vị trưởng lão nên ba mươi năm qua cộng thêm mười lăm năm trước đó dành cho việc tuyển chọn Môn chủ đời thứ tám, ta luôn được chọn là người tạm thời thay quyền chấp chương môn hộ.

Ngừng lời một lúc, sau đó mỹ phụ chợt thở ra:

- Không phải ngẫu nhiên ta đề cập chuyện ta cho thiếu hiệp nghe. Kỳ thực, ta mệt mỏi lắm rồi cho việc chờ đợi một Môn chủ đích thực. Và nếu lần này thiếu hiệp là nhân vật thứ mười được chọn, giả như thiếu hiệp có phúc phận hơn người vượt qua được Phong Thần liên hoàn động, trở thành Môn chủ đời thứ chín của bốn môn, ta sẽ là người sung sướng nhất khi giao quyền chấp chương Thần môn cho thiếu hiệp.

Bạch Quan Nhật ưu tư:

- Để giúp Môn chủ trút bỏ gánh nặng nhất là qua thời gian quá dài chỉ là người tạm thời chấp chương môn hộ, văn sinh nào ngại ngần từ nan. Văn sinh chỉ lo bản thân không đủ phúc phận không đủ tư cách hoặc tư chất như Môn chủ mong đợi.

Mỹ phụ đưa tay chỉ về phía trước mặt:

- Phía sau Thần đàn nơi đặt linh vị tổ sư là lối vào duy nhất, Phong Thần liên hoàn động. Gọi là liên hoàn động vì trong đó có tất cả chín thạch động, tuần tự gọi là đệ nhất, đệ nhị, đến đệ cửu động. Muốn vào đệ nhất động phải qua đệ nhất quan. Đây là quan ải cần thiết để kiểm nghiệm đởm lực của nhân vật sắp được chọn làm Môn chủ. Quan ải đó sẽ như thế nào, lúc vào đó thiếu hiệp sẽ tự biết. Tuần tự như thế thiếu hiệp sẽ tiếp nhận sở học của bốn môn ở từng thạch động. Và vượt qua động thứ nhất thiếu hiệp mới đủ bản lĩnh vào động thứ hai, tương tự như vậy cho đến hết. Và hễ ai qua được đệ cửu động sẽ nghiễm nhiên là Môn chủ bốn môn và được môn nhân bốn môn nghênh đón ở ngay Thần đàn này.

Bạch Quan Nhật bật hỏi:

- Còn như không vượt qua đệ cửu động!

Bằng ánh mắt thần thờ mỹ phụ đáp:

- Ngoại trừ lối xuất động ở đệ cửu động là đưa đến Thần đàn này, tám động còn lại sẽ đưa thiếu hiệp đến các vị thế khác nhau trong bốn môn. Ở đệ nhất động, lối xuất động là đệ cửu phân đàn. Nếu thiếu hiệp vì lý do gì đó buộc phải xuất động ở ngay quan ải thứ nhất, thiếu hiệp sẽ mãi mãi là môn nhân bậc thứ chín, là bậc thấp nhất ở bốn môn. Ngược lại nếu thiếu hiệp xuất động ở đệ cửu động ta nói rồi thiếu hiệp sẽ là Môn chủ.

- Như bản thân Môn chủ lúc trước Môn chủ đã qua bao nhiêu ải?

- Bảy. Ta xuất động ngang bằng với tam lão hiện giờ.

- Vậy chưa có ai qua được tám quan ải?

- Có, và vì người đó lại tiếp tục qua quan ải thứ chín nên từ bao đời nay chỉ có người qua đủ chín quan ải nên được làm Môn chủ. Không có ai chỉ qua mới tám quan ải đã quay lại.

- Vậy giả như văn sinh chỉ qua một hoặc là hai ải đầu...

Mỹ phụ ngắt lời:

- Thiếu hiệp sẽ như mọi người, sẽ vĩnh viễn lưu lại đây, không được xuất đầu lộ diện cho đến khi tự hoàn thiện võ công có bản lĩnh ngang bằng người đã qua năm quan ải.

Bạch Quan Nhật lo ngại:

- Như vậy chỉ khi nào văn sinh có bản lĩnh ngang bằng với người đã vượt qua năm quan ải mới có thể xuất giang hồ và tìm thù nhân trả thù?

- Đúng vậy. Và đó chính là động lực thôi thúc thiếu hiệp phải cố gắng bằng mọi giá để vượt qua chỉ ít là năm ải. Nhưng cũng phải nói thêm...

Bạch Quan Nhật nôn nóng:

- Văn sinh hiểu rồi. Điều Môn chủ muốn nói thêm là bốn môn cần phải có Môn chủ? Bởi nếu không có Môn chủ, văn sinh dù vượt qua năm hoặc sáu ải vẫn không được phép xuất hiện giang hồ?

Mỹ phụ thừa nhận:

- Không sai. Nghiêm lệnh của bốn môn là thế.

Bạch Quan Nhật chợt hít một hơi thật dài nói:

- Được văn sinh sẽ tận tâm tận lực cho việc này. Không phải vì muốn được làm chương môn nhân mà là không thể để thù nhân cứ ung dung tự do tự tại do không có ai tìm đến báo thù.

Mỹ phụ bảo:

- Đó càng là động lực giúp nhiều cho thiếu hiệp, còn bây giờ trước khi thiếu hiệp tiến vào Phong Thần liên hoàn động ta cho rằng đã đến lúc tiến hành nghi thức lập thế, thiếu hiệp sẽ chính thức là môn nhân bốn môn...

Nghi thức tiến hành trước linh vị tổ sư, Bạch Quan Nhật mãi mãi là môn nhân Thần môn sống là người của Thần môn, chết cho Thần môn.

Sau đó, bằng lối duy nhất ở phía sau Thần đàn, Bạch Nhật Quan dẫn bước tiến vào Liên hoàn động...

Vạn vật quy nguyên

Họ có ba người đều vận nho phục, người có niên kỷ độ tứ tuần chột nhìn vị văn nhân có niên kỷ cao hơn đôi chút hỏi:

- Nhị lão gia tin chắc y sẽ đến?

Vị văn nhân cao niên gật đầu:

- Gia huynh dù sao cũng có một thời nhận làm sư gia cho Hà Tử Kiên, cốt nhục duy nhất của y. Hôm nay là tròn ba năm sau ngày gia huynh đột tử, lễ cúng đàn này lẽ nào y không đến dự?

Văn nhân công tử người có niên kỷ thấp nhất so với hai văn nhân kia chột lên tiếng với sắc mặt căm phẫn:

- Nhị thúc phụ và đại cửu đã dò xét kỹ chưa? Song thân của hài nhi là do đích thân họ Hà hãm hại?

Nhị lão gia gật đầu:

- Hài tử chớ quá lo lắng, thúc phụ và Tôn đại cửu của cháu sau ba năm dò xét, dựa vào lời trăn trối khẩn cầu của lệnh tôn, giờ đã biết chắc chắn chính họ Hà là hung thủ sát hại thân mẫu của hài tử.

Vị văn nhân kia chính là đại cửu của gã thiếu niên nọ giải thích thêm:

- Trước khi lâm chung, tuy lệnh tôn không nói rõ hung thủ là Hà Tử Giang, thân phụ của Hà Tử Kiên, nhưng ngoài họ Hà ra đâu còn ai khác từng được lệnh tôn coi là thân cận? Và lại thi thể của lệnh tôn lại được phát hiện ngay sau Hà gia trang, đại cửu nghĩ chỉ có họ Hà là kẻ đáng nghi. Huống chi, quanh nơi này trăm dặm chỉ có Hà Tử Giang là nhân vật duy nhất am hiểu về võ công, từng quen biết nhiều nhân vật giang hồ trong hắc đạo.

Văn nhân công tử thêm phần nộ:

- Mạnh gia bao đời chỉ là hạng văn nhân bạc nhược, chưa từng gây thù chuốc oán với ai có sao Hà Tử Giang đang tâm sát hại?

Nhị lão gia thở dài:

- Hạng văn nhân như chúng ta đâu thể hiểu nổi tâm địa của giới giang hồ? Chúng ta chỉ biết như mọi người rằng chỉ cần một hiềm khích nhỏ là đủ cho bọn giang hồ tàn sát lẫn nhau và sẵn sàng vì thế mà gây bao cảnh thương tâm. Còn muốn biết nguyên nhân tại sao Hà Tử Giang hạ thủ, thúc phụ nghĩ, phải là do Hà Tử Giang tự miệng nói ra.

Tôn đại cửu tán đồng:

- Không sai. Và đó chính là kế mà chúng ta định thực hiện ngay hôm nay, nhân lúc Hà Tử Giang theo nghi lễ phải đến đây thắp vài nén nhang cho vong hồn người đã khuất.

Chợt ở bên ngoài có tiếng vọng vào:

- Hà gia, thiếu gia Hà Tử Kiên đến.

Nhị lão gia vội bảo vị công tử nọ:

- Hà Tử Kiên đã đến nhất định phụ thân y là Hà Tử Giang cũng sẽ đến. Mạnh Đạt Nhân người mau lấy lại vẻ mặt bình thường chớ quá lộ liễu sắc thái căm phẫn khiến chúng sinh nghi.

Đoạn quay qua Tôn đại cửu nhị lão gia bảo:

- Phiền Tôn huynh thay mõ, lo sắp đặt mọi chuyện bên trong trang như chúng ta đã bàn bạc. Đừng để lộ chút nghi vấn nào mà hỏng việc.

Họ Tôn trước khi quay lưng bước vào trong còn quay lại căn dặn vị công tử họ Mạnh:

- Do vẫn mang tang phục, Mạnh nhi nếu không dần nổi lòng căm phẫn thì cứ thể hiện sắc mặt trầm trầm. Họ hà có thấy thì vẫn nghĩ là do Mạnh nhi hãy còn đau lòng dù song thân đã mất cách đây ba năm.

Mạnh Đạt Nhân lộ vẻ cảm kích:

- Để báo thù cho song thân phiến đại cứu như thế này, hài nhi thật không biết phải nói sao cho hết lòng cảm kích.

Họ Tôn xoa tay chân vẫn thoăn thoắt bước đi:

- Ta giúp Mạnh nhi cũng là tự giúp ta. Nào phải ta không đau lòng khi được tin tiểu muội của ta, mẫu thân của Mạnh nhi đột nhiên mệnh chung trong khi tuổi hã còn xuân sắc? Đừng bao giờ nói với ta hai chữ cảm kích đó nữa.

Nhị lão gia chợt dùng tay chỉnh qua y phục:

- Ổn rồi. Mọi việc cứ để ta lo liệu. Mối thù của Mạnh nhi tất sẽ được báo.

Đúng lúc này Hà Tử Kiên tuy cũng bận nhơ phục nhưng dáng đi nhanh nhẹn và linh hoạt cũng bước vào.

Gã vòng tay thi lễ khắp lượt:

- Tiểu diệt tham kiến nhị sư thúc và Mạnh hiền huynh.

Nhị lão gia gật đầu nói nhanh, trước khi Mạnh Đạt Nhân vì mối thù đang thân đang hăm hực nhìn Hà Tử Kiên chực phát tác:

- Lệnh tôn Hà lão gia sao vẫn chưa đến?

Hà Tử Kiên khẽ cúi đầu:

- Mong nhị sư thúc lượng thứ, gia phụ vì thân thể bất ổn nên hôm nay sẽ không đến.

Thoáng giật mình nhị lão gia sau đó trầm giọng:

- Không thể như thế được. Hà – Mạnh nhị gia bấy lâu nay vẫn là bằng hữu thâm tình, sau ba năm cư tang, hôm nay là đại lễ cúng đàn cầu siêu lần cuối cho sư phụ và sư mẫu của thiếu gia, lệnh tôn không đến sao phải lễ?

Hà Tử Kiên cười gượng:

- Gia phụ rất áy náy về chuyện này. Nghĩ lại nhất tự vi sự bán tự vi sự, Mạnh sư phụ dù sao cũng có công khai tâm dạy dỗ điều lễ nghĩa cho tiểu diệt, gia phụ vì bất ổn nên không đến quả là không nên không phải.

Nhị lão gia cười lạt:

- Biết là không nên không phải, nhưng không lẽ chỉ đến dùng một chén rượu lạt lệnh tôn cũng không nể mặt sao?

Hà Tử Kiên cúi thấp đầu:

- Mong nhị sư thúc lượng thứ. Nay tiểu diệt được lệnh nghiêm đường thay mặt gia phụ chịu sự trách phạt của Mạnh gia.

Nhị lão gia bật cười:

- Thiếu gia đương nổi sao? Nếu vậy thì được. Mạnh nhi, mau thấp hương cho Hà thiếu gia.

Biết đã đến lúc, Mạnh Đạt Nhân vội che giấu lòng căm phẫn, thấp sẵn ba nén nhang trầm và tự tay đưa cho Hà Tử Kiên.

Nhận ba nén hương, Hà Tử Kiên nhìn Mạnh Đạt Nhân lo lắng hỏi:

- Mạnh hiền huynh vẫn còn đau buồn về cái chết của lệnh tôn và lệnh đường ư?

Định không lên tiếng nhưng câu hỏi của Hà Tử Kiên đã làm mọi lời nói của Mạnh Đạt Nhân phải bật ra:

- Hà Tử Kiên! Nếu là ngươi, nếu thân phụ thân mẫu ngươi bất ngờ đột tử, chết không minh bạch, liệu năm mười năm sau đó ngươi có dễ nguôi ngoai hay không?

Nhị lão gia chột hắng giọng:

- Sao lại thế, Mạnh nhi? Hà thiếu gia vẫn chưa thấp hương cái chết của song thân hài tử liệu có liên quan gì đến Hà thiếu gia, có sao hài tử định trút giận lên đầu Hà thiếu gia?

Quay qua Hà Tử Kiên, nhị lão gia cố giữ vẻ tươi cười:

- Lời của Mạnh nhi dù sao cũng đúng, Hà thiếu gia xin đừng vì thế mà bận tâm. Hãy mau thấp nhan trước bài vị của nhị vị sư phụ sư mẫu.

Hà Tử Kiên gượng cười nói với Mạnh Đạt Nhân:

- Mạnh huynh hỏi rất phải. Nếu là đệ ắt đệ khó lòng nguôi ngoai.

Rồi đưa mắt nhìn bài vị đặt ngay trước mặt nói:

- Sư phụ, sư mẫu! Đệ tử đã nguyện với lòng sẽ có ngày đệ tử tìm được minh sư để luyện võ công. Khi đó, đệ tử quyết không buông tha kẻ nào đã nhẫn tâm sát hại sư phụ sư mẫu. Ở chốn tuyền đài, lời của đệ tử mong được sư phụ sư mẫu chứng giám.

Y cúi đầu hành lễ sau đó cúi đầu cắm ba nén hương vào bát hương trước mặt.

Và khi y lùi về, lưng y suýt chạm phải người vừa bất ngờ đứng ngay phía sau y. Y quay lại:

- Là Tôn lão bá? Lão...

Không để y nói dứt lời, đại cử hộ Tôn của Mạnh Đạt Nhân vụt trao cho y một chén rượu:

- Chén rượu này hy vọng thiếu gia lần cuối dùng với người đã khuất?

Nhận chén rượu không hiểu sao thần sắc của Hà Tử Kiên cứ tái nhạt dần:

- Theo lẽ đương nhiên tiểu diệt phải dùng. Thế nhưng...

Lão Tôn cười thành tiếng:

- Thiếu gia đã chịu dùng là tốt rồi. Mời thiếu gia.

Chẳng dẫn đo Hà Tử Kiên ngửa cổ nốc cạn chén rượu.

Ngay sau đó lão Tôn lại ấn vào tay của Hà Tử Kiên chén rượu thứ hai:

- Chén rượu này là thay cho lệnh tôn xin mời Hà thiếu gia nhận cho.

Miễn cưỡng Hà Tử Kiên phải nhận.

- Đã có lời gia phụ căn dặn tiểu điệt nào dám khước từ?

Y lại ngửa cổ uống cạn.

Đặt vào tay y chén rượu thứ ba lão Tôn bảo:

- Việc lệnh tôn không đến quả là đáng trách chén này phạt...

Bị men rượu làm cho ngây ngất, Hà Tử Kiên sáng khoái nhận luôn chén rượu thứ ba:

- Tiểu điệt đã nói rồi. Mạnh gia có phạt cỡ nào tiểu điệt cũng gánh chịu chẳng dám từ nan.

Và y lập tức uống cạn chén rượu thứ ba.

“Xoảng.”

Chén rượu trên tay y bỗng rời khỏi tay và rơi xuống nền đá vỡ toang.

Y chột lảo đảo:

- Sao lại thế này? Cớ sao...

Lão Tôn cười thật to:

- Nếu ta đoán không lầm thì thế nào ngươi cũng được phụ thân ngươi truyền cho chút ít võ công. Qua đó, không lẽ ngươi không biết một mình ngươi vừa uống cạn ba chung độc tửu.

Hà Tử Kiên khuyu dần xuống:

- Độc tửu? Sao lão muốn đầu độc ta? Cớ sao lão nở lòng nào đối xử với ta như thế này? Ta... hự...

- Sao thế này Tôn huynh? Phải chăng Tôn huynh dùng quá liều? Nhớ y chết thật thì sao?

Lão Tôn đắc ý:

- Không thể nào dùng quá liều được. Lúc được giao độc dược, mỗ cũng giải thích tường tận về việc có thể xảy ra. Hà Tử Kiên đâu thể dễ chết như thế nếu y chưa có cơ hội thú nhận tội lỗi mà phụ tử y đã gây ra cho tiểu muội của Tôn mỗ?

Mạnh Đạt Nhân vọt xám mặt:

- Nhưng đại cửu hãy xem kìa. Dường như Hà Tử Kiên đã ngừng thở? Có lẽ y đã chết thật rồi.

Thiếu điều muốn nhảy dựng lên khi lão Tôn đưa tay lên mũi Hà Tử Kiên:

- Không ổn rồi, y đã ngừng thở thật rồi. Sao lại thế này? Ta đã hòa đúng một phần độc dược vào ba chén rượu vẫn chưa dùng đúng một phần cho phụ thân của y mà? Hay là y có thể chất không đủ khỏe như ta đã nghĩ nên y không...

Chợt có tiếng gầm thét từ phía ngoài vang vào:

- Quả nhiên Hà Tử Giang ta đoán không sai. Đâu phải Tôn Bằng người cất công lặn lội từ xa đến đây đúng ngày hôm nay? Nếu Kiên nhi có mệnh hệ gì. Tôn Bằng người chớ có trách trở mặt giết người để báo thù cho Kiên nhi.

“Vút.”

Bằng một bước nhảy vọt vừa nhanh vừa mạnh của người từng luyện qua công phu, Hà Tử Giang phụ thân của Hà Tử Kiên đã từ bên ngoài thân tốc lao vào tận bên trong.

Lão ngồi thụp xuống nhanh nhẹn xem qua mạch tượng cho Hà Tử Kiên.

Đoạn lão trầm giọng bảo Tôn Bằng:

- Giải dược đâu? Nếu người lập tức giao ra ta hứa sẽ bỏ qua chuyện này, chỉ xem đây là ngộ nhận đáng tiếc, thế nào?

Tôn Bằng kinh hãi lùi lại:

- Ta... làm gì có giải dược?

Hà Tử Giang chột đứng lên:

- Chỉ cần xem qua ta cũng biết đây là chất độc ngô công do bọn thủy khấu Hoàng Hà thường sử dụng. Và chúng lúc nào cũng mang sẵn thuốc giải bên người. Thế nào Tôn Bằng ngươi có giao giải dược hay không?

Tôn Bằng cố thu hết đờm lược để đứng lại:

- Cho dù có ta vẫn không giao. Thử hỏi, không lẽ ta không báo thù cho Tôn Thúy Ái tiểu muội của ta, đã cố tình bị ngươi sát hại cùng lúc với trượng phu là Mạnh Đạt Tử?

Hà Tử Giang sa sầm nét mặt:

- Sao ngươi dám bảo ta là hung thủ sát hại Mạnh Đạt Tử phu phụ? Dựa vào đâu chứ?

Tôn Bằng hít một hơi thật dài:

- Dựa vào lời trăn trối của Mạnh Đạt Tử. Chính y đã nói với Mạnh lão nhị một câu mà ta nghĩ đó là ám chỉ ngươi.

Hà Tử Giang cười lạnh:

- Đó là câu gì?

Tôn Bằng đưa mắt nhìn nhị lão gia:

- Mạnh lão nhị...

Hiếu ý nhị lão gia chậm rãi buông lời:

- Đó là bằng hữu bất khả vi bằng hữu...

Hà Tử Giang cau mặt:

- Chỉ dựa vào một câu nói vu vơ như thế sao Mạnh nhị huynh dám nghĩ đó là lời đe ám chỉ Hà Tử Giang ta?

Mạnh Đạt Nhân đến lúc này vụt hét lên:

- Lão đừng giả vờ không hiểu! Từ bao lâu nay gia phụ nào có ai khác ngoài lão là bằng hữu? Đã thế, nơi phát hiện thi thể gia phụ và gia mẫu lại ở ngay phía sau Hà gia trang, không phải lão là hung thủ thì là ai vào đây?

Hà Tử Giang vừa lắc đầu vừa nhìn vào mặt từng người:

- Vì thế, vì nghi ngờ ta là hung thủ toàn thể mạnh gia từ trên xuống dưới đều đồng lòng sắp đặt mưu kế dùng độc tửu quyết lấy mạng hôm nay?

Tôn Bằng gầm lên:

- Chẳng phải chỉ bấy nhiêu đó mà thôi. Bọn ta còn muốn người ở trước mặt bài vị của người đã chết phải cúi đầu nhận tội.

Hà Tử Giang cười khẩy và ung dung khom người nâng thân hình bất động của Hà Tử Kiên lên hai tay:

- Người giang hồ có câu quân tử dám làm dám chịu. Ta không làm tại sao các người lại nói ta là hung thủ lại còn bắt ta phải nhận tội? Hừ! Giờ thì ta phải đưa Kiên nhi về lo giải độc. Nếu Kiên nhi có mệnh hệ nào toàn bộ Mạnh gia các người trên dưới hai mươi mạng ắt khó lòng thoát hiểm. Nhớ đấy, hừ!

Vẫn ung dung như thế Hà Tử Giang mang Hà Tử Kiên đi.

Tôn Bằng chờ cho Hà Tử Giang đi ngang tầm đột nhiên tung một cước vào hậu tâm họ Hà:

- Giết người phải đền mạng. Người tưởng nghĩ người có thể ung dung bỏ đi thế sao?

“Vù...”

Bằng một cái quay người thập phần nhanh lẹ, Hà Tử Giang ngay khi quay ngược lại đã kịp co chân đạp mạnh vào cước chân của Tôn Bằng:

- Ta biết ít nhiều gì mấy năm qua ngươi cũng được bọn thủy khấu Hoàng Hà truyền cho chút ít võ công. Nhưng bằng vào sức ngươi chưa đủ bắt buộc ta phải nhận chịu điều mà ta không hề gây ra. Hừ!

Bị Hà Tử Giang đạp mạnh Tôn Bằng vụt quay tròn sau đó ngã lăn quay thật thảm nào.

Nhị lão gia họ Mạnh lo lắng nhìn Hà Tử Giang đi khuất hẳn:

- Nếu Hà Tử Kiên chết đi, lời hăm dọa của hắn e không phải là lời nói suông. Chao ôi! Sao chúng ta lại để sự việc đến thế này?

Minh Đạt Nhân ngần ngại nhìn Tôn Bằng:

- Đại cửu nhớ xem chuyện này rất hệ trọng, liều lượng độc dược đại cửu dùng có quá nặng không?

Tôn Bằng lắc đầu quây quây:

- Không nặng, không quá liều. Ta đã nói rồi mà. Huống chi như kế mưu đã bàn định chúng ta dù muốn cũng không thể vội vã lấy mạng y một khi y chưa nhận tội. Ta chỉ nghi ngờ không hiểu sao Hà Tử Giang xuất hiện qua đúng lúc, cho dù trước đó chính Hà Tử Kiên đã nói thân phụ y vì thân thể bất ổn nên sẽ không đến. Có vẻ như Hà Tử Giang đã đoán biết được ý đồ của chúng ta?

Mạnh lão nhị càng thêm lo lắng cứ đi đi lại lại:

- Dựa theo như lời nói lúc mới đến, thì cũng đủ biết Hà Tử Giang đã có ý nghi ngờ. Nhưng chúng ta hãy khoan đề cập nguyên nhân tại sao nhất nhất cử động của Mạnh gia đều bị y phát hiện, mà hãy lo đối phó với trướng hợp nêu Hà Tử Kiên chẳng may...

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Quả như người thường nói. Hạng văn nhân đều bạc nhược. Đến việc

sắp đặt kế mưu để minh bạch hai là hung thủ sát hại gia phụ gia mẫu ba năm trước chúng ta vẫn không thực hiện nổi. Lúc dụng độc lại dụng quá liều. Nói thật nếu chẳng may Hà Tử Kiên vong mạng mà nếu Mạnh gia bị Hà Tử Giang thảm sát thì cho dù bàn có trăm mưu ngàn kế cũng không thể ngăn cản nổi.

Tôn Bằng cũng thở dài:

- Ta cũng có cảm nhận như vậy. Đã là hạng văn nhân khó có thể dùng lực hoặc có những hành vi tàn ác như hạng võ biên. Cứ lấy bản thân ta ra làm bằng chứng vì muốn báo thù cho Thúy Ái, mẫu thân người ba năm qua ta tự đánh mất nhân phẩm hòa mình sống chung với phường đầu trộm đuôi cướp mục đích chỉ là luyện một ít chiêu thức võ học. Thế nhưng bao công sức ta bỏ ra vẫn không hơn nổi cái hất tay nhắc chân của họ Hà. Xem ra báo thù chỉ là điều vọng tưởng.

Mạnh lão nhị sợ sệt:

- Nói vậy, ý Tôn huynh muốn thừa nhận chuyện dụng độc quá liều là có thể?

Tôn Bằng nhún vai:

- Tận nhân lực mới tri thiên mệnh. Mỗ chỉ biết tận lực mà thôi còn kết quả như thế nào đành phó mặc cho cao xanh dự định. Tuy vậy giả như Hà Tử Kiên vì thể chất bạc nhược chẳng may để cho độc công tâm mà chết. Ít ra là ai trong chúng ta cũng được an ủi là đã bắt được một người trong Hà gia đền mạng cho cái chết quá thê thảm của Mạnh Đạt Tử và Tôn Thúy Ái.

Mạnh lão nhị chột co rúm người:

- Nếu vậy tam thập lục kế tẩu đào vi thượng, chi bằng chúng ta hãy sớm ly khai chốn này, trước khi Hà Tử Giang gieo rắc tai họa để trả thù cho Hà Tử Kiên.

Tôn Bằng sau một lúc cau mày ngẫm nghĩ đành lên tiếng tán đồng:

- Vào lúc này có lẽ đó là kế sách cuối cùng chúng ta đành phải thực

hiện thôi.

Quay qua Mạnh Đạt Nhân Tôn Bằng cười gượng:

- Mạnh gia trang hiện có Mạnh nhi coi quản, ý Mạnh nhi thế nào?

Mạnh Đạt Nhân nhìn Mạnh lão nhị:

- Nếu phải đi nhị thúc có ý định hồi trang?

Mạnh lão nhị sợ đến suýt phải khóc:

- Làm sao ta dám quay về gia trang ở Giang Nam? Hà Tử Giang dù không tìm thấy ta ở đây thì cũng phải biết tìm ở đâu. Không được! Ta quay về chỉ tổ đem tai họa cho nhị thẩm người mà thôi.

Mạnh Đạt Nhân quay nhìn Tôn Bằng:

- Ý đại cửu thế nào?

- Nói như nhị thúc của người cũng đúng, chúng ta thật khó lòng hết hành vi của bọn người giang hồ, nhất là lúc chúng phần nộ. Xem ra chỉ còn một nơi duy nhất có thể giúp ba người chúng ta dung thân một thời gian.

Mạnh lão nhị mừng rỡ:

- Là nơi nào Tôn huynh?

Riêng Mạnh Đạt Nhân thì nghi ngại:

- Sao chỉ có ba người chúng ta? Toàn thể Mạnh gia nếu tính luôn toàn thể đại cửu và nhị thúc gồm đúng hai mươi hai người như Hà Tử Giang đề quyết kia mà?

Tôn Bằng giải thích:

- Ngoài ba người chúng ta số còn lại đều là gia nhân, chúng ta đang trên đường đào mạng thật bất tiện nếu phải cưu mang hết từng ấy người. Ta nghĩ...

Mạnh Đạt Nhân hiểu lẽ:

- Tiểu diệt hiểu rồi, đại cử muốn bọn gia nhân ly tán, ai về nhà người ấy?

Tôn Bằng gật đầu:

- Dù muốn dù không thì đó cũng là biện pháp tốt nhất.

Mạnh Đạt Nhân chợt có thái độ quyết đoán khác thường:

- Đại cử nói rất đúng. Được rồi! Bàn về nơi chốn chúng ta sẽ đi, xin đại cử và nhị thúc cứ bàn. Phần tiểu diệt sẽ lo giải thích cho bọn gia nhân, sau đó sẽ phân chia cho họ toàn bộ sản nghiệp bao đời tích góp của Mạnh gia.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Dù không thể tiếp tục cưu mang họ nhưng với chí ít, tiểu diệt nghĩ cũng phải gia ân cho họ lần cuối, giúp mỗi người một ít vốn liếng để sau này họ tự lo sinh ý. Chẳng hơn cứ để toàn bộ gia sản này cho Hà gia phá hủy. Tiểu diệt đi đây.

Mạnh lão nhị nhìn theo buột miệng than:

- Vậy là hết! Trong Mạnh gia chỉ còn có Mạnh Đạt Tử, đại huynh của Mạnh mỗ là người thành đạt nhất, nhưng chỉ trong phút chốc đều tiêu tan. Ôi, lợi danh tài lộc tất cả đều là phù vân...

* * *

Tôn Bằng bôn chôn nhìn Mạnh Đạt Nhân đang thu dọn hành lý:

- Việc của ngươi đã sắp xếp đến đâu rồi?

Tuy đang phải chọn lựa vật nào cần mang theo, vật nào cần vứt lại nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn đáp:

- Tiểu diệt đã phân chia cả rồi. Cũng đã cho bọn gia nhân từng người một theo nhiều hướng tuấn tự bỏ đi. Hiện giờ ở Mạnh gia chỉ còn lại

ba người chúng ta mà thôi.

Thuận miệng Mạnh Đạt Nhân hỏi Tôn Bằng:

- Đại cứu và nhị thúc đã bàn tính chưa? Chúng ta sẽ đi đến đâu?

Tôn Bằng miệng đáp nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn theo từng thứ vật dụng đang được Mạnh Đạt Nhân chăm chú chọn lựa.

- Ta có một bằng hữu hiện ngụ cách đây khá xa. Đó sẽ là nơi chúng ta tạm thời dung thân. Theo lời ta đề xuất thì lúc này nhị thúc người đã lên đường đi trước. Nơi ăn chốn ở như thế nào sẽ do nhị thúc người thu xếp.

Nghe thế Đạt Nhân thu dọn nhanh nhẹn hơn. Và những vật được Đạt Nhân coi là không cần thiết ném tứ tung.

Sau cùng hành lý của Đạt Nhân cũng chỉ còn một tay nải gọn nhẹ.

Nghi ngại Tôn Bằng hỏi:

- Người chỉ mang theo từng ấy thôi sao?

Mạnh Đạt Nhân cười buồn:

- Sinh mạng vẫn quý hơn sản vật. Hiềm một nỗi tiểu điệt chỉ sợ chưa quen với kiếp phong sương bằng không cả tay nải này tiểu điệt cũng không muốn mang theo làm gì cho vương bận.

Tôn Bằng lại hỏi:

- Người không thể quên việc đèn sách. Sao ta không thấy người mang theo quyển kinh thư nào cả?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Thi thư đèn sách để làm gì nếu trong lòng vẫn mang nặng mối huyết hải thâm thù?

Tôn Bằng tỏ vẻ bồn chồn lạ:

- Trước kia ta từng nghe mẫu thân người nói, người tình cờ mua được một quyển cổ thư? Nó đâu rồi? Sao người không mang nó theo?

Mạnh Đạt Nhân thở ra:

- Sau khi lo lắng mọi hậu sự cho song thân, tiểu điệt có lần nhớ đến chuyện này và cũng thử kiếm tìm. Có lẽ trong lúc quá đau buồn quyển cổ thư đó đã được tiểu điệt để vào trong những vật hồi táng và đã chôn vùi cùng song thân.

Tôn Bằng thoáng thất vọng:

- Người tìm kỹ chưa? Người thật sự không tìm thấy?

Đạt Nhân chột phì cười:

- Tính khí của đại cử quả không khác gia phụ. Người khác thì xem tài vật làm trọng riêng gia phụ lại xem kinh điển quý hơn sinh mạng. Nếu đại cử thật sự tiế quyển cổ thư đó thì đây, đây là những gì còn sót lại của quyển cổ thư được tiểu điệt tìm thấy, đại cử cứ giữ lấy.

Đạt Nhân cho tay vào người lấy ra một mảnh bìa da đã đen sạm và điểm mốc vài chỗ.

Tôn Bằng nghi ngại đưa tay đón nhận bìa da.

Chỉ khi nhìn vào hàng chữ được khắc theo lồi cổ, ngay trên mảnh bìa da giọng nói của Tôn Bằng mới tỏ ra phấn khích:

- Đúng là quyển cổ thư đó rồi. Vạn Vật Quy Nguyên kinh.

Đạt Nhân mỉm cười:

- Chỉ tiếc là chỉ còn mỗi mảnh da nếu còn nguyên vẹn không biết đại cử còn mừng đến cỡ nào. Chúng ta đi được chưa đại cử?

Địa Nguyệt cung

Sau một lúc lâu thấp thỏm chờ đợi cả hai gã khát cái cùng đứng lên khi thấy người ấy rút cuộc cũng rời khỏi tử lâu sau khi đã no say.

Trời tối dần.

Tuy thế hai gã khát cái chỉ dám lẻo đẻo bám theo sau nhân vật nọ ở một khoảng cách khá xa.

Không biết có người bám đuôi, nhân vật nọ vẫn cứ ngất ngưỡng bước đi và càng lúc càng tiến tới khu vực tối om, cạnh một khu rừng cũng tối âm u không kém.

Bám theo sau hai gã khát cái vội nhìn nhau đặc ý và vội vã bước theo nhanh hơn.

Càng đến gần khu rừng hai gã khát cái càng khẩn trương, đến độ việc đuổi theo nhân vật phía trước trở nên lộ liễu.

Đang đi nhân vật nọ đột ngột dừng lại. Và vẫn không quay mặt về phía sau nhân vật nọ lên tiếng:

- Nhị vị là đệ tử Cái bang? Cho hỏi bốn cung Địa Nguyệt và Cái bang xưa nay vẫn chung một gánh nặng là đối đầu với Thần môn, đã có gì khiến nhị vị lên bám theo Hà Tử Kiên này?

Hai gã khát cái không thể nín lặng lâu hơn một gã liền lên tiếng:

- Ngươi lầm rồi, bọn ta không phải là đệ tử Cái bang.

Nhân vật tự xưng là Hà Tử Kiên quay lại:

- Sắc phục là sắc phục Cái bang không lẽ tại hạ nhìn lầm? Trừ phi nhị vị vì mưu mô nào đó ám muội quyết cải trang làm đệ tử Cái bang?

Vẫn gã khát cái lên tiếng:

- Hà Tử Kiên người chỉ cần biết như thế là đủ. Bây giờ người phải đền tội do những gì người gây ra.

Hà Tử Kiên neho mắt lại như muốn xé toang màn đêm để nhìn rõ diện mạo của hai kẻ mạo nhận đệ tử Cái bang:

- Tự kiểm lại Hà Tử Kiên này có thể nói chưa gây thù chuốc oán. Bảo tại hạ nhận tội thì nhị vị muốn thừa nhận là người của Thần môn suốt một năm qua luôn gây tai họa khắp võ lâm với ý đồ độc bá?

Gã khát cái nọ chọt quát:

- Chớ nhiều lời! Tội của người thế nào thì trước lúc người nhắm mắt sẽ có người cho người biết. Còn bây giờ hãy nạp mạng thôi. Đánh!

Tiếng hô hoán sau cùng chính là ám hiệu đã được định sẵn, hai gã khát cái lập tức phân chia hai bên tả hữu đồng loạt xuất lực tung kinh vào Hà Tử Kiên.

“Vù...”

“Vù...”

Hà Tử Kiên bật cười:

- Muốn tại hạ nạp mạng kỳ thực không phải khó, chỉ cần nhị vị cho tại hạ thấy bản lĩnh của nhị vị thật sự cao minh như thế nào. Đây là chiêu đầu tại hạ nguyện tứ giáo.

“Ầm, ầm.”

Hai tiếng chấn kinh vang lên đủ làm cho hai gã khát cái phần nộ:

- Người chớ đắc ý, đỡ!

- Đúng vậy! Sở học Địa Khuyết cung không thể ngăn cản ta báo thù, đỡ!

Cả hai lại phát kinh lần này là tận lực.

“Vù...”

“Vù...”

Hà Tử Kiên vụt cau mày:

- Tuyết Nhạn Phi Trảo! Nhị vị là người của Tuyết Nhạn môn ở mãi tận Nhạn Môn Quan? Dừng tay lại nào!

Và Hà Tử Kiên phát kinh chủ yếu đủ hóa giải những ngọn phi trảo của hai gã khát cái nọ.

“Àm, âm.”

Hai gã khát cái loạn choạng.

Một gã chột nói:

- Thân thủ của y quá cao minh chúng ta không phải là đối thủ của y đâu, Mạnh đệ.

Gã thứ hai gào lên:

- Vẫn còn một kế nữa chúng ta chưa tiến hành. Lục huynh hãy giúp đệ một lần nữa thôi, nào.

Cùng với tiếng gào gã thứ hai chột phẩy tay làm cho lớp vân vụ nhờ nhờ trắng xuất hiện.

“Ào...”

Hà Tử Kiên lập tức hít một hơi thật dài trước khi để lớp vân vụ màu trắng bao phủ:

- Quả nhiên đây là Bạch Sa Vụ độc, chất thường được Tuyết Nhạn môn sử dụng. Nhị vị định lấy mạng tại hạ thật sao? Vậy đừng trách tại hạ. Xem chừng!

“Vù...”

“Àm, âm.”

Tiếng chấn kinh không những làm cho lớp vân vụ nhờ nhờ trắng phải

tan biến mà còn có thừa dư lực để đẩy bạt hai gã khát cái về phía sau.

Nhân đà bị chấn lui khi ngã, gã khát cái thứ nhất lại hô thêm lần nữa:

- Gặp gió lớn rồi, Mạnh đệ, chạy mau!

Gã bỏ chạy, trong khi gã thứ hai cứ như người phát cuồng, lồng lộn lao vào Hà Tử Kiên:

- Lục huynh muốn chạy cứ chạy, riêng đệ quyết phải liều mạng với kẻ thù. Đỡ, đỡ!

“Vù...”

“Vù...”

Một mình gã phát ra hai kinh như muốn chi trì cục diện hai vây một đúng với tình thế này giờ đã diễn ra.

Hà Tử Kiên tỏ ra giận dữ:

- Giữa ta và Tuyết Nhạn môn nào có thù oán gì? Sao ngươi cứ khăng khăng liều mạng, lại còn không biết tự lượng sức? Vậy là ngươi tự chuốc họa, không phải do ta. Đỡ!

“Àm...”

“Hự...”

Gã khát cái duy nhất còn lại vọt chạy lảo đảo như thuyền con gặp sóng to, chứng tỏ một mình gã tuyệt đối không phải là đối thủ của Hà Tử Kiên.

Tuy nhiên, như gã vừa nói, gã quyết tâm liều mạng, gã nhảy xổ vào Hà Tử Kiên:

- Tuy ngươi không có thù oán với môn Tuyết Nhạn, nhưng với Mạnh Đạt Nhân ta thì có. Hãy xem sở học đặc ý nhất của ta. Đỡ!

“Vù...”

Hà Tử Kiên giật mình:

- Nói sao? Huynh đây là...

Tuy đang giật mình nhưng do chiêu công của Mạnh Đạt Nhân đã ập đến nên Hà Tử Kiên đành theo bản năng phát kinh đỡ lại.

“Àm.”

“Hự.”

Lần này vì quá kiệt lực sau vài ba chiêu đối lực không cân sức, Mạnh Đạt Nhân vừa hộc lên một tiếng liền đổ gục xuống hôn mê.

“Phịch.”

* * *

Lúc tỉnh lại tuy xung quanh vẫn bị bóng đêm vây phủ nhưng Mạnh Đạt Nhân cũng nghe rõ tiếng Hà Tử Kiên đang bẩm trình với một nhân vật nào đó. Và Hà Tử Kiên đang nói tiếp những gì y đang nói dở dang:

- Chuyện chỉ như thế. Không hiểu sao người của Mạnh gia lại cứ đề quyết hung thủ là gia phụ? Có lẽ đó chính là nguyên nhân khiến đêm nay Mạnh Đạt Nhân kia bám theo thuộc hạ để báo thù.

Mạnh Đạt Nhân ngồi bật dậy:

- Người đừng ngại biện. Nếu không phải phụ thân người sát hại phụ mẫu ta có sao thì thể phụ mẫu ta lại xuất hiện ngay phía sau Hà gia?

Hà Tử Kiên đang đứng đối diện với một nhân vật có vóc dáng nhỏ thó chợt quay nhìn về phía Mạnh Đạt Nhân:

- Mạnh hiền huynh lầm rồi! Gia phụ tuyệt đối không phải là hung thủ sát hại...

Mạnh Đạt Nhân chồm người đứng lên và suýt bật ngã do nội thương vẫn chưa hề thuyên giảm.

- Chỉ có người làm chứ ta không làm. Bằng chứng năm năm trước lúc Mạnh gia tổ chức tang lễ cúng đàn cho phụ mẫu ta, phụ thân của người nếu không phải hung thủ sao thoát đầu bảo không đến nhưng sau đó lại bất ngờ xuất hiện?

Hà Tử Kiên bước đến gần họ Mạnh nửa muốn đưa tay đỡ họ Mạnh nửa lại không dám:

- Về việc này, sau đó đệ có hỏi lại gia phụ. Người giải thích đó là người nghi ngờ khi thấy lễ cúng đàn sao không có bất kỳ vị hòa thượng nào được Mạnh gia mời đến cầu siêu? Hóa ra gia phụ đã ngờ đúng và suýt nữa đệ đã vong mạng vì chất độc ngô công hòa vào mỹ tửu.

Mạnh Đạt Nhân cười cay đắng:

- Lần đó người không chết, càng chứng tỏ phụ thân người là kẻ có tâm địa độc ác. Thử hỏi, kế dụng độc là do đại cửu ta bày ra, nhị thúc ta nào có tội tình sao phụ thân người nhẫn tâm truy sát khiến nhị thúc ta đầu một nơi thân một nẻo?

Hà Tử Kiên tái mặt:

- Mạnh nhị thúc đã chết? Là do gia phụ sát hại? Chính Mạnh hiền huynh tận mục sở thị ư?

Mạnh Đạt Nhân phùng phùng lửa giận:

- Tuy ta không nhìn thấy, đó là điều may mắn cho ta, bằng không kẻ trảm thảo trừ căn của phụ thân người đâu dễ buông tha ta? Nhưng vào lúc đó hung thủ còn ai khác ngoài phụ thân người kẻ đã ngang nhiên đe dọa sẽ thảm sát toàn bộ Mạnh Gia hai mươi mạng người?

Hà Tử Kiên bối rối:

- Đó là lời gia phụ đe dọa lúc người nghĩ tính mạng đệ ắt phải mệnh chung. Nhưng sau đó đệ vẫn còn sống sờ sờ ra đây, gia phụ đâu lẽ nào gây ra chuyện tày đình?

Mạnh Đạt Nhân hừ lạnh:

- Tay đã trót nhúng chàm, phụ thân ngươi ngại gì việc gây ra thêm tai họa. Thôi, đủ rồi! Ngươi khỏi phải phí lời biện minh nữa. Ta học nghệ không tinh, ý niệm báo phục gia thù giờ đã thất bại, ta không hề hối tiếc nếu bị ngươi lấy mạng. Bất quá, ha... ha... ha... mười tám năm sau ta lại là một trang hảo hán, quyết tìm ngươi và phụ thân ngươi để báo thù. Ha... ha... ha...

Tràng cười căm phẫn của Mạnh Đạt Nhân khiến Hà Tử Kiên dù cố trấn định nhưng vẫn cảm thấy lạnh khắp người.

Do đó Hà Tử Kiên chẳng còn lời lẽ nào để phản biện, để giải thích.

Y không nói thì nhân vật có vóc dáng nhỏ thó kia nói.

Thanh âm của nhân vật này vang lên khiến Mạnh Đạt Nhân ít nhiều cũng thấy tia hy vọng le lói xuất hiện.

Đầu tiên nhân vật nọ bảo:

- Mạnh Đạt Nhân! Sẽ không ai lấy mạng ngươi đâu. Hơn thế nữa, bôn cung Địa Khuyết bấy lâu nay hành sự luôn quang minh chính đại. Nếu thật sự ngươi có oan khuất, nếu gia phụ Hà Tử Khiên thật sự có gây ra thảm họa này, bôn cung sẽ vì ngươi trả lại sự công bằng. Bởi vì bất kỳ ai đã là môn nhân bôn cung đều phải biết rõ một điều có công thì thưởng có tội phải bị xử trị. Còn bây giờ...

Nhân vật nọ chột đưa mắt nhìn vào khu rừng và bật hỏi:

- Quý hữu Cái bang định xử trí việc này như thế nào?

Đáp lại từ khu rừng có câu hỏi vang ra:

- Bôn bang chưa thể có chủ ý nếu chưa biết quý cung định làm gì để trả lại sự công bằng cho gã họ Mạnh kia.

Nhân vật nhỏ thó kia lập tức đáp lại:

- Môn có môn quy gia có gia pháp. Nếu ở quý bang có một vị trưởng

lão gọi là chấp pháp thì ở bốn cung cũng có một Hình đường. Bốn hương chủ định giao việc này lại cho Tạ Bất Nghị, Hình đường đường chủ.

- Giao gã họ Mạnh hay giao cả Hà Tử Kiên môn nhân quý cung?

Nhân vật kia cười nhẹ:

- Không chỉ giao Hà Tử Kiên mà phụ thân y dù đang ở mãi tận đâu đi nữa cũng sẽ được Hình đường triệu hồi để tra xét. Quý hữu thấy thế nào?

Từ trong khu rừng có tràng cười vang lên cùng với tràng cười là tiếng bước chân người đang từ từ xuất hiện:

- Cách xử trí của Chu huynh quả không hổ danh một cung Địa Khuyết luôn hành sự quang minh lỗi lạc. Dư Vi Hải này xin có lời bội phục Chu Nghiêm, hương chủ đệ nhất hương đường thuộc Ngoại đường đệ nhị.

Một nhân vật Cái bang thực thụ xuất hiện. Đó là Dư Vi Hải nếu xét theo lời nói vừa hàm ý tự xưng.

Cạnh Dư Vi Hải là gã khát cái lúc này bỏ chạy.

Nhìn thấy gã Mạnh Đạt Nhân kinh nghi:

- Kìa Lục huynh! Không phải Lục huynh đã bỏ chạy rồi sao?

Gã họ Lục cười như mếu:

- Kế của chúng ta đã hỏng từ đầu rồi. Việc giả dạng Cái bang đã làm cho hành tung của chúng ta bại lộ. Mạnh đệ...

Dư Vi Hải chột lên tiếng:

- Một Tuyệt Nhận môn vừa nhỏ vừa ở tận xa xôi dám mạo nhận để gây tai họa cho Cái bang. Hai người có biết vì chuyện này có thể khiến Tuyệt Nhận môn bị diệt hay không?

Mạnh Đạt Nhân tái mặt:

- Kế giả dạng Cái bang là do một mình ta nghĩ ra. Lỗi là của ta nếu có trừng phạt thì mình ta chịu. Mong tôn giá đại lượng chớ trút cho toàn bộ Tuyệt Nhận môn.

Gã họ Lục lại la lên:

- Không phải! Kế là kế của Lục Đường này. Lục mỗ chỉ muốn giúp nghĩa đệ Đạt Nhân, có gì xin cứ trách phạt Lục mỗ.

- Đâu phải riêng gì ngươi, Lục Đường! Cả Mạnh Đạt Nhân kia cũng vậy, chờ sau khi Hình đường Địa Khuyết cung làm rõ chuyện thảm án kia, sẽ đến lượt bốn bang hỏi tội mạo nhận của họ Mạnh. Còn bây giờ ngươi chần chẫn sẽ bị xử trị trước.

Mạnh Đạt Nhân kêu to hơn:

- Xin chớ xử trị Lục huynh, Mạnh Đạt Nhân này là người có tội, chính Mạnh Đạt Nhân đã xúi giục lục huynh. Hãy cứ xét xử một mình Mạnh mỗ.

Dư Vi Hải trợn mắt:

- Đây là lúc xử tội, nào phải luận công sao hai người lại tranh giành nhau phần có tội? Nghe đây, theo bang quy của bốn môn kẻ nào mạo nhận đệ tử Cái bang, cố tình làm ô uế thanh danh bốn bang kẻ đó ắt khó toàn mạng. Hai người lập lại lần nữa xem là ai trong hai người bày ra kế này? Hay là cả hai? Hử?

Mạnh Đạt Nhân đồng dục thừa nhận:

- Chỉ có một mình Mạnh mỗ thôi. Không liên quan gì đến Lục huynh càng không liên quan gì đến Tuyệt Nhận môn.

Dư Vi Hải nhìn sang Lục Đường:

- Phần ngươi thì sao? Ngươi có hay không có chủ xướng việc này?

Chạm phải ánh mắt nhìn đầy sát khí của Dư Vi Hải, Lục Đường cúi

đầu sợt:

- Tuy do mỗ chủ xưởng nhưng...

Dư Vi Hải gầm lên:

- Là người?

Lục Đường sợt đến co rúm người.

Thấy vậy Mạnh Đạt Nhân vội huyên thuyên:

- Sao Lục huynh mau quên như vậy? Là do đệ đầu tiên chủ xưởng nào phải do Lục huynh? Lục huynh còn nhớ không đệ đã nhân lúc huynh ngà ngà say đề đề xuất việc này nhờ huynh tiếp trợ. Nay chuyện đã bất thành đệ đâu nhân tâm trút tội cho Lục huynh. Quân tử dám làm dám chịu, đệ là người như thế đâu như họ Hà không dám nhận những gì đã gây ra?

Hà Tử Kiên bất bình kêu lên:

- Hà gia không có hạng người như thế!

Mạnh Đạt Nhân quắc mắt nhìn Hà Tử Kiên:

- Nếu ta nói không đúng thì người hãy chứng minh điều đó. Bằng không người đừng lên tiếng xen vào.

Vẫn với nét mặt hậm hực, Mạnh Đạt Nhân nhìn Dư Vi Hải nói:

- Những gì cần nói mỗ đã nói xong. Chỉ cần Địa Khuyết cung trả lại công bằng cho Mạnh mỗ, đừng nói gì phải chết vì bị Cái bang xử trí có chết bằng cách nào đi nữa Mạnh mỗ cũng cam tâm. Xin hãy buông tha cho Lục Đường và đừng nghĩ sai cho Tuyết Nhạn môn.

Dư Vi hải cười lạt, nhìn Lục Đường:

- Người nghĩ sao? Ta muốn nghe lời đáp của người lần nữa.

Lục Đường càng cúi thấp đầu hơn:

- Mạnh Đạt Nhân đã nói cả rồi. Lục mỗ đâu còn gì nói nữa.

Dư Vi Hải lại quát:

- Nhưng ta vẫn muốn người tự miệng nói ra, rằng việc mạo nhận này là không phải do người chủ xưởng. Thế nào?

Lục Đường kinh tâm, ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Đạt Nhân. Sau đó y đáp thật khẽ:

- Là do Mạnh Đạt Nhân chủ xưởng.

Dù nói rất khẽ nhưng hầu như mọi người đều trông đợi lời nói này của y nên ai ai cũng có thể nghe rất rõ, cũng có thể biết y vừa nói gì.

Bởi lúc đó có một thoáng hụt hẫng bỗng xuất hiện trong ánh mắt Mạnh Đạt Nhân.

Tuy vậy khi nghe Dư Vi Hải lên tiếng ánh mắt của Mạnh Đạt Nhân vụt lên ánh mắt vui mừng.

Dư Vi Hải vừa buông tha Lục Đường vừa bật cười:

- Nếu là vậy, ta không gây khó dễ cho người. Đi đi, và nhớ rằng đừng bao giờ tái phạm.

Được tha, Lục Đường tuy không rớt rít đa tạ hoặc hồi hã bỏ chạy như người đáng lẽ chết nay tình cờ tìm lại được mạng sống nhưng cách y bỏ đi, đầu cúi gằm, không nhìn ai, cũng không nói với ai lời nào, cũng đủ biết dù được tha nhưng tâm trạng của y vẫn cứ nặng nề khó tả.

Chờ y đi khuất, Chu Nghiêm hương chủ đệ nhất đường Địa Khuyết cung chột lên tiếng:

- Trăm nghe không bằng một thấy dùng uy đức trị người như Cái bang vừa làm dù không kiến hiệu bằng người khác dùng uy vũ nhưng ít ra cách của Cái bang vẫn lưu lại trong lòng mọi người ít nhiều ngưỡng mộ. Chu mỗ thật sự bội phục Dư Vi Hải huynh.

Dư Vi Hải mỉm cười:

- Chu Nghiêm huynh chỉ quá khen. Lục Đường, y là kẻ nói dối, tuy thế nhìn y bỏ đi lòng đầy ân hận mỗi nghĩ, sau này nhất định y sẽ không bao giờ tái phạm. Đạt được kết quả này, như Chu huynh đã thấy đó vẫn hơn là mạnh tay xử trí vì chưa ắt đạt được kết quả tương tự.

Đoạn Dư Vi Hải nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Người thật sự có khí phách! Tuy chưa biết chuyện của người là thật hay là bịa nhưng đó vẫn là nhận định đầu tiên của ta về người. Hãy ghi nhớ cho rõ, giữa khí phách can trường và thái độ khẳng khái vu khống cho người vẫn có sự khác biệt. Và từ sự khác biệt này sẽ dẫn đến hai nẻo chính tà hữu biệt. Lời ta nói đã hết. Nếu sau này có duyên hẹn gặp lại.

Và sau khi vòng tay cúi chào Chu nghiêm, Dư Vi Hải chỉ trong thoáng chốc bỏ đi biệt dạng.

Còn lại Chu Nghiêm với nan đề khó giải quyết y vẫy tay:

- Hãy theo ta hồi cung, mọi việc sẽ do Hình đường phân xử.

Hà Tử Kiên và Mạnh Đạt Nhân buồn bã bước theo.

Ngay khi bọn họ ba người khuất dạng Dư Vi Hải chợt xuất hiện trở lại.

Và lần này cạnh Dư Vi Hải lại có thêm một nhân vật khác.

Chính nhân vật này với giọng nói của người niên kỷ đã quá ngũ tuần đã phát thoại trước:

- Người nghĩ sao Dư Vi Hải?

Dư Vi Hải nghiêm giọng:

- Nghĩ về Mạnh Đạt Nhân ư, trưởng lão? Gã là người có khí tiết, đáng khâm phục!

Trong bóng đêm vị trưởng lão nhe răng cười:

- Người không thể nhìn xa trông rộng hơn tính khí con người ư? Là ta muốn hỏi người về Địa Khuyết cung. Họ là chính hay là tà hay chỉ dùng cái chính che đậy cái tà?

Dư Vi Hải hoang mang:

- Địa Khuyết cung ngay từ đầu xuất hiện là đã đối đầu với Thần môn. Thần môn có dã tâm ai ai cũng rõ. Vậy Địa Khuyết cung nếu có tà tâm sao lại chọn biện pháp đối đầu như chúng ta đều biết?

Vị trưởng lão chép miệng:

- Khắp giang hồ đâu đâu cũng có thủ đoạn. Chỉ có nhận định của người không đủ tinh tường rất dễ nhầm lẫn. Cứ như Địa Khuyết cung mà nói ta hỏi người, cung chủ Địa Khuyết cung là ai người biết chưa? Xuất xứ lai lịch của y như thế nào, người đã tỏ tường chưa? Còn nữa không sớm không muộn ngay sau khi Thần môn sau gần năm mươi năm thoái ẩn giang hồ bỗng xuất hiện với chủ trương hoàn toàn ngược lại những gì mọi người từng biết về Thần môn, thì Địa Khuyết cung cũng xuất đầu lộ diện. Đây là chính đây là tà, người có thể nhận định được chăng?

Ngừng một lúc có lẽ để ngẫm nghĩ kỹ hơn, vị trưởng lão tiếp tục độc thoại:

- Nếu ta nhớ không lầm, Thần môn đã tồn tại xấp xỉ hai trăm năm dư. Và chủ trương của họ lúc nào cũng phò chính diệt tà. Thế sao lần này họ lại chủ trương đi ngược lại? Vậy trong hành vi tà của họ có chút hàm ý nào là chánh tông không? Nếu thật sự là có thì cái chánh của Địa Khuyết cung ai dám bảo đảm không có niệm ý tà vậy? A... Có thể bảo đây là lúc giang hồ lâm vào cảnh đảo điên, điên đảo, chánh tà lẫn lộn, giả thực nan phân. Không riêng gì người hoặc không riêng gì bốn bang bất cứ ai nếu có chút ưu tư về chính nghĩa cần phải hết sức tỉnh táo, đừng để những gì xảy ra trước mặt đánh lừa nhận thức. Đừng vội kết luận kẻ đó là tà khi nhìn thấy họ có hành vi tội ác. Ngược lại đừng vội tán tụng một ai đó là chánh nhân quân tử khi nhìn thấy người đó có hành vi lỗi lạc đúng bậc quân tử. Người có hiểu chút nào về lời ta vừa nói không?

Dư Vi Hải gượng cười:

- Thấy chánh đừng cho là chánh, thấy tà đừng cho là tà, lời của trưởng lão khiến cho đệ tử thêm mơ hồ.

Vị trưởng lão gật đầu:

- Mơ hồ rồi sẽ hết mơ hồ. Cũng như gã Lục Đường lúc nãy chẳng hạn. Gã có xuất xứ từ Tuyệt Nhận môn, một môn phái vừa kém thanh thế vừa không phân biệt nổi họ là chánh hay tà. Tuy nhiên, chính thái độ ân hận của gã lúc bỏ đi đủ cho thấy gã là người biết phục thiện. Vậy giả như trước kia gã là tà thì từ bây giờ về sau, một khi gã đã phục thiện, gã sẽ biến thành chánh. Tương tự kẻ có khí tiết như Mạnh Đạt Nhân ai bảo đảm sau này gã không vì cảm phần sẽ trở nên mù quáng và tự vượt qua lần ranh phân biệt chánh tà từ lúc nào không hề hay? Do vậy người chớ vội khen tặng gã, ngưỡng mộ gã.

Dư Vi Hải đưa tay gãi đầu:

- Cũng may, Mạnh Đạt Nhân chỉ là hạng vô danh tiểu tốt. Ý niệm của gã cũng chỉ bó hẹp trong phạm vi báo phục gia thù và chuyện này rồi sẽ được Địa Khuyết cung xử trí minh bạch.

Vị trưởng lão bật cười:

- Người lầm rồi và người lầm vì cái nhìn của người quá ư hạn hẹp. Để xem lời ta đoán có đúng hay không nha? Giả như Địa Khuyết cung tuy hiện giờ là chánh nhưng thực sự lại là có tà tâm, chuyện của Mạnh Đạt Nhân rồi sẽ không được Địa Khuyết cung xử trí ổn thỏa, chuyện gì sau đó sẽ xảy ra? Và một người có khí tiết như họ Mạnh khi bản thân bị dồn ép khi nổi oan khiên càng lúc càng thêm oan khiên, gã có chịu khuất phục không? Còn nữa, qua câu chuyện đã xảy ra tại Mạnh gia ta mơ hồ có cảm nhận tuy đó là chuyện nhỏ nhưng không hề nhỏ. Vậy đó một lần nữa ta lập lại, đây không phải là lúc khó phân biệt thực hư, khó phân biệt chánh tà và cũng khó phân biệt đâu là trọng đâu là khinh.

Và vị trưởng lão chợt nhìn Dư Vi Hải và nghiêm giọng:

- Vì người đang có thân phận một Hoa Cái sẽ tiếp nhận cương vị Bang chủ nay mai nếu lão bang chủ hiện giờ chẳng may gặp phải mệnh hệ gì ta nghĩ người nên làm quen dần với cách nghĩ của ta hiện nay. Đồng thời, người cũng nên có thái độ thích hợp ngay từ bây giờ thì hơn.

Dư Vi Hải động tâm:

- Trưởng lão muốn đệ tử phải làm gì bây giờ?

Vị trưởng lão nghiêng đầu, phụ nhĩ một hồi lâu vào tai Dư Vi Hải.

Ngay sau khi nghe xong, Dư Vi Hải nhăn mặt:

- Có cần phải nghiêm trọng như thế không, trưởng lão?

Vị trưởng lão nghiêm trọng:

- Nhất cử lưỡng tiện, cùng một lúc được luôn hai việc, người còn chần chừ gì nữa?

Dư Vi Hải càng thêm nhăn nhó:

- Nhưng chưa gì đã vận dụng Phi Cáp Truyền Thư chỉ được dùng trong tình thế khẩn cấp, đệ tử e lão bang chủ...

Vị trưởng lão chép miệng:

- Nếu bang chủ có trách tự ta sẽ giải thích mọi hậu quả do ta đảm nhận. Không đủ quyết đoán như người sau này còn trông mong gì điều động toàn thể bang chúng nhờ gặp khi khẩn cấp?

Dư Vi Hải khẽ hít một cái:

- Xét về cá nhân họ Mạnh thì đây chỉ là một tiểu tiết không đáng kể. Nhưng nếu xét về đại cục như lời trưởng lão vừa diễn giải thì đệ tử nghĩ... Được rồi! Đệ tử cũng liền nghe lời trưởng lão một phen. đành chịu lão bang chủ bắt tội sau này vậy.

Vị trưởng lão mỉm cười rồi nhẹ nhàng lao mất hút vào bóng đêm.

Đến lúc Dư Vi Hải mới chậm rãi chui vào khu rừng.

Sau một lúc thực hiện những hành vi kín đáo, Dư Vi Hải tuần tự ném lên cao năm cánh chim câu.

Được trả về khoảng không bao la, lũ chim sâu sau khi lượn một vòng rộng lập tức bay về năm hướng khác nhau.

Nhìn năm cánh chim câu bay khuất mắt, Dư Vi Hải len lén thở dài và lặng lẽ lui đi.

* * *

Giữa bóng tối âm u, một cánh tay mơ hồ cất lên. Để từ đó một hòn đá nhỏ xé gió lao vút lên cao.

“Viu...”

Hòn đá bay đi không phải không có chủ đích.

“Bộp.”

Từ khoảng không bao la một cánh chim câu chọt lão đảo và chao nghiêng dần cho đến lúc chạm đất.

Chủ nhân của cánh tay mơ hồ lúc này lập tức nhặt cánh chim câu lên.

Một lông trúc nhỏ được buộc chặt vào chân chim.

Cũng cánh tay đó nhẹ nhàng trút từ trong ống trúc ra một mảnh giấy nhỏ cuộn tròn.

Cũng như thân thủ của nhân cánh tay, mục lực người này quá ư tinh tường có thể xem rõ từng tự dạng có trên mảnh giấy.

Đọc xong, nhân vật nọ cuộn mảnh giấy trở lại vào lông trúc.

Tiếp đó sau khi ấp ủ một lúc khá lâu cánh chim câu trong lòng bàn tay, nhân vật này ném trả cánh chim câu lên bầu trời.

Cánh chim cứ thế tiếp tục cuộc hành trình vừa bị tạm thời gián đoạn.

Và nhân vật nọ xoay người mất hút.

Chuyện cũng xảy ra tương tự cho bốn con chim câu còn lại. Và mãi sau này Dư Vi Hải mới được mọi người bẩm báo. Khi đó chuyện đã quá muộn.

Vạn Lưu Quy Tông

Cứ mỗi lần lão Tạ Bất Nghi đường chủ Hình đường xuất hiện là mỗi lần làm cho Mạnh Đạt Nhân tăng thêm nghi ngờ.

Tạ Bất Nghi đã hỏi đi hỏi lại mãi câu chuyện đã xảy ra cho Mạnh gia, không biết bao nhiêu lần mà nói. Và tất cả những lần tra xét cật vấn đó nào phải diễn ra trong khoảng thời gian dài? Tất cả đã xảy ra nếu Mạnh Đạt Nhân nhớ không lầm chỉ trong ba ngày ngắn ngủi.

Lão đã xuất hiện đồn dập, hỏi đồn từ sáng đến trưa chiều tối, ngày nào ít lắm cũng đến năm bảy lần và chỉ hỏi quanh quẩn có bao nhiêu đó.

Có thể nói, không riêng gì lão Tạ Bất Nghi cả hai gã thuộc hạ có nhiệm vụ canh phòng Mạnh Đạt Nhân có lẽ cũng nằm lòng những gì Mạnh Đạt Nhân từng trả lời và sắp sửa trả lời.

Vì lần nào cũng thế những câu cật vấn của Tạ Bất Nghi vẫn không thay đổi. Và lẽ đương nhiên những lời đáp của Mạnh Đạt Nhân cũng không đổi thay.

Nỗi nghi tăng dần đến độ lần này ngay lúc lão Tạ Bất Nghi lại xuất hiện.

Mạnh Đạt Nhân lập tức vọt miệng hỏi:

- Đến bao giờ tôn giá mới cho tại hạ cùng Hà gia đổi chất?

Lão ung dung ngồi vào cầm đơn đối diện với Mạnh Đạt Nhân:

- Thiếu hiệp sẽ được đổi chất nếu thiếu hiệp thành khẩn hơn khi đối đáp lại những câu hỏi của lão phu.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Tại hạ còn phải thành khẩn nhu thế nào nữa một khi đã nói lại tất cả những gì đã xảy ra, không thêm cũng không bớt bất kỳ một tiểu tiết

nào?

Lão chép miệng:

- Dường như thiếu hiệp không tin tưởng mấy vào sự nghiêm minh của lão phu, chỉ cho rằng lão phu chỉ muốn kéo dài thời gian, không thực sự giúp thiếu hiệp đòi lại công đạo?

Miễn cưỡng Mạnh Đạt Nhân đáp:

- Không phải tại hạ không tin tưởng nhưng do việc hầu như không có tiến triển nào đáng kể khiến tại hạ dù không muốn cũng phải nghi ngờ.

Lão gật đầu:

- Thiếu hiệp rất thẳng thắn. Được! Lão phu cũng sẽ thẳng thắn với thiếu hiệp. Như thế này nha, giả như cương vị của lão phu và thiếu hiệp được hoán đổi cho nhau, người hỏi là thiếu hiệp và lão phu cũng sẽ đáp lại như thiếu hiệp từng đáp. Sau khi tưởng tượng như thế xong, thiếu hiệp thử nghĩ xem, liệu thiếu hiệp có dễ dàng tin ngay vào câu chuyện đó không?

Mạnh Đạt Nhân sùng sốt:

- Ý tôn giá nói là tôn giá không tin vào câu chuyện xảy ra cho Mạnh gia?

Lão cười buồn:

- Đương nhiên là không thể tin nếu thiếu hiệp không nói rõ hơn nguyên nhân khiến Hà Tử Giang phải nhẫn tâm sát hại song thân của thiếu hiệp.

- Nguyên nhân?

- Phải rồi! Nhất định phải có nguyên nhân. Bằng không không lẽ thiếu hiệp buộc lão phu phải tin rằng Hà Tử Giang vì hóa cuồng đã vô cớ sát hại người từng là bằng hữu?

Mạnh Đạt Nhân thật sự giật mình và tỉnh ngộ:

- Lời tôn giá nói rất đúng. Nhưng là nguyên nhân gì đây?

Lão nhún vai:

- Điều đó chỉ là điều mấy ngày qua lão phu chỉ muốn hỏi thiếu hiệp. Nguyên nhân gì? Danh, lợi, tài, lộc?

Mạnh Đạt Nhân thật sự hoang mang. Vì Mạnh Đạt Nhân thật sự không thể biết Hà Tử Giang xuống tay vì nguyên nhân gì.

Tạ Bất Nghi chợt nói thêm:

- Cũng không thể quên chữ “sắc.” Liệu Hà Tử Giang vì mê luyện nhan sắc của lệnh đường...

Mạnh Đạt Nhân giận dữ:

- Tôn giá không được xúc phạm đến tiết hạnh của gia mẫu.

- Lão phu không chủ ý xúc phạm. Ngược lại chỉ muốn nêu tất cả cho thiếu hiệp dễ bề suy xét. Tuy vậy, lão phu cũng muốn thiếu hiệp minh bạch điều này, suốt một năm qua, từ khi từ khi Hà Tử Giang và Hà Tử Kiên được cung chủ cho gia nhập Địa Khuyết cung hầu như ở phụ thân họ Hà không có dấu hiệu háo sắc. Do vậy...

Mạnh Đạt Nhân đột ngột kêu lên:

- Không lẽ là do quyền cổ thư nọ?

Tạ Bất Nghi đứng dậy nói:

- Quyền cổ thư nào?

Mạnh Đạt Nhân dăm chiêu tư lự:

- Là quyền Vạn Vật Quy Nguyên kinh! Tuy nhiên...

- Đó là quyền kinh thư võ học?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Đó là điều tại hạ định nói. Cứ xét theo nỗi vui mừng của gia phụ lúc tình cờ tìm mua được quyển cổ thư thì đó ắt phải là kinh thư chỉ dành cho hạng văn nhân. Và như vậy, Hà Tử Giang đâu có lý nào vì muốn chiếm đoạt thứ kinh thư hoàn toàn vô ích đối với hắn để hãm hại gia phụ?

Tạ Bất Nghi cười lạt:

- Thiếu hiệp đề quyết đó là quyển kinh thư bình thường? Vậy thiếu hiệp đã xem qua chưa?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Tuy chưa xem qua nhưng...

Tạ Bất Nghi xua tay ngăn lại:

- Hãy khoan kết luận vội. Theo lão phu sao thiếu hiệp không một lần thử hỏi gia tìm lại và xem quyển kinh thư đó?

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Quyển cổ thư đó cũng không còn dù tại hạ cũng muốn xem qua...

- Không còn? Là bị đánh cắp hay là bị thiếu hiệp hủy?

Mạnh Đạt Nhân lại thở ra:

- Tại hạ không nghĩ là bị mất. Kỳ thực sau khi chôn gia phụ thì không tìm được gì cả có lẽ tại hạ đã để trong lúc thu xếp toàn bộ vật dụng để bồi táng cùng gia phụ...

- Mạnh thiếu hiệp đã chôn kinh với người?

Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng thừa nhận:

- Tại hạ cũng nghĩ như thế.

Tạ Bất Nghi vụt nghiêm giọng:

- Vì muốn tra xét minh bạch vì muốn biết có phải do quyển cổ thư đó

mà lệnh tôn bị Hà Tử Giang hãm hại hay không thiếu hiệp có tán thành việc lão phu khai quật mộ phần lệnh tôn?

Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng:

- Khai quật ư? Không được! Tuyệt đối không được!

Tạ Bất Nghi vẫn khăng khăng:

- Đó là biện pháp duy nhất nếu thiếu hiệp muốn minh bạch ai là hung thủ.

- Không được! Hãy để người đã chết được yên nghỉ.

- Nếu thiếu hiệp ngại lão phu sẽ đi cùng thiếu hiệp và sẽ không để bất kỳ sơ thất nào xảy ra lúc khai quật?

Mạnh Đạt Nhân thoáng phân vân.

Được dịp Tạ Bất Nghi nói luôn:

- Cho dù đó là hành vi bất hiếu nhưng bù lại thiếu hiệp sẽ minh bạch được hung thủ, sự báo phục gia thù và sẽ giúp song thân ngậm cười nơi cửu tuyền. Thế nào?

Mạnh Đạt Nhân vụt hỏi:

- Tôn giá có ý định cho Hà Tử Giang cùng đi?

Lão lắc đầu:

- Lão phu đã cho lệnh triệu hồi Hà Tử Giang nhưng cho đến tận hôm nay vẫn chưa thấy hồi cung. Chỉ mới ba ngày thôi mà.

- Vậy Hà Tử Kiên?

Lão mỉm cười:

- Nói về Hà Tử Kiên phải nói rằng chưa có ai may mắn như y.

- Ý tôn giá là gì?

- Nhờ dịp này, Hà Tử Kiên may mắn được diện kiến Cung chủ. Và y càng may mắn hơn khi được Cung chủ phát hiện bản thân y có tư chất hơn người. Do vậy, y được Cung chủ thu làm đệ tử và được xếp hàng thập nhị sứ giả của bốn cung.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Nói như vậy, giả như sau khi minh bạch, được biết phụ tử Hà Tử Giang là hung thủ sát hại gia phụ gia mẫu. Cung chủ quý cung đâu thể nhẫn tâm xử trị ái đồ?

Tạ Bất Nghi cười lớn:

- Thiếu hiệp chớ quá xem thường Cung chủ bốn cung như vậy. Luật bất vi thân, nếu phụ tử Hà Tử Giang có tội, cho dù Cung chủ có vì chút tư tình không nỡ bắt tội họ thì lão phu đường đường là Đường chủ Hình đường cũng quyết không buông tha. Do vậy, thiếu hiệp hãy cứ vững tin ở lão phu và càng xem đây là điều cần thiết phải khia quật mộ phần.

Mạnh Đạt Nhân cau mày:

- Quân tử nhất ngôn?

Lão đáp:

- Đúng! Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Được vậy thì đi.

Nhờ Tạ Bất Nghi có thân thủ phi phàm, dùng khinh thân tuyệt ảo đưa Mạnh Đạt Quân cùng đi nên chỉ sau hai ngày lộ trình cả hai đều nhìn thấy Mạnh gia trang thấp thoáng xa xa.

Đột nhiên Tạ Bất Nghi dừng lại:

- Nguy tai! Ở phía trước có người!

Mạnh Đạt Nhân tuy không đủ mục lực để nhìn thấy những gì Tạ Bất Nghi vừa nói nhưng cũng hoang mang:

- Nhân vật đó đến đây để làm gì?

Tạ Bất Nghi hạ giọng:

- Tuy lão phu không thể đoán chắc nhưng chắc chắn là có liên quan đến quyền cổ thư.

Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng:

- Tôn giá muốn nói mộ phần của gia phụ gia mẫu đã bị...

Tạ Bất Nghi xua tay:

- Phải đến tận nơi mới biết. Đoán bây giờ hãy còn sớm. Nào! Mộ phần tọa lạc ở đâu?

Mạnh Đạt Nhân chỉ điểm và Tạ Bất Nghi liền đưa Mạnh Đạt Nhân đi.

Cả hai sau đó đều kêu lên khi phát hiện cả hai mộ phần đã bị người khai quật.

Nhìn thi hài song thân tuy chưa nát nhưng lại bị phơi bày lộ liễu, Mạnh Đạt Nhân càng chấn động thêm căm phẫn:

- Hà Tử Giang quả là ác độc! Mạnh Đạt Nhân ta...

Tạ Bất Nghi chột nạt:

- Kẻ khai quật mộ không phải là Hà Tử Giang xin thiếu hiệp chớ quá đa nghi.

- Nếu không phải lão thì còn ai vào đây? Đó là lý do khiến lão cố tình chậm trễ không chịu hồi cung, cho dù đã có lệnh triệu hồi.

Tạ Bất Nghi lắc đầu:

- Thiếu hiệp chớ để nổi phẫn hận làm lu mờ lý trí. Hãy nhìn lại đi mộ phần đã bị khai quật lâu lắm rồi, đâu phải mới khai quật đây?

Nhìn lại Mạnh Đạt Nhân dù không muống tin cũng không thể chối bỏ sự thật.

Tạ Bất Nghi giải thích rõ hơn:

- Đất đã bạc màu, không phải đất mới bị đào lên. Bao nhiêu vãi vốc tằm liệm đều bị ố vàng theo thời gian kể cả áo quan cũng vậy. Đã chứng tỏ...

Mạnh Đạt Nhân cướp lời:

- Nếu là vậy, không ai có thể ngăn cản, Hà Tử Giang trước kia đã đào bới khai quật?

Tạ Bất Nghi nhìn chăm chăm vào Mạnh Đạt Nhân:

- Thiếu hiệp muốn nói nguyên nhân của việc khai quật là do quyền cổ thư?

- Không sai! Và chính...

- Vậy tại sao sau khi sát hại lệnh tôn Hà Tử Giang không tiện tay chiếm đoạt luôn quyền cổ thư mà phải chờ sau này khai quật mộ?

Mạnh Đạt Nhân không nao núng:

- Dễ hiểu! Vì chỉ sau khi an táng gia phụ tại hạ mới để lẫn quyền cổ thư vào những vật bồi táng.

Lão cười nhẹ:

- Chính thiếu hiệp cũng từng nói thiếu hiệp cũng không nhớ rõ có chuyện đó hay không. Huống chi cũng do thiếu hiệp minh định, lệnh tôn rất vui mừng khi tìm thấy quyền cổ thư đó, vậy tại sao thiếu hiệp không nghĩ lệnh tôn luôn giữ cổ thư bên mình?

- Tại hạ...

Lão phì cười:

- Như vậy đủ chứng tỏ người khai quật mộ không phải là Hà Tử

Giang. Vì giả như Hà Tử Giang vì muốn chiếm đoạt quyền cố thư nên mới sát hại lệnh tôn thì trước đó y đã đắc thủ rồi.

- Vậy thì kẻ nào đã khai quật mộ phần của gia phụ và gia mẫu, lại còn khai quật cả hai mộ phần cùng một lúc?

Lão nheo mắt:

- Muốn minh bạch kẻ nào khai quật mộ phần, thiếu hiệp tự hỏi bản thân xem ngoài thiếu hiệp ra còn ai khác biết về chuyện kiên quan đến quyền cố thư này hay không?

Mạnh Đạt Nhân cố nhớ lại:

- Có gia mẫu...

- Lệnh đường là người đã chết. Nhất định không thể nào do lệnh đường sau đó sống lại và quật mộ.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Vậy đâu còn ai nữa ngoài tại hạ biết về quyền Vạn Vật Quy Nguyên kinh. Có chăng chỉ là...

Tạ Bất Nghi tỏ ra nôn nóng:

- Là ai?

Đúng lúc này từ phía xa chợt có tràng cười vang vọng đến:

- Hóa ra là quyền Vạn Vật Quy Nguyên kinh hay còn gọi là Vạn Lưu Quy Tông bí kíp. Địa Khuyết cung cho đến giờ vẫn muốn thu hồi chân kinh võ học đã thất tung suốt trăm năm qua sao? Ha... ha...

Tạ Bất Nghi biến sắc:

- Kẻ nào?

Và...

“Vút.”

Chỉ một chớp động thân hình Tạ Bất Nghi đã biến mất...

Hồi thứ năm

Công phu Bát Quái môn

Còn đang ngơ ngác, Mạnh Đạt Nhân chợt hoang mang khi thấy một lão nhân bất ngờ xuất hiện ngay bên cạnh.

Lão nhân chợt thì thào:

- Thiếu hiệp chớ vội tin Tà Bất Nghi. Vạn Quy Lưu Tông chính là bí kíp võ học đã bị thất tung trăm năm qua của Địa Khuyết cung. Việc khai quật mộ phần này ắt do Địa Khuyết cung làm nên.

Mạnh Đạt Nhân dò xét lão nhân:

- Chính lão trượng là người vừa hô hoán?

Lão nhân lắc đầu:

- Không phải lão phu. Là người của Thiên Tàn cung cố tình châm chọc họ Tà.

Mạnh Đạt Nhân ngơ ngác:

- Thiên Tàn cung? Dường như tại hạ chưa hề nghe danh xưng này?

Lão nhân mỉm cười:

- Thiếu hiệp ở môn phái nào? Cứ cho lão phu biết xuất xứ rồi sẽ rõ vì sao thiếu hiệp chưa từng nghe danh xưng này.

Mạnh Đạt Nhân nghi ngại:

- Một khi chưa biết rõ lão trượng là ai tại hạ đâu thể đường đột tỏ lộ thân phận?

Lão nhân bảo:

- Thiếu hiệp đã từng nghe nói đến Thần môn?

Mạnh Đạt Nhân thất kinh:

- Là Thần môn? Chẳng phải Thần môn đang gieo họa khắp nơi trong vũ lâm đó sao?

Lão nhân vẫn thản nhiên:

- Ân đền oán trả. Bồn môn chỉ đòi lại công bằng ở những ai từng gây thảm họa cho bồn môn. Thiển nghĩ, thiếu hiệp nên minh bạch điều đó.

- Lão trượng có ý gì khi cổ tình xuất hiện bảo tại hạ phải minh bạch điều này, đừng tin vào điều kia?

Lão nhân bảo:

- Lão phu sẽ giải thích nhưng trước hết thiếu hiệp phải tin vào lão phu.

- Tin như thế nào?

- Là cá nhân lão phu hoặc bồn môn không hề có ý địch với thiếu hiệp.

Mạnh Đạt Nhân thở ra:

- Có hay không, chuyện đó sau này sẽ rõ. Còn hiện tại, tại hạ chỉ muốn biết sao lão trượng lại chọn tại hạ để giải bày?

- Vì đó là chuyện có liên quan đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông.

- Quý môn cũng quan tâm đến quyền cổ thư này?

Lão nhân thố lộ:

- Để ngăn ngừa dã tâm của Địa Khuyết cung rất có thể cũng là người của Thiên Tàn cung bồn môn buộc phải nghĩ cách không để Vạn Lưu Quy Tông rơi vào tay họ.

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Cũng có thể hiểu Thần môn cũng muốn chiếm hữu Vạn Lưu Quy Tông.

Lão nhân thần nhiên đáp:

- Đương nhiên được như thế thì tốt!

Phát hiện Mạnh Đạt Nhân thất sắc định phản bác, lão nhân nói thêm:

- Tuy nhiên không như Địa Khuyết cung hoặc Thiên Tàn cung sẽ tìm cách chiếm đoạt bất chấp thủ đoạn, bốn môn với chủ trương ôn hòa sẽ cùng thiếu hiệp thương lượng trao đổi thỏa đáng, miễn không để bí kíp đó tái xuất giang hồ.

Mạnh Đạt Nhân hít một hơi thật dài:

- Thương lượng như thế nào?

Lão nhân bảo:

- Tà Bất Nghi ắt quay lại sẽ bất tiện nếu chúng ta cần đàm đạo lâu. Thiếu hiệp nghĩ sao nếu lão phu mời...

- Đi nơi khác ư? Nơi nào?

Lão nhân nhún vai:

- Nơi nào cũng được, càng kín đáo càng tốt, tùy thiếu hiệp chọn.

Mạnh Đạt Nhân phân vân:

- Nếu vậy tại hạ không có chủ ý. Xin mời lão trượng vậy.

Lão nhân vẫn thần nhiên:

- Không hề gì, tạm thời mời thiếu hiệp theo lão phu. Chúng ta khắc tìm ra nơi kín đáo. Đi nào!

Lão nhân đi và chỉ chớp mắt đã quay lại với ánh mắt ngạc nhiên:

- Sao thiếu hiệp không theo lão phu?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Bản lãnh của tại hạ...

Lão nhân vỗ lẽ:

- Thiếu hiệp sợ đuổi không kịp lão phu? Thế này vậy, đừng cho lão phu là người cao ngạo, lão phu có cách này giúp thiếu hiệp đi nhanh hơn.

Vừa nói lão nhân vừa nhẹ nhàng áp một tay vào hậu tâm Mạnh Đạt Nhân.

Từ đó Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận một luồng nội lực kinh dư dật đang ào ào tuôn chảy vào khắp kinh mạch trong người.

Hiểu rõ lão nhân định giúp như thế nào, Mạnh Đạt Nhân bẽn lẽn:

- Nội lực của lão trượng thật thâm hậu. Tại hạ... vẫn bồi thật sự ngưỡng mộ.

Lão nhân mỉm cười:

- Lão phu đâu để uống phí bảy mươi năm hơn sống trên cõi đời này? Mà thôi, vì bản lãnh của thiếu hiệp chưa bằng người có lẽ thiếu hiệp cũng chưa biết cách vận dụng kinh công? Thiếu hiệp đừng ngại hãy đưa nội kinh mà lão phu đang trút vào lần lượt qua các kinh mạch sau đây... Bây giờ thì tốt rồi chúng ta đi nào.

Biết phương cách vận dụng kinh công, lại luôn được lão nhân trút nội kinh vào kinh mạch, lần đầu tiên Mạnh Đạt Nhân có thể di chuyển một cách nhẹ nhàng linh hoạt như từng thấy Chu Nghiêm trước kia và Tạ Bất Nghi mới đây thi triển.

Thích ý Mạnh Đạt Nhân đi càng lúc càng nhanh.

“Vút, vút.”

Chợt Mạnh Đạt Nhân nghe lão nhân khẽ gọi:

- Dừng lại! Và đừng gây kinh động.

Cũng lúc này bàn tay của lão nhân cũng rời khỏi hậu tâm Mạnh Đạt Nhân.

Mất nguồn tiếp trợ nhân lực dù muốn hay không Mạnh Đạt Nhân cũng phải dừng.

Tuy vậy do đà lao đi vẫn còn đó và Mạnh Đạt Nhân thì chưa phải dừng lại trong lúc đang di chuyển nhanh như thế này nên hai chân vẫn loạng choạng lao thêm về phía trước.

Khi nhớ ra lão nhân vội kêu khẽ đủ cho Mạnh Đạt Nhân nghe:

- Dồn lực xuống hạ bàn. Xả hết chân khí lẫn trực khí ra đằng mũi. Và cố điều hòa hô hấp.

Mạnh Đạt Nhân vội làm theo.

Và Mạnh Đạt Nhân chỉ biết cười gượng sau đó khi biết bản thân đã chạy lỏ khỏi vị trí lão nhân đứng những ba bước chân.

Như không nhìn thấy vẻ mặt đỏ của Mạnh Đạt Nhân, lão nhân gật gù:

- Có thể dừng nhanh như vậy, thiếu hiệp khiến lão phu thật sự kinh ngạc đấy.

Thấy lão phát thoại Mạnh Đạt Nhân cũng phát thoại:

- Đây là nơi...

Lão nhân đặt một ngón tay lên môi:

- Suyt! Cách chỗ chúng ta hiện đứng độ ba mươi trượng hình như có tiếng Tạ Bất Nghi đang cùng ai đó đôi co. Thiếu hiệp có muốn dò la biết đâu sẽ phát hiện điều gì khác lạ ở họ Tạ?

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc:

- Thính lực của lão trượng có thể nghe rõ ở một khoảng cách xa như thế ư?

Lão nhân trầm giọng:

- Tương tự, lão phu nghĩ Tạ Bất Nghi cũng có thể có thánh lực như vậy. Do đó nếu người muốn tiến đến gần để dò xét có lẽ thiếu hiệp phải hết sức đề phòng.

Mạnh Đạt Nhân lo ngại:

- Văn bối biết làm sao bây giờ?

Lão nhân bảo:

- Ngoài việc bước đi cho thật nhẹ nhàng thiếu hiệp còn phải biết bế khí. Bế càng lâu càng tốt.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Văn bối e không đủ lực!

Lão nhân tỏ vẻ ngẫm nghĩ:

- Phải chi thiếu hiệp là môn nhân của bốn môn, với bí mật Địa Thánh thiếu hiệp có thể dễ dàng nghe từ khoảng cách ngoài mười mười trượng như thế sẽ an toàn hơn.

Mạnh Đạt Nhân chợt trầm thì:

- Hay là... văn bối xin bái lão trượng làm sư phụ?

Lão nhân xoa tay:

- Không được rồi! Môn quy bốn môn nghiêm cấm điều đó.

- Sau đó văn bối nguyện ý gia nhập Thần môn?

- Chưa là môn nhân chưa lập trọng thệ trước linh vị của tổ sư mọi hành vi truyền thụ võ công đều bị ngăn cấm.

- Không thể phá lệ sao lão trượng!

Lão nhân lại trầm ngâm:

- Cũng có thể nếu thiếu hiệp hứa với lão phu hai điều.

- Điều gì vẫn bối cũng hứa.

- Thứ nhất, tuyệt đối không thổ lộ cho ai khác biết bản thân thiếu hiệp đã am hiểu bí thuật Địa Thỉnh.

- Vẫn bối hứa.

- Thứ hai, phải thành tâm khi cùng lão phu thương lượng về chuyện có liên quan đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông.

Sau một thoáng ngập ngừng Mạnh Đạt Nhân đáp ứng:

- Vẫn bối hứa!

Lão nhân tỏ ra nhẹ nhõm:

- Sau này thiếu hiệp sẽ rõ vì sao lão phu lại cần trọng như vậy. Còn bây giờ hãy lắng nghe khẩu quyết.

Sau khi nghe xong Mạnh Đạt Nhân nhắm lại hỏi:

- Chỉ đơn giản thế sao?

Lão nhân mỉm cười:

- Ngắn quá phải không! Tuy vậy muốn vận dụng đạt như ý muốn, khoảng thời gian thiếu hiệp cần đến không phải ngắn. Chỉ ít năm bảy ngày nếu thiếu hiệp thông tuệ. Còn ngay lúc này tạm thời thiếu hiệp chỉ có thể nghe trong phạm vi mười mười trượng là nhiều.

Mạnh Đạt Nhân nghi ngờ:

- Phạm vi gần hay xa có tùy thuộc vào nội lực?

Lão nhân đáp:

- Cũng phần nào! Như lão phu chẳng hạn, nhờ có nội lực xấp xỉ một giáp tý công phu nên có thể nghe ở khoảng cách ngoài ba mươi trượng.

Mạnh Đạt Nhân chợt hít một hơi:

- Hiện giờ lão trượng nghe họ đang nói những gì?
- Vẫn là chuyện có liên quan đến Vạn Lưu Quy Tông
- Ai đang đối thoại với Tạ Bất Nghi?
- Lão phu cũng đang lấy làm khó nghĩ, không hiểu sao Tạ Bất Nghi cùng nhân vật Cái bang đôi co về chuyện này?
- Cái bang có biết gì về Vạn Lưu Quy Tông?
- Có! Bất kỳ bang môn phái nào nếu đã xuất hiện và tồn tại một trăm năm về trước đều nghe bí kíp này.
- Thảo nào văn bối không hề biết.
- Nguyên do?
- Văn bối chỉ mới luyện võ cách đây chưa đầy một năm. Và không may Tuyệt Nhận môn của văn bối chỉ là môn phái nhỏ.
- Tuyệt Nhận môn? Ở tận ải Nhận Môn Quan xa xăm? Vậy thì phải rồi. Tuyệt Nhận môn chỉ mới xuất hiện cách nay chưa đầy mười năm họ làm sao am hiểu những thiên bí sử đã tồn tại trước họ quá lâu? Theo việc đang giằng co giữa Tạ Bất Nghi và người đối thoại dường như Cái bang cũng muốn chiếm hữu Vạn Lưu Quy Tông?

Lão nhân cười lạt:

- Nếu đã có Địa Khuyết – Thiên Tàn nhị cung nhúng tay vào đâu đến phiên Cái bang hoặc thất đại phái đang hiện hữu trên giang hồ?
- Vậy còn Bách Nhân viện và Cửu U Quỷ thì sao!

Lão nhân kinh ngạc:

- Sao thiếu hiệp biết hai danh xưng này trong khi đã không biết Thiên Tàn?

Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Văn bối không thể biết, nếu không nghe chính Tạ Bất Nghi như vừa đề cập đến.

Lão nhân thất kinh:

- Đúng là Tạ Bất Nghi đang đề cập đến Bách Nhân viện và Cửu U Quỷ thật, nhưng làm sao thiếu hiệp có thể nghe khi khoảng cách vẫn là...

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Đó là điều văn bối đang muốn thỉnh giáo lão trượng. Vì lúc mới vận dụng bí thuật Địa Thỉnh văn bối chưa nghe được gì. Nhưng càng về sau văn bối càng có cảm nhận mơ hồ là bản thân có nghe. Để mình bạch văn bối phải hỏi lão trượng xem họ đang nói những gì. Nhờ đó nhờ theo kịp mạch chuyện họ đang nói, cuối cùng văn bối nghe Tạ Bất Nghi đề cập đến hai danh xưng lạ tai này.

Lão nhân kinh nghi:

- Hãy thử lại xem, bây giờ là lúc nhân vật Cái bang đang nói, thiếu hiệp bảo y đang nói gì?

Mạnh Đạt Nhân sau một lúc lắng nghe chợt lắc đầu thất vọng:

- Chỉ một thoáng phân tâm mạch chuyện bị gián đoạn, văn bối chịu không thể nghe được gì.

Lão nhân nhìn Mạnh Đạt Nhân bằng ánh mắt tinh quái:

- Y đang đề xuất rằng Vạn Lưu Quy Tông phải chia đều cho Thiên – Địa – Nhân – Quỷ. Hãy nghe tiếp xem.

Mạnh Đạt Nhân cố lắng nghe.

Và lần này Mạnh Đạt Nhân kêu lên:

- Có xô xát rồi. Hóa ra nhân vật Cái bang kia là người của Bách Nhân viện?

Lão nhân chột chộp tay vào Mạnh Đạt Nhân:

- Nghe như thế đủ rồi. Cả hai sẽ bất phân thắng bại, đây là lúc chúng ta cần phải thương lượng và không chỉ một vấn đề. Đi!

“Vút, vút.”

* * *

Mạnh Đạt Nhân bật kêu lên:

- Nói sao? Có bao nhiêu người có cùng ý nghĩ như lão trượng? Cùng nghi ngờ chuyện hai đời Môn chủ của quý môn bị thất tung là có liên quan đến vị Môn chủ đương nhiệm này?

Lão nhân cười buồn:

- Lão phu tự nghĩ, lão phu tự nghi ngờ nào dám hé miệng cùng ai bàn bạc? Có thể nói trong tam lão hiện nay của Thần môn, chỉ có một mình lão phu thân là Đại trưởng lão mới nảy ý nghi ngờ.

Mạnh Đạt Nhân lại hỏi:

- Cũng do di huấn của tiền nhân, nếu sau mười lần chọn lựa vẫn không tìm được ai thích hợp làm chủ Môn chủ thì nhân vật nào tạm đang chấp chương quyền Môn chủ sẽ nghiêm nhiên nắm giữ cương vị chính thức?

Đại trưởng lão gật đầu:

- Đúng vậy! Và đó là lý do khiến bốn môn sau gần năm mươi năm triệt thoái bây giờ lại xuất hiện.

Mạnh Đạt Nhân nghi hoặc:

- Xuất hiện để làm gì? Ân đền oán trả hay là để mưu đồ độc bá vô lâm?

Lão tỏ ra bất bình:

- Bốn môn từ khi được tổ sư khai sáng cho đến giờ chưa từng có ý

nghĩ nông cuồng là độc bá vô lâm, cách đây gần trăm năm cũng vậy, dù bốn môn từng lần lượt đả bại nhị viện, cung Thiên Địa, Nhân Quỷ nhưng vẫn không dựa vào đó xưng bá giang hồ. Thiếu hiệp đừng bao giờ nghĩ không đúng về bốn môn.

- Vậy ân đền oán trả là thế nào? Cớ sao toàn thể các môn phái khác trên giang hồ đều đồng loạt đứng về phía đối đầu với Thần môn?

Lão thở ra một hơi dài nặng nhọc:

- Nói chung cũng chỉ là sự liên quan đến kỳ bí mất tích của hai đời Môn chủ?

- Như lão trượng vừa nói, điều đó chỉ có liên quan đến vị Môn chủ hiện nay?

Lão tỏ ra khó xử:

- Cũng khó nói như thế nào cho đúng. Nghi ngờ Môn chủ hiện nay chỉ có mỗi mình lão phu nghi ngờ. Còn sự thật như Môn chủ hiện giờ bảo đã phát hiện hai đời Môn chủ bị thất tung là có liên quan đến thất đại phái. Vì thế, cũng theo mệnh lệnh Môn chủ đương quyền môn nhân bốn môn hiện nay xuất hiện với nhiệm vụ và uy hiếp là buộc thất đại phái phải thừa nhận hành vi của họ đối với hai đời Môn chủ trước kia. Có như thế mới truy xét rõ nguyên nhân của sự thất tung của hai đời Môn chủ.

Mạnh Đạt Nhân thất kinh:

- Làm như thế sao phải? Lấy uy để bức người chính thái độ này của Thần môn sẽ đẩy Thần môn vào chỗ diệt vong.

Lão gật đầu nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Đó là nguyên do khiến lão phu muốn cùng thiếu hiệp thương lượng một việc khác không liên quan đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông.

Mơ hồ đoán được việc lão nhân định đề cập, Mạnh Đạt Nhân nửa đùa nửa thật:

- Lão trượng đừng bảo vãn bối phải giúp lão trượng trong việc ngăn ngừa hành vi có thể gọi là quá đáng của quý môn?

Nào ngờ lão nhân lại gật đầu:

- Thiếu hiệp đã đoán đúng! Đó là việc lão phu định nhờ...

Mạnh Đạt Nhân giãy nảy:

- Không thể được! Dù muốn dù không đây cũng là nội tình của riêng Thần môn. Một ngoại nhân như vãn bối...

- Không phải thiếu hiệp muốn trở thành môn nhân của bốn môn đó hay sao? Trước sau gì thiếu hiệp cũng là người trong cuộc mà?

Mạnh Đạt Nhân vẫn tìm lời chống chế:

- Trong tâm sự nghi ngờ của lão trượng chính là Môn chủ, so về bản lĩnh giữa tại hạ và Môn chủ của quý môn thì...

- Trong tình cảnh hiện nay bốn môn bắt đầu được áp dụng thêm một biệt lệ. Đó là mỗi năm sẽ chọn một người đi vào Phong Thần liên hoàn động thay vì như ba năm một lần. Cứ tiếp tục như thế đến lúc nào bốn môn tìm được vị Môn chủ đích thực mới thôi. Như vậy thiếu hiệp sẽ có một năm để chuẩn bị và đúng một năm nữa lão phu sẽ là người đầu tiên tiến cử thiếu hiệp như là người được chọn đi vào Phong Thần liên hoàn động.

Đoạn lão hỏi Mạnh Đạt Nhân:

- Không lẽ thiếu hiệp sợ vào cho rằng bản thân là người nhát đảm, không đủ tư chất, kém thông tuệ, không thể vượt qua cửu quan để trở thành Môn chủ bốn môn?

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Phải biết tự lượng sức lão trượng ạ? Nhưng không phải vì thế mà vãn bối cho rằng mình là kẻ nhát đảm, kém thông tuệ hoặc không đủ tư chất. Lão trượng chớ khích vãn bối vô ích.

- Vậy là thiếu hiệp không muốn giúp lão phu?

Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Qua sự việc có liên quan đến cái chết của song thân văn bối, có một bài học mà văn bối vừa mới học được. Đó là từ nghi ngờ muốn đi đến kết luận cần phải suy xét cẩn thận cân nhắc hết mọi lẽ. Trừ phi lão trượng có đủ chứng cứ cho thấy lòng nghi ngờ của lão trượng đối với quý Môn chủ là đúng, lúc đó do quý môn đang bị điều khiển bởi một nhân vật có thể xem là kẻ thù của quý môn, văn bối sẽ xét lại lời đề xuất của lão trượng.

Lão nhân lo lắng:

- Như vậy thì quá muộn. Nhỡ một năm nữa lão phu vẫn chưa tìm được chứng cứ nào xác thực, nghĩa là thêm một năm bốn môn vẫn chịu dưới quyền sai khiến của Môn chủ hiện nay, không lẽ thiếu hiệp cam tâm nhìn võ lâm thêm một năm nữa bị Thần môn gieo họa?

Mạnh Đạt Nhân phì cười:

- Lão trượng nói chi những lời này và toàn những lời quá đáng? Văn bối chỉ là một kẻ tầm thường với những suy nghĩ rất ư thường tình của một người chỉ muốn báo phục gia thù. Có hay không văn bối đâu có ảnh hưởng gì nghiêm trọng đến tình thế võ lâm?

- Người giang hồ nào lo vì phải nhúng tay vào chuyện giang hồ. Lão phu chỉ muốn biết thiếu hiệp có chút ưu tư nào về hiện tình võ lâm chăng? Và nếu có giả như thiếu hiệp có vô tình có được một cơ hội thiếu hiệp có bỏ qua cơ hội đó không?

Mạnh Đạt Nhân nghiêm trọng:

- Theo lời lão trượng nói, nếu văn bối hiểu không lầm thì nhất cử nhất động của Môn chủ Thần môn đều có tác động không nhỏ tới đại cục võ lâm?

Lão nhân gật nhẹ đầu:

- Có thể nói như vậy. Nhất là khi Môn chủ của bốn môn nếu thật sự là người có thiên tư đỉnh ngộ luyện được tầng cuối cùng của công phu Cửu Trùng Thiên, thì đừng nói gì thất đại phái, đến cả nhị viện nhị cung hợp lại cũng không là đối thủ.

- Vậy vị trưởng môn hiện nay đã luyện đến tầng nào của công phu Cửu Trùng?

- Như lão phu và nhị lão còn lại chỉ mới có tầng thứ bảy.

- Ở tầng này so với võ lâm thất đại phái thì sao?

- Cao minh hơn một bậc.

- Còn so với Địa Khuyết cung?

- Vẫn cao hơn đôi chút.

Hỏi đến đây Mạnh Đạt Nhân thở phào:

- Vậy thì ổn rồi. Thần môn nếu thật sự có dã tâm đó là lý do chủ ý của Môn chủ hiện giờ và cố tình đi sai với chủ trương thuở nào của quý môn, thì đã có Nhị viện Nhị cung hợp với thất đại môn phái cùng đối phó. Lão trượng lo lắng làm gì để giảm thọ?

Lão cười khẩy:

- Sao thiếu hiệp cố tình không chịu hiểu? Vì trước mắt và suốt một năm tới đây lão phu thừa nhận tình thế vẫn chỉ là ở mức giằng co. Và nếu Thiên Địa Nhân Quỷ sẽ tận dụng thời gian này để ráo riết truy tìm và chiếm hữu bí kíp Vạn Lưu Quy Tông thì ai ngăn cản Môn chủ bốn môn đương nhiệm không tìm cách đắc thủ chín tầng võ học? Hãy nghĩ xa hơn chút nữa chỉ một năm nữa thôi nếu không phải thiếu hiệp mà là ai khác thủ túc cùng Môn chủ được chọn đi vào Phong Thần liên hoàn động. Giả như kẻ đó vượt qua được Cửu Quan đem toàn bộ kinh văn võ học ở hai tầng cuối giao cho Môn chủ hiện nay rồi giả như Môn chủ hiện nay thật sự là kẻ có tâm địa độc bá võ lâm hậu quả sẽ như thế nào thiếu hiệp thử đoán xem?

Mạnh Đạt Nhân động tâm:

- Lời của lão trượng có vẻ như tin tưởng vẫn bồi vượt qua được Cửu Quan, tại sao?

Lão không giải thích chỉ hỏi:

- Nếu thật sự thiếu hiệp có bản lĩnh đó, thiếu hiệp có chịu giúp cho lão phu?

Đến lượt Mạnh Đạt Nhân hỏi thay vì đáp:

- Cách chọn người của quý môn sẽ như thế nào? Cách tiến xử ra sao?

Lão nhân đáp:

- Như trước kia người được chọn phải qua xét xử kỹ lưỡng của thất vị chuyên sứ. Vì chỉ có bảy nhân vật này mới được phép ngấm ngấm hành tẩu giang hồ.

- Hiện nay thì sao?

- Do hiện nay toàn thể môn nhân bốn môn đều được lệnh xuất đầu lộ diện, việc tuyển chọn bậc kỳ tài vì thế sẽ trở nên dễ dàng hơn, nhưng cũng khắc nghiệt hơn.

- Dễ vì ai ai cũng có quyền tuyển chọn?

- Không phải tất cả! Bốn môn, trên thì có Môn chủ, dưới đó là tam lão và tam đường chủ. Bảy nhân vật này cùng với bảy vị chuyên sứ mỗi người được quyền tiến cử một người.

- Vị chi là mười bốn! Nhiều quá! Biết ai là được chọn sau cùng?

- Sẽ dễ hơn nếu người được chọn có sự đồng ý của đa số.

- Nghĩa là...

- Như thiếu hiệp chẳng hạn. Do lão phu là người phát hiện, đề thiếu hiệp là người được chọn sau cùng, lão phu phải tuân tự dẫn tiến thiếu hiệp với mười ba người kia. Và chỉ cần bảy người trong số họ đồng ý

chọn thiếu hiệp, chúng ta sẽ chiếm đa số.

- Nhỡ điều này không thực hiện được?

- Có nhiều cách giải quyết. Giả dụ như thiếu hiệp chỉ được vốn vẹn có ba người trong tổng số mười bốn người đồng ý, cùng lúc đó cũng có ba người nữa vẫn chỉ được ba trong số mười bốn chọn. Bốn nhân vật này đành phải dựa vào chân lực võ học để chọn người có bản lĩnh cao hơn mình. Thiếu hiệp rõ chưa?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Quá rõ là đàng khác. Giả như chỉ có một mình văn bối do may mắn được lão trượng và thêm một người nữa chọn trong khi mười hai nhân vật kia đã chọn cho họ mỗi người một ứng viên. Văn bối có đa số cao hơn nên được chọn?

Lão nhân gật đầu:

- Đúng vậy!

Đến lúc này Mạnh Đạt Nhân mới dè dặt gật đầu:

- Được rồi! Vẫn như chủ ý lúc nãy, trong vòng một năm nếu lão trượng có chứng cứ thuyết phục rằng việc tiến cử văn bối là cần thiết văn bối sẽ không từ chối. Còn bây giờ...

Lão nhân xua tay:

- Về vấn đề Vạn Quy Lưu Tông chứ gì? Lão phu có cảm nhận đã mơ hồ đoán biết chuyện này, do đó việc đòi hỏi thiếu hiệp phải thành tâm xem ra không cần thiết nữa.

Mạnh Đạt Nhân hoài nghi:

- Lão trượng hiểu như thế nào?

Lão nhân háng giọng:

- Rằng trước kia Mạnh gia có vì tình cờ nắm giữ bí kíp thì hiện nay bí

kíp đó đã lọt vào tay kẻ khác. Không như lão phu, khi này có đoán bí kíp đó đang do thiếu hiệp cất giữ.

Mạnh Đạt Nhân thở ra và thừa nhận:

- Đúng vậy! Cho dù gia phụ trước kia chưa hề biết đó là bí kíp võ học, dẫn đến việc chính văn bối cũng chưa từng nhìn thấy quyển bí kíp đó. Giả như hiện nay bí kíp đó đang do văn bối cất giữ, Địa Khuyết cung đâu dễ gì lơ lơi mắt khỏi văn bối khiến lão trượng có cơ hội cùng văn bối hội thoại này giờ. Tuy vậy văn bối vẫn không thể hiểu...

- Thiếu hiệp muốn biết ai là người đã đắc thủ Vạn Lưu Quy Tông, ai đã bắt nhân khai quật mộ phần của song thân?

Mạnh Đạt Nhân trầm ngâm:

- Đúng vậy! Là Hà Tử Giang ư? Và vì thế để danh chính ngôn thuận thu giữ Địa Khuyết cung lập tức chiêu mộ và thu nhận phụ tử Hà Tử Giang làm môn nhân?

Lão nhân lập tức lắc đầu:

- Có phải Hà Tử Giang gây ra hay không lão phu chưa thể đoán chắc nhưng có một điều chắc chắn là Vạn Lưu Quy Tông chưa rơi vào tay Địa Khuyết cung.

Mạnh Đạt Nhân giật mình:

- Dựa vào đâu mà lão trượng cả quyết thế?

Lão đáp:

- Vì nếu Địa Khuyết cung đã đắc thủ Bách Nhân viện đâu có tư cách gì đòi Địa Khuyết cung phải chia phần cho chính Bách Nhân viện và một viện cung còn lại? Bất quá để tranh giành để chiếm đoạt Bách Nhân viện chỉ có thể huy động nhân mã gây sự và động thủ với Địa Khuyết cung mà thôi.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Thì vừa rồi chẳng phải Tạ Bất Nghi cùng người Bách Nhân viện giao đầu đó sao?

Lão phủ nhận:

- Đúng là họ có giao đầu nhưng lý do chỉ là bất đồng. Nào phải phân tranh để đoạt bí kíp?

Mạnh Đạt Nhân lưỡng lự:

- Vậy theo lão trượng...

- Về người đang chiếm giữ bí kíp ư? Tình thế này vẫn còn nhiều điểm chưa rõ lão phu không dám đoán bừa.

Đột nhiên Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Văn bối đã có cách biết rõ hư thực. Do vậy xin cáo biệt lão trượng ở đây.

Lão nhân ngăn lại:

- Chậm đã!

Mạnh Đạt Nhân nhìn lão nhân:

- Lão trượng còn điều chi chỉ giáo?

Lão cười gượng:

- Như lúc nãy đã bàn, thiếu hiệp chỉ còn vồn vẹn một năm để chuẩn bị cho việc tiến cử.

Mạnh Đạt Nhân thừa nhận:

- Thì đúng như vậy rồi. Sao?

- Để phòng bị cho tình trạng thiếu hiệp cần phải thủ thắng nếu có đôi ba người cùng được chọn như thiếu hiệp, lão phu nghĩ ngay từ bây giờ lão phu phải chỉ điểm cho thiếu hiệp một ít công phu.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Để làm gì. Một khi lão trượng đã nói võ học của Thần môn chưa thể truyền thụ cho ngoại nhân nếu kẻ đó chưa phải là môn nhân?
- Lão phu cũng đâu nói là truyền cho thiếu hiệp công phu bốn môn?

Mạnh Đạt Nhân chú mục nhìn lão:

- Lão trượng cũng am hiểu những võ học không phải là sở học của bốn môn?

Lão nhân thố lộ:

- Đúng vậy! Khoảng sáu mươi năm trước, lúc lão phu vẫn chưa được thất vị chuyên sứ bốn môn phát hiện và chọn lão phu vốn là hậu nhân cuối cùng của Bát Quái môn. và từ khi lão phu phát thệ mãi mãi là người của Thần môn, sở học của Bát Quái môn kể như thất truyền. Nếu thiếu hiệp không ngại xin hãy thay lão phu duy trì sở học của Bát Quái môn. Và giả như sau này thiếu hiệp vì một nguyên do nào đó không thể trở thành Môn chủ của Thần môn, cũng xin thay lão phu giúp Bát Quái môn phục hưng môn phái.

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc:

- Là hậu nhân sau cùng sao lão trượng cam tâm đầu nhập môn phái khác?

Lão nhân thở dài:

- Không riêng gì lão phu, ai ai trong Thần môn cũng đều gặp cảnh ngộ tương tự. Nói cho dễ hiểu hơn, cuộc sống thường nhật của người giang hồ là vậy, người mạnh hiếp người yếu, phái lớn tiêu diệt phái nhỏ, Bát Quái môn chẳng may đã đắc tội với cao nhân và Bát Quái môn đã bị hủy diệt.

Hít vào một hơi dài, lão nhân nói tiếp:

- Vì muốn báo thù rửa hận cho Bát Quái môn, ngay khi được thất vị chuyên sứ của Thần môn tuyển chọn, lão phu lập tức tán thành và hy

vọng bản thân sẽ vượt qua Cửu Quan trở thành Môn chủ. Khi đó với sở học thượng thừa, lão phu lo gì không báo thù? Rất tiếc...

Mạnh Đạt Nhân nói tiếp vì cảm thấy lão nhân đang lộ vẻ áy náy khó thể nói nên lời:

- Rất tiếc lão trượng chỉ vượt qua thất quan và nhiều năm sau đó vì Thần môn không có Môn chủ nên lão trượng mất cơ hội xuất đầu lộ diện và báo phục sư thù!

Lão nhân cười buồn:

- Và mới đây thôi, khi cơ hội xuất đầu lộ diện đã đến, lão phu lập tức tìm kiếm kẻ thù. Nhưng than ôi, thời gian nào có chờ đợi, lão phu thì vẫn sống nhưng kẻ thù đã sớm trở về tro bụi. Thật đáng buồn cho Bát Quái môn, đến một người để kế thừa di học cũng chẳng có.

Thật sự cảm thông cho lão nhân, Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng nhận lời:

- Kỳ thực, văn bối đã định, ngay khi báo phục gia thù văn bối sẽ lập tức thoái ẩn, tìm sống những ngày nhàn nhã như gia phụ từng sống. Nhưng vì lời hứa của lão trượng...

Lão nhân tỏ ra mừng rỡ:

- Thiếu hiệp nhận lời! Hay quá! Vậy là tốt lắm rồi! Đi thôi! Lão phu phải đưa thiếu hiệp đến một nơi thật kín đáo. Ở đó lão phu sẽ trao truyền toàn bộ sở học của Bát Quái môn cho thiếu hiệp! Đi nào!

Cửu U Quỷ điện

“Mạnh Đạt Nhân! Sao ngươi tự ý bỏ đi và còn đi đến tận chốn xa xôi này?”

Câu quát hỏi, nửa như quở trách nửa như mai mỉa châm chọc, vang lên quá bất ngờ khiến Mạnh Đạt Nhân giật mình.

Chưa hết, khi đưa mắt nhìn về phía phát thoại, thấy họ có ba người đang từ chỗ khuất bước ra và dường như có cùng hướng đi như hướng Mạnh Đạt Nhân đang nhắm đến. Mạnh Đạt Nhân thật sự không chờ đợi nhìn thấy họ ở đây.

Chu Nghiêm, người vừa phát thoại lại tiếp tục lên tiếng khi thấy Mạnh Đạt Nhân như không có gì để nói:

- Chứng tỏ tai mắt của bốn cung không hề kém, đúng thế không? Hiện Hà Tử Giang đang ở đây, thiết nghĩ, Mạnh Đạt Nhân ngươi càng im lặng càng khiến bốn Hương chủ thêm nghi ngờ.

Mạnh Đạt Nhân cuối cùng cũng trấn tĩnh lại:

- Tôn giá muốn ám chỉ tại hạ vì ngại phải đối chất với bất kỳ ai ở Hà gia nên đã tìm dịp bỏ đi?

Một trong hai nhân vật cùng xuất hiện với Chu Nghiêm chính là Hà Tử Giang, lão lên tiếng:

- Bốn năm trước, sau khi lệnh tôn mạng vong một cách bất minh, Tôn Bằng cũng đã đến Hoàng Hà này. Và ba năm sau đó, chính Tôn Bằng, lệnh đại cửu đã nhờ chất độc Ngô Công thiện dụng của bọn thủy khấu Hoàng Hà mưu hại tệt nhi Hà Tử Kiên. Cho hỏi, thiếu hiệp đến Hoàng Hà lần này phải chăng muốn tìm Tôn Bằng?

Mạnh Đạt Nhân không thể phủ nhận, đành đáp:

- Người tận mục sở thị gia phụ bị hại chính là gia đại cửu Tôn Bằng.

Tuy tại hạ đến để hỏi thêm đại cử nhưng cái chết của gia phụ không phải tôn giá không có liên quan.

Chợt Chu Nghiêm cười lạt:

- Bồn Hương chủ lại cho rằng đó không phải chủ ý duy nhất khiến thiếu hiệp phải bỏ công đến đây để tìm Tôn Bằng.

Mạnh Đạt Nhân cố giữ vẻ thản nhiên:

- Gia thân của tại hạ đâu còn ai ngoài một mình Tôn đại cử? Xa cách khá lâu, nay tại hạ có đến tìm đại cử cũng đâu phải là chuyện lạ?

Nhân vật thứ ba nãy giờ vẫn im lặng, chợt lên tiếng, nói bằng giọng the thé khó nghe:

- Bản nhân là người được lệnh Đường chủ Hình đường sai phái, quyết làm ra hư thực những chuyện có liên quan đến cái chết của phụ thân người. Do việc tìm gặp Tôn Bằng là cần thiết, người nghĩ sao nếu bản nhân đề xuất người và bọn ta đi chung đường?

Mạnh Đạt Nhân lập tức buộc miệng:

- Không được!

Nhân vật này nheo mắt:

- Không được! Tại sao?

Mạnh Đạt Nhân lúng túng:

- Vì tại hạ cho rằng... cho rằng...

Nhân vật nọ mỉm cười:

- Trừ phi người ngại, sau khi gặp Tôn Bằng và Hà Tử Giang đối chất sẽ lộ ra các việc người cố tình vu khống Hà Tử Giang và Hà Tử Giang không hề sát hại phụ thân người, nên người không muốn cùng đi với bọn ta.

Mạnh Đạt Nhân cau gắt:

- Tại hạ không hề ngại điều đó. Và thiển nghĩ tôn giá cũng chớ vội võ đoán.

Lộ vẻ giận dữ, nhân vật nọ bảo:

- Bản nhân có võ đoán hay không, cứ đợi đến lúc gặp Tôn Bằng sẽ rõ.

Mạnh Đạt Nhân khẳng khẳng cự tuyệt:

- Tại hạ chỉ muốn gặp Tôn đại cửu trong thân tình và dĩ nhiên là phải kín đáo. Chu vị chớ mong tại hạ đáp ứng đòi hỏi này của quý vị.

Nhân vật nọ điểm một nụ cười lạt:

- Thật sự là gặp mặt trong thân tình sao? Bản nhân e không phải. Trừ khi...

Mạnh Đạt Nhân lộ vẻ cảnh giác:

- Sao?

Nhân vật nọ cũng bằng giọng the thé, nói đề quyết:

- Trừ khi người nói rõ chủ ý, tìm gặp Tôn Bằng để làm gì. Ngược lại, nếu người không nói, đừng trách bản nhân phải xử trị người về tội vu khống, mưu đồ hãm hại Hà Tử Giang hiện đang có lệnh lang là ái đồ của Cung chủ bốn cung Địa Khuyết.

Mạnh Đạt Nhân chột bĩu môi:

- Thật thế sao? Hóa ra đây là cách Địa Khuyết cung định thực hiện gọi là tra xét tố tường mọi hư thực đó sao? Và đây cũng là hành vi quang minh lỗi lạc, vì chính nghĩa của Địa Khuyết cung đó sao?

Từ khi nhân vật này lên tiếng, vai trò của Chu Nghiêm hầu như bị lu mờ.

Chúng tỏ, với thân phận một Hương chủ như Chu Nghiêm vẫn thấp kém hơn so với nhân vật vừa tự nhận là nhân vật được Đường chủ Hình đường Tạ Bất Nghi sai phái.

Và sự thật đúng như vậy, trước lời lẽ hàm ý miệt thị do Mạnh Đạt Nhân vừa nói, Chu Nghiêm tuy có sắc mặt giận dữ nhưng để tỏ lộ phản ứng lại thì lại do nhân vật nọ chủ xướng.

Nhân vật nọ vụt cười dài:

- Tuy bốn cung luôn hành sự quang minh lỗi lạc nhưng không phải vì thế mà để người bay mất hay bất cứ ai muốn đơm đặt, muốn vu họa cho ai ở bốn cung cũng được. Một lần nữa bản nhân hỏi người nói hay không nói rõ chủ ý tìm gặp Tôn Bằng của người?

Mạnh Đạt Nhân không hề nao núng cho dù khẩu ngữ của đối phương rõ ràng là hàm ý đe dọa:

- Muốn uy hiếp tại hạ ư? Qua đó cho thấy việc tôn giá định tìm gặp đại cửu Tôn Bằng hoàn toàn không có thành tâm, muốn tra xét ngọn ngành về cái chết của gia phụ. Thực ý đồ của tôn giá là gì?

Nhân vật nọ vụt hạ thấp giọng:

- Thực ý của bản nhân ư? Là muốn bắt người về bốn cung để trị tội. Nằm xuống!

“Vù...”

Xuất kỳ bất ý nhân vật nọ vung tay. Và lập tức có một luồng hấp lực mạnh mẽ như muốn cuốn hút Mạnh Đạt Nhân phải chạy đến chỗ đối phương.

Mạnh Đạt Nhân do không cưỡng nổi hấp lực phải chấp chới chạy đến.

“Ào...”

Và khi nhìn thấy bốn đối phương ba người đều tỏ vẻ hài lòng, chờ đợi Mạnh Đạt Nhân rồi thế nào cũng bị chế ngự, tâm cơ của Mạnh Đạt Nhân chợt máy động, giúp Mạnh Đạt Nhân nảy được một ý để tự cứu nguy.

Và điều đó liền xảy ra khi Mạnh Đạt Nhân chỉ còn trong gang tấc nữa là bị nhân vật nọ vươn tay khổng chế huyết đạo.

Trong khoảng cách quá gần, Mạnh Đạt Nhân chột tung mạnh hữu thủ:

- Không dễ đắc thủ thế đâu. Đỡ!

“Àm.”

Và...

“Bùng.”

Chấn kinh vang lên, vô tình hóa giải toàn bộ luồng hấp lực chỉ suýt gây nguy hiểm cho Mạnh Đạt Nhân.

Nhân vật nọ cau mày:

- Một kẻ có bản lĩnh kém cỏi như ngươi sao bỗng dưng có năng lực chống lại công phu Cách Không Nhiếp Vật của La Cảnh Thân ta! Thử một lần nữa xem nào! Tiếp!

“Vù...”

Luồng hấp lực lại xuất hiện.

Nhưng đã trải qua một lần hiểm cảnh, lần này Mạnh Đạt Nhân đâu để đối phương sớm toại nguyện, cho dù biết luồng hấp lực sau phải uy mãnh hơn luồng hấp lực trước, Mạnh Đạt Nhân bật quát:

- Quân tử chỉ cách nhau đôi ba ngày đã thấy khác, huống cho tại hạ bây giờ đâu còn là người của mười, mười lăm ngày trước! Xem chừng!

Vẫn lợi dụng hấp lực của đối phương để dịch chuyển thân hình lại gần, Mạnh Đạt Nhân bật nhanh và bật đủ song thủ.

“Vù...”

“Vù...”

Nhân vật nọ quát to:

- Tiểu tử quả có đôi chút bản lĩnh. Đi!

Và...

Luồng hấp lực của nhân vật nọ vụt đổi thành chấn kinh, một luồng chấn kinh cực kỳ thâm hậu ào ào đẩy về phía Mạnh Đạt Nhân.

“Ào...”

“Àm.”

Chấn kinh làm Mạnh Đạt Nhân lão đảo. Và đúng lúc này, không hiểu Chu Nghiêm đã động thân từ lúc nào, thanh âm của Chu Nghiêm bỗng cất lên ngay phía sau lưng Mạnh Đạt Nhân:

- Không ngờ chỉ hơn mười ngày không gặp, tiểu tử ngươi quả là đã có công phu khác trước. Vậy hãy đón thử một chương của Chu mỗ xem sao. Ha... ha...

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân phần hận:

- Đã hơn về nhân số, lại lên dùng thủ đoạn ám muội. Đây là hành vi quang minh lỗi lạc của Địa Khuyết cung đó sao? Tiếp chiêu!

Với cách dịch chuyển khác thường, bỗng dưng Mạnh Đạt Nhân xuất hiện ngay bên cạnh Chu Nghiêm và từ đó phát ra một kinh chênh chếch vào họ Chu.

“Ào...”

“Bung.”

Nhân vật vừa tự xưng là La Cảnh Thân chợt cười rộ:

- Bát Quái Du Hình Bộ? Đã gần sáu mươi năm, sở học Bát Quái môn tướng đã thất truyền, không ngờ nó vẫn tái hiện ở một tiểu tử vô danh là ngươi! Càng tốt! Đỡ!

“Vù, vù.”

Nếu cách dịch chuyển của Mạnh Đạt Nhân là khác thường thì cách di

hình hoán vị của La Cảnh Thân phải được xem là dị thường. Vì chỉ trong chớp mắt, trước mặt Mạnh Đạt Nhân đã có La Cảnh Thân xuất hiện chờ sẵn với một chiêu công lợi hại.

Biến sắc và tự nghĩ bản thân khó có thể là đối thủ nếu phe đối phương bất chấp thị phi cả ba người cùng ra tay, Mạnh Đạt Nhân vụt xoay người và...

“Vút.”

Chu Nghiêm bật gầm:

- Vội chạy đi đâu? Đỡ!

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân tuy thật ý chỉ muốn bỏ chạy nhưng vẫn bất ngờ quay về phía Chu Nghiêm:

- Ai bảo tại hạ chạy? Hãy đỡ!

“Ào...”

“Bung.”

Và một lần nữa La Cảnh Thân lại xuất hiện ngay trước mặt Mạnh Đạt Nhân:

- Nằm xuống!

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân rít qua đôi hàng răng nghiến chặt:

- Vị tất như tôn giá nói. Xem chiêu!

Mạnh Đạt Nhân tận lực vỗ ra một kinh.

“Ào...”

“Ầm.”

Ngay khi tiếng chấn kinh vang lên, Mạnh Đạt Nhân vụt cười rộ:

- Binh bắt yểm trá! Đa tạ tôn giá đã tiến chân! Ha ha...

“Vút.”

Phát hiện Mạnh Đạt Nhân nhân thể nguy vẫn đủ tâm cơ để nương theo chấn kinh bỏ chạy, La Cảnh Thân phần nộ:

- Tiểu tử dám hí lộng bản nhân ư? Phải chết! Đỡ!

“Vù... vù...”

Nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn thoát, khiến La Cảnh Thân đành tức tối giậm chân:

- Sao ta không nghĩ người sẽ dùng Bát Quái Du hình Bộ để chạy? Hừ!

Chu Nghiêm tuy có bất ngờ vì cách thoát thân quá mạo hiểm và liều lĩnh của Mạnh Đạt Nhân nhưng Chu Nghiêm vẫn kịp hô hoán:

- Đuổi theo, mau!

* * *

Chạy dọc theo hai bên bờ sông Hoàng Hà có không ít nơi hoang sơ um tùm, ngõ đã lâu không thật lâu vẫn chưa một ai đặt chân đến, Mạnh Đạt Nhân hiện đang ẩn nấp ở một nơi như thế.

Từ chỗ nấp nhìn ra, Mạnh Đạt Nhân không thể không nghi ngờ chủ ý thật sự của Địa Khuyết cung khi họ tình cờ kiếm tìm Tôn Bằng gần như cùng một lúc với chính Mạnh Đạt Nhân. La Cảnh Thân, Chu Nghiêm và Hà Tử Giang vẫn đang ráo riết truy lùng Mạnh Đạt Nhân.

Họ bảo họ tìm Tôn Bằng để tra xét và làm rõ hư thực, liệu xem Hà Tử Giang có thật sự gây ra thảm án sát hại song thân của Mạnh Đạt Nhân hay không. Tuy đây là lời lẽ đầy thuyết phục nhưng do lúc mới rời La Cảnh Thân lại như cố tình lấy mạng Mạnh Đạt Nhân nên giữa lời nói và hành vi của Địa Khuyết cung đã để lộ mâu thuẫn.

Với mâu thuẫn này, Mạnh Đạt Nhân mơ hồ như minh định, chủ đích thật sự của Địa Khuyết cung chỉ là vì bí kíp Vạn Lưu Quy Tông.

lúc cùng Tạ Bất Nghi, Đường chủ Hình đường Địa Khuyết cung đứng trước hai mộ phần đã bị khai quật, chính Mạnh Đạt Nhân vì thiếu lịch duyệt lẫn thiếu cẩn trọng đã vô tình nói lộ ra, rằng ngoài phụ thân của Mạnh Đạt Nhân còn một nhân vật nữa biết về quyền cổ thư Vạn Lưu Quy Tông. Và vì Mạnh Đạt Nhân bây giờ chỉ còn mỗi một Tôn Bằng là người thân, phải chăng đó là nguyên do khiến Địa Khuyết cung này ý truy tìm tung tích Tôn Bằng?

Hà Tử Giang đã biết Tôn Bằng từng có thời gian quan hệ với thủy khấu Hoàng Hà và đó là lời giải thích cho sự xuất hiện của Địa Khuyết cung ngay tại phạm vi Hoàng Hà này!

Chợt có bàn tay ai đó khẽ chạm vào đầu vai Mạnh Đạt Nhân từ phía sau.

Đang mãi ngẫm nghĩ, cái chạm làm cho Mạnh Đạt Nhân giật nảy người suýt gây thành tiếng động.

Mạnh Đạt Nhân thất thần hoảng sợ, vội quay đầu nhìn về phía sau.

Một nhân vật có đôi mắt tròn to, lấp lánh thần quang đang đứng ngay phía sau lưng Mạnh Đạt Nhân với một ngón tay đặt ngay lên miệng:

- Suyt!

Đó là một nhân vật hoàn toàn xa lạ đối với Mạnh Đạt Nhân.

Tuy nhiên, cái chạm tay nhẹ nhàng thay cho hành vi khống chế hoặc ám toán, kèm theo là tiếng suyt nhỏ hàm ý nhắc nhở, cảnh tỉnh Mạnh Đạt Nhân, chỉ nội bao nhiêu đó cũng đủ cho Mạnh Đạt Nhân nhận thức kẻ xa lạ chỉ có thể là bằng hữu, quyết không phải địch nhân.

Mạnh Đạt Nhân đương nhiên cũng không muốn gây kinh động khiến bọn Địa Khuyết cung phát hiện nơi đang ẩn. Do đó Mạnh Đạt Nhân lẳng lặng gật đầu đáp lại tiếng suyt nhỏ của nhân vật xa lạ nọ.

Lấy ngón tay ra khỏi miệng, nhân vật nọ mỉm cười vừa hát đầu về một phía vừa nhấp máy môi đề nói lên một câu nói mà không cần phát thành thanh âm.

- ...

Dù không có thanh âm nào phát ra nhưng qua đôi môi của nhân vật nọ, được nhấp máy một cách thật chậm, Mạnh Đạt Nhân cũng hiểu được nhân vật nọ muốn nói điều gì.

Và sau một thoáng suy nghĩ thật nhanh, Mạnh Đạt Nhân lần nữa lẳng lẳng gật đầu tỏ ý hiểu và chấp thuận đề xuất đầy thiện ý của nhân vật nọ.

Nụ cười mỉm của nhân vật nọ vụt biến thành cái cười hớn hở. Và nhân vật nọ lập tức quay người, nhanh nhẹn nhưng vẫn nhẹ nhàng bước về phía lúc nãy nhân vật này đã hát đầu hàm ý chỉ hướng.

Mạnh Đạt Nhân cũng vội bước theo và cũng bước bằng những bước nhẹ nhàng như vậy.

Dù đây là nơi hoang vu um tùm, tưởng như chưa từng có người đặt chân đến, nhưng nhân vật nọ thoăn thoắt bước đi, thoăn thoắt dịch chuyển.

Với nhận định này, ngay khi có thể lên tiếng, Mạnh Đạt Nhân lập tức thì thào hỏi:

- Tôn giá quá thông thạo địa hình, phải chăng...

Không hề quay lại hoặc dừng chân, từ phía trước nhân vật nọ phát thoại vọng về phía sau, chỉ bằng câu nói ngắn gọn nhưng đủ làm cho Mạnh Đạt Nhân hiểu tất cả:

- Không riêng gì Địa Khuyết cung, bất kỳ ai tìm đến tận thủy trại Hoàng Hà của ta để gây hấn đều bị ta đối phó tương tự. Huống cho Tôn Bằng từng là thuộc hạ của bọn trại Hoàng Hà.

Quá đủ cho Mạnh Đạt Nhân hiểu, nhân vật này phải có thân phận khá

cao ở thủy trại Hoàng Hà và những gì đã diễn ra lúc này giữa Mạnh Đạt Nhân và bọn Địa Khuyết cung đã được nhân vật này nhìn thấy.

Gọi Tôn Bằng là thuộc hạ, lại bất ngờ xuất hiện dẫn lối cho Mạnh Đạt Nhân lẫn tránh bọn Địa Khuyết cung, quả nhiên nhân vật này vì nghĩ Mạnh Đạt Nhân có liên quan đến Tôn Bằng nên mới ứng cứu.

Vậy là không còn gì để hỏi và cũng không cần hỏi, Mạnh Đạt Nhân ung dung bước theo sau nhân vật nọ.

Dọc theo hai bên bờ sông Hoàng Hà, có rất nhiều chỗ hoang vu um tùm, nơi cỏ mọc đầy những lùm cây dại mọc hoang. Một trong những nơi như thế đã dẫn đưa Mạnh Đạt Nhân tới thủy trại Hoàng Hà.

Vừa thấy khu thủy trại thấp thoáng xuất hiện, nhân vật nọ liền há miệng cười to:

- Đến đây là an toàn. Dù là địa khuyết hay thiên tàn cũng không một ai dám đến đây gây hấn cùng bọn trại.

Mạnh Đạt Nhân hoài nghi:

- Tôn giá cũng từng biết Thiên Tàn cung?

Nhân vật nọ từ từ quay lại cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy sắc mặt ngạc nhiên:

- Hóa ra có cả Thiên Tàn cung nữa sao?

Mạnh Đạt Nhân bị bất ngờ:

- Tôn giá vừa đề cập đến hai chữ Thiên Tàn, không lẽ...

Nhân vật nọ cười rộ lên:

- Ta nói như thế chỉ vì thuận miệng thôi. Ai lại không hiểu thiên tàn thường đi đôi với địa khuyết. Hóa ra trên đời này ngoài Địa Khuyết cung vẫn còn có một Thiên Tàn môn nữa! Lạ thật đấy!

Hết nghi ngờ, Mạnh Đạt Nhân vòng tay thi lễ:

- Tại hạ là Mạnh Đạt Nhân, đa tạ tôn giá đã...

Nhân vật nọ xua tay:

- Ta đã nghe hết rồi và còn biết thiếu hiệp có một vị cửu cửu là Tôn Bằng, đã từng là thuộc hạ bồn trại. Thôi, mọi chuyện để sau hãy nói, tạm thời ta phải lo thu xếp chỗ lưu ngụ cho thiếu hiệp. Ngày mai, ta sẽ cùng thiếu hiệp đến ra mắt Trại chủ. Mời thiếu hiệp đi theo ta.

Vẫn kẻ đi trước người theo sau, nhưng lần này nhờ có tâm trạng hoàn toàn bình ổn nên cả hai không phải khẩn trương. Nhân đó, Mạnh Đạt Nhân có cái nhìn bao quát về cách bố phòng quả nhiên là nghiêm ngặt của thủy trại Hoàng Hà.

Một thủy trại nếu chỉ dành cho phường thủy khấu đạo tặc nhất định không thể và cũng không cần thiết phải có sự bố phòng cẩn mật như thế này. Nhưng do điều đó đã xảy ra, Mạnh Đạt Nhân nghĩ thủy trại Hoàng Hà không phải tầm thường.

Với nhận định này, Mạnh Đạt Nhân lại sinh nghi. Một mãnh tướng ắt phải có hùng binh. Nhưng Tôn Bằng đại cửu của Mạnh Đạt Nhân lại quá kém cỏi, không thể xem là thuộc hạ hữu dụng của thủy trại Hoàng Hà.

Như vậy, một thủy trại Hoàng Hà nếu có khá nhiều thuộc hạ vô dụng như Tôn Bằng thì không một ai dám huênh hoang nói rằng, dù là Thiên Tàn hay Địa Khuyết cũng không dám đến tận nơi gây hấn. Lời lẽ của nhân vật nọ có ẩn chứa sự mâu thuẫn.

Chưa hết, để biết rõ và nhớ ngay đến Tôn Bằng, tên của một thuộc hạ vô dụng, nhân vật nọ hoặc có trí nhớ thiên phú tuyệt đỉnh hoặc trong việc nhận biết ngay Tôn Bằng lại bộc lộ thêm sơ hở thứ hai của nhân vật nọ.

Chúng tỏ thủy trại Hoàng Hà nếu không phải từ lâu thì ngay khi Địa Khuyết cung chột quan tâm đến Tôn Bằng, họ cũng bắt đầu manh nha để tâm đến Tôn Bằng.

Với Địa Khuyết cung, như Mạnh Đạt Nhân nhận định, họ quan tâm

đến Tôn Bằng vì có liên quan đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông. Vậy còn thủy trại Hoàng Hà thì vì nguyên nhân nào? Hay cũng vì Vạn Lưu Quy Tông bí kíp?

Do càng nghĩ càng cảm thấy ngờ đùng nên khi màn đêm buông xuống và chỉ có một mình trong gian tịnh phòng yên tĩnh, Mạnh Đạt Nhân thay vì ngả lưng tìm ngay giấc ngủ thì lại ngưng thần nghe ngóng khắp nơi.

Bí thuật Địa Thính của Thần môn tỏ ra đặc dụng.

Thoạt tiên, ngay khi vận dụng thuật Địa Thính, một phát hiện chợt đến, giúp Mạnh Đạt Nhân càng thêm cảnh giác với thủy trại Hoàng Hà. Cách gian tịnh phòng của Mạnh Đạt Nhân không xa, có tiếng thì thảo đàm thoại của hai gã thuộc hạ thủy trại Hoàng Hà.

Thủy trại này ở bên ngoài đã có sự bố phòng nghiêm ngặt, việc cất đặt hai gã thuộc hạ canh giữ phía ngoài là hành động không cần thiết. Và chỉ là cần thiết nếu thủy trại Hoàng Hà đang có mưu đồ giam lỏng Mạnh Đạt Nhân.

Càng thêm nghi ngờ, Mạnh Đạt Nhân càng cố gắng lắng nghe tiếng hai gã nọ đối thoại.

Phải một lúc lâu sau đó, cố nắm bắt mạch chuyện của hai gã nọ, Mạnh Đạt Nhân mới có thể nghe chúng nói gì.

Sau đó, khi đã hiểu rõ phần nào ẩn ý của thủy trại Hoàng Hà, Mạnh Đạt Nhân thở ra nhẹ nhõm và bình thần ngả lưng tìm giấc ngủ.

* * *

Trại chủ thủy trại Hoàng Hà hóa ra chỉ là một phụ nhân. Tuy đã luống tuổi nhưng không vì thế mà kém đi vẻ sắc nước hương trời có lẽ trước kia từng có.

Mỉm cười với Mạnh Đạt Nhân, Trại chủ cất giọng thanh tao nói:

- Giữa thiếu hiệp và Địa Khuyết cung có mối thù?

Mạnh Đạt Nhân cũng mỉm cười nói:

- Hoàn toàn không như Trại chủ nghĩ. Trái lại chính Địa Khuyết cung đang giúp tại hạ tìm hung thủ đã sát hại gia phụ.

Phụ nhân trại chủ gật đầu:

- Về cái chết của lệnh tôn, bốn năm trước, lần đầu Tôn Bằng tìm đến đây dung thân cũng đã đề cập đến, nhưng tại sao đã muốn giúp thiếu hiệp Địa Khuyết cung lại quay ra cùng thiếu hiệp động thủ?

Mạnh Đạt Nhân vẫn mỉm cười:

- Cũng như tại hạ, Địa Khuyết cung cũng muốn tìm gia đại cửu Tôn Bằng để dò hỏi lại chuyện năm xưa. Nhưng có điều, vì họ lại muốn cùng tại hạ đến gặp Tôn Bằng khác với ý của tại hạ...

Phụ nhân trại chủ ngắt lời:

- Thiếu hiệp chỉ muốn tìm gặp riêng Tôn Bằng?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai:

- Địa Khuyết cung cũng hỏi tương tự. Và trước sau tại hạ chỉ có một lời giải thích, đó là tại hạ chỉ muốn gặp lại gia cửu trong hoàn cảnh thâm tình, sẽ bất tiện nếu có ngoại nhân dự khán.

Phụ nhân gật đầu:

- Bốn trại chủ có thể hiểu tâm tình của thiếu hiệp. Vì dường như thiếu hiệp và lệnh cửu đã xa nhau độ một năm!

- Suýt soát như vậy! Đó là lúc tại hạ và đại cửu vì muốn toàn mạng phải ly hương lánh nạn.

- Và thiếu hiệp thay vì cùng lệnh cửu đến với thủy trại Hoàng Hà này, đã đầu nhập Tuyệt Nhận môn?

Mạnh Đạt Nhân có phần sừng sốt:

- Trại chủ quả có tai mắt tinh tường, đến việc tại hạ đầu nhập Tuyệt

Nhận môn cũng thông tỏ!

Phụ nhân tỏ ra đặc ý:

- Tuy thủy trại chưa đủ thực lực để so bì cùng các đại phái khác, nhưng để tồn tại, bồn trại cũng phải có biện pháp của bồn trại.

Nhưng Mạnh Đạt Nhân không để vị trại chủ đặc ý lâu, Mạnh Đạt Nhân bất ngờ hỏi:

- Từ ngày hôm qua đến nay, chí ít là ba lần tại hạ được nghe nói đại cửu đã từng là thuộc hạ của quý trại. Phải chăng tại hạ nên hiểu hiện nay đại cửu không còn là người của quý trại và không thể tìm thấy ở đây?

Nét mặt của Phụ nhân trại chủ vẫn không để lộ một dấu hiệu nào cho thấy là đã bị câu cật vấn của Mạnh Đạt Nhân làm cho bất ngờ. Nhất là khi phụ nhân thản nhiên đáp:

- Hiểu như thiếu hiệp cũng có phần nào đúng. Nhưng muốn tìm Tôn Bằng, có thể nói, bất luận ai cũng không dễ dàng tìm thấy so với bồn trại.

Đó là vì nguyên nhân nào, thiếu hiệp có biết không?

Hỏi là để dò xét thái độ và Mạnh Đạt Nhân đã làm vị Trại chủ thất vọng khi thản nhiên, như vị Trại chủ đã thản nhiên, đáp lời bằng một câu hỏi:

- Phải chăng đó là vì đại cửu vẫn còn là thuộc hạ của quý trại?

Phụ nhân mỉm cười:

- Thiếu hiệp đáp đúng rồi. Và...

Mạnh Đạt Nhân đột nhiên ngắt lời phụ nhân:

- Và muốn gặp đại cửu, tại hạ phải đáp ứng điều kiện nào đó của Trại chủ?

Lần đầu tiên Phụ nhân trại chủ bị câu hỏi của Mạnh Đạt Nhân làm cho bối rối:

- Sao cần phải điều kiện? Dựa vào đâu thiếu hiệp nghĩ về bốn Trại chủ như thế? Không đâu, Tôn Bằng là thuộc hạ bốn trại, thiếu hiệp vừa là người thân lại vừa từ chỗ xa xôi vượt đường dài đến thăm, bốn trại đương nhiên phải tiếp đãi và nghênh đón, tạo mọi điều kiện thuận lợi để cả hai gặp nhau, đâu có chuyện đòi hỏi hay yêu sách này nọ?

Mạnh Đạt Nhân tươi cười, khẽ nghiêng mình đáp tạ:

- Trại chủ quả là người thông tình đạt lý, tại hạ sẽ muôn phần cảm kích nếu được Trại chủ cho gặp đại cửu ngay bây giờ.

Đã trấn tĩnh và trở lại vẻ tự chủ ban đầu, phụ nhân cười nhẹ:

- Gặp ngay bây giờ thì không được, vì...

Mạnh Đạt Nhân tỏ ra nôn nóng:

- Vì sao? Phải chăng gia đại cửu vô tình đắc tội với quý trại và hiện đang bị quý trại giam giữ nên khó cho tại hạ hội diện?

- Bị giam giữ? Thông tin này từ đâu thiếu hiệp có?

Mạnh Đạt Nhân cười thâm. Nhưng vì không thể thổ lộ, rằng Mạnh Đạt Nhân đêm qua vô tình nghe hai gã thuộc hạ thủy trại Hoàng Hà trong lúc đối thoại đã lỡ lời đề cập đến, nên Mạnh Đạt Nhân chỉ nói:

- Nếu ở các phái đều có những nơi giam giữ hữu biệt để xử trí những kẻ phạm quy, có lẽ quý trại cũng có nơi tương tự. Tại hạ chỉ mong sao Trại chủ nể mặt, cho phép tại hạ đến thăm đại cửu một lần. Gia có gia pháp, môn có môn quy, tại hạ tuyệt đối không dám xin tội cho đại cửu, cũng không hề có ý nghĩ sẽ tìm cách giải thoát cho đại cửu.

Phụ nhân nheo mắt:

- Thiếu hiệp vẫn đề quyết lệnh cửu đang bị bốn trại tổng giam?

Thay vì trả lời, Mạnh Đạt Nhân hỏi ngược lại:

- Ở quý trại phải chăng chỗ giam người vẫn được gọi là Hắc Thạch đảo?

Không chịu kém, phụ nhân hỏi tiếp:

- Và thiếu hiệp tin chắc Hắc Thạch đảo là nơi bốn trại giam giữ lệnh cửu?

Không cần phải giằng co lâu hơn, Mạnh Đạt Nhân đáp:

- Đó là những gì tại hạ biết, trước khi đến đây diện kiến Trại chủ.

Phụ nhân tươi cười:

- Vậy thiếu hiệp muốn bốn trại đưa thiếu hiệp đến Hắc Thạch đảo ngay bây giờ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Nếu được Trại chủ thuận tình, đó là ý muốn của tại hạ.

- Hắc Thạch đảo đúng là nơi bốn trại dùng để giam người và hiện ở đó quả nhiên đang giam giữ một phạm nhân...

- Đó là gia đại cửu?

- Nếu bốn trại nói không phải, liệu thiếu hiệp còn có ý định đến thăm?

Mạnh Đạt Nhân đầu dễ dàng bị lời nói của Trại chủ làm cho dao động.

Huống chi, đêm qua Mạnh Đạt Nhân đã nhờ bí thuật Địa Thính nghe một cách xác quyết như vậy. Mạnh Đạt Nhân khẳng khẳng:

- Tại hạ vẫn muốn đến Hắc Thạch đảo, cho dù người bị giam phải hay không phải đại cửu.

Phụ nhân chợt gật đầu:

- Nếu thiếu hiệp đã quyết ý, vẫn cho rằng bốn trại đã vô cớ bắt giam lệnh cửu Tôn Bằng, nhân đây, thiếu hiệp có dám cùng bốn Trại chủ đánh cược?

- Cược? Là thế nào?

- Bồn Trại chủ cược rằng người bị giam không phải là lệnh cứu. Do thiếu hiệp nghĩ ngược lại, chúng ta cứ lấy đó làm đầu đề đánh cược.

Mạnh Đạt Nhân ung dung đáp ứng:

- Được! Tại hạ chấp thuận. Nếu tại hạ thắng thì sao?

- Thì lệnh cứu sẽ được thiếu hiệp tự ý đưa đi, bất kể đã đắc tội thế nào với bồn trại.

- Vậy nếu tại hạ bại?

Phụ nhân cười nhẹ:

- Chỉ cần thiếu hiệp giải đáp cho bồn Trại chủ một câu nghi vấn.

- Nghi vấn gì?

- Thiếu hiệp chưa bại kia mà, vội gì tìm hiểu câu nghi vấn của bồn Trại chủ sẽ đặt ra.

Mạnh Đạt Nhân một lần nữa lên tiếng đáp ứng:

- Tại hạ nhận cược. Chỉ có điều, tại hạ tin đó là đại cứu, trừ phi ngay lúc này Trại chủ ngấm ngầm ra lệnh cho thuộc hạ tráo đổi phạm nhân.

Phụ nhân đứng bật lên:

- Sẽ không có chuyện tráo đổi, nguyên nhân như thế nào, thiếu hiệp cứ theo bồn Trại chủ ắt sẽ rõ. Nào, mời!

Chân bước theo, Mạnh Đạt Nhân vừa đi vừa ngưng thần nghe ngóng và cố dùng mắt để dò xét từng thái độ nhỏ nhất của vị Trại chủ.

Vị Trại chủ không nói với ai một lời, cũng không nhìn ngang nhìn ngửa và càng không có bất kỳ cử chỉ nào khác lạ.

Cả hai vẫn thẳng một đường mà đi và chỉ trong chốc lát đã đến mé sông, nơi có hơn mười chiếc thuyền được neo sẵn.

Đến gần một chiếc thuyền, phụ nhân quay lại nói với Mạnh Đạt Nhân:

- Đây là nơi có lưu vực rộng nhất của sông Hoàng Hà. Thiếu hiệp nhìn đi, trên mặt nước có chiếc thuyền nào đi lại không?

Hiểu ý của vị Trại chủ, giả như sau khi song phương đánh cược, vị Trại chủ có cách hạ lệnh nào đó thật kín đáo, ra lệnh cho thuộc hạ thực hiện việc tráo người, thì với khoảng thời gian quá ngắn ngủi vừa qua, nếu có thuyền nào đó lưu thông để đến Hắc Thạch đảo thì ngay lúc này Mạnh Đạt Nhân vẫn dễ dàng nhìn thấy. Mạnh Đạt Nhân tuy miệng cười nhưng trong lòng đã phần nào nao núng. Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng đáp:

- Tại hạ phải thừa nhận Trại chủ là người thủ tín.

Phụ nhân mỉm cười:

- Bỏn Trại chủ cũng mong thiếu hiệp sẽ thủ tín như vậy. Còn bây giờ...

Phụ nhân quay lại nói với lũ trạo phu lúc nào cũng túc trực sẵn trên những chiếc thuyền:

- Bỏn nhân cần một con thuyền và sẽ tự tay điều động. Bọn người mau thu xếp và sau đó hãy lui đi.

Đặt chân lên thuyền, lòng thuyền cao hơn mặt nước những hai trượng, đủ cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy một dải đá sẫm màu đen ở xa xa:

- Đó là Hắc Thạch đảo?

Phụ nhân mỉm cười:

- Hắc Thạch đảo vốn là một đảo biệt lập, xung quanh là nước, trên không với tới trời, dưới không thể chạm đất. Thiếu hiệp vẫn còn ý định đến đó?

Không giữ được tự chủ, Mạnh Đạt Nhân chợt hít một hơi thật dài:

- Dù tại hạ có muốn thoái lui, lúc này cũng đã muộn rồi, đúng không?

Phụ nhân cho chiếc thuyền lướt đi xa bờ:

- Hai bên đã nhận cược, muện hay không chỉ cần thiếu hiệp đừng bao giờ nghĩ rằng bọn Trại chủ đã hạ lệnh tráo người là đủ. Sao?

Mạnh Đạt Nhân đành phải thừa nhận:

- Tuy tại hạ chưa phải người thua cược, nhưng dẫu sao vẫn thừa nhận Trại chủ chưa làm điều gì khiến tại hạ nghi ngờ.

Là Trại chủ thủy trại, việc phụ nhân tự tay điều động và làm cho chiếc thuyền lướt đi băng băng trên mặt nước cũng là điều dễ hiểu.

Dãi đá đen sẫm màu như càng lúc càng đến gần, giúp Mạnh Đạt Nhân một lần nữa minh định vẫn chưa có sự xuất hiện của bất kỳ chiếc thuyền nào khác ở quanh Hắc Thạch đảo.

Chiếc thuyền dừng cách bờ Hắc Thạch đảo độ hai trượng, phụ nhân nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Trên đảo có một thạch thất duy nhất. Đó là nơi dành cho phạm nhân lưu ngục. Và cứ mười ngày một lần mới có người đưa đủ các thứ vật thực đến cho phạm nhân. Thiếu hiệp có thể tự mình lên đảo?

Đã phóng lao phải theo lao, Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Được! Và tại hạ sẽ quay lại ngay nếu trên đảo không hề có bóng dáng đại cửu.

Và Mạnh Đạt Nhân bật tung người dùng khinh thân pháp vượt qua khoảng cách hai trượng giữa chiếc thuyền và Hắc Thạch đảo.

“Vút.”

Chỉ một lúc sau, Mạnh Đạt Nhân đã quay lại với sắc mặt ngượng ngùng và thất vọng. Mạnh Đạt Nhân không hề nhận ra khoảng cách giữa chiếc thuyền và Hắc Thạch đảo lúc này đã là ngoài ba trượng hơn.

Mạnh Đạt Nhân chỉ mãi lo nhìn vị Trại chủ:

- Như đã lâu, phạm nhân của quý trại không được cung cấp vật thực? Sao không giống lời Trại chủ nói, cứ mười ngày một lần là có người đưa vật thực đến?

Phụ nhân xua tay:

- Bỏn Trại chủ không quan tâm đến điều đó, vì mỗi phạm nhân tùy theo tội trạng của họ, sẽ có cách đối xử khác biệt. Điều duy nhất khiến bỏn Trại chủ hiện giờ đang quan tâm, đó là...

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Phạm nhân là người hoàn toàn xa lạ đối với tại hạ, không phải là đại cửu Tôn Bằng.

Phụ nhân đắc ý:

- Nghĩa là thiếu hiệp nhận bại?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Tại hạ đang chờ nghe câu nghi vấn của Trại chủ.

Phụ nhân vẫn tươi cười:

- Bỏn Trại chủ muốn biết, phải chăng việc cấp bách khiến thiếu hiệp và Địa Khuyết cùng cùng lo truy tìm Tôn Bằng là vì một loại bí kíp gọi là Vạn Lưu Quy Tông?

Mạnh Đạt Nhân giật mình:

- Sao Trại chủ biết?

Phụ nhân cười lạnh lạnh:

- Kể ra bỏn Trại chủ đoán không lầm. Hay lắm, thì ra vì đã đắc thủ Vạn Lưu Quy Tông nên suốt một năm qua Tôn Bằng không một lời từ biệt đã lẳng lặng bỏ đi. Nhưng bỏn Trại chủ sẽ tìm thấy y, thu hồi bí kíp đã lâu người của bỏn viện luôn cất công tìm kiếm. Ha ha...

Mạnh Đạt Nhân thất sắc:

- Tự xưng là bốn viện, Trại chủ đây chính là...

- Hãy nghe cho rõ đây, Mạnh Đạt Nhân. Cổ Mỹ Kỳ là Viện chủ Cửu U Quỷ viện. Quả là thần xui đất khiến nên người và Tôn Bằng lần lượt đưa nhiều tin hay đến cho bốn viện. Người hãy ngoan ngoãn lưu lại Hắc Thạch đảo chờ đến lúc bản nhân đắc thủ xong bí kíp sẽ cho người buông tha người.

Ha ha...

Mạnh Đạt Nhân hoảng hốt:

- Tại hạ không hề có oán thù gì với Cửu U Quỷ viện, Viện chủ sao lại muốn giam giữ tại hạ?

Cổ Mỹ Kỳ cười lạt:

- Dẫu không oán không thù nhưng việc Tôn Bằng đang cất giữ bí kíp, bản nhân đâu thể để người vô tình thổ lộ cho ai khác biết. Huống chi, hừ, bốn nhân càng không muốn có thêm người là kẻ sẽ cùng bốn nhân tranh tìm tung tích Tôn Bằng. Do vậy hãy an tâm lưu lại. Với người thì mười ngày sẽ có một lần cung cấp vật thực. Không như lão họ Đoàn kia đã được đối xử khắc khe hơn. Tạm biệt!

Chiếc thuyền rời đi, và lúc này Mạnh Đạt Nhân có nhận thấy sự thay đổi khoảng cách giữa chiếc thuyền và Hắc Thạch đảo thì cũng đã muộn.

Nhìn theo chiếc thuyền đi xa dần, Mạnh Đạt Nhân ngoài việc tự trách là đã thiếu cảnh giác, đã quá xem thường đối phương, còn có cảm nhận sự xuất thế lần lượt của Thiên Tàn Địa Khuyết nhị cung, của Bách Nhân, Cửu U Quỷ nhị viện không phải là điều ngẫu nhiên. Nhất là khi bọn họ đều lần lượt quan tâm đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông. Có nghĩa là cái chết của song thân Mạnh Đạt Nhân có liên quan đến nhiều người, rất nhiều người...

Hắc Thạch đảo

Nhìn lão nhân chậm chạp nhấp từng giọt nước được nhỏ ngay vào giữa đôi môi khô nẻ của lão, Mạnh Đạt Nhân động tâm, không thể không nghĩ đến đó sẽ là hình ảnh của chính bản thân nếu thật sự bị giam giữ mãi ở Hắc Thạch đảo hoàn toàn bị cách biệt này.

Lão nhân rồi cũng choàng tỉnh, Mạnh Đạt Nhân khẽ gọi:

- Tiền bối...

Hữu thủ của lão nhân chợt chớp động:

- Tiểu tử, ngươi bị lão phu lừa rồi. Xem này!

“Vù...”

Bị tấn công bất ngờ và là do một lực đạo khá uyên thâm không thể được thi triển bởi một nhân vật có dấu hiệu cho thấy là người suy kiệt, Mạnh Đạt Nhân thất kinh, vội hoàn thủ:

- Thế này là thế nào? Dừng tay!

“Vù...”

Ầm!

Sau tiếng chạm kinh, nếu Mạnh Đạt Nhân bị chấn động thì lão nhân từ tư thế nằm, giả làm người bị cơn đói khát hành hạ, bỗng đứng bật dậy và quát lên một tiếng trầm trọng:

- Câu hỏi đó phải do lão phu hỏi. Nói mau, ác phụ họ Cổ sai ngươi đến đây làm gì? Đỡ!

“Vù...”

Đề cập đến họ Cổ nghĩa là ám chỉ đến Cổ Mỹ Kỳ, Viện chủ Cửu U Quỷ viện, Mạnh Đạt Nhân biết ngay là ở lão nhân đã có sự ngộ nhận.

Hoảng hốt, Mạnh Đạt Nhân vội dịch tránh:

- Văn bối cũng bị Cổ Mỹ Kỳ giam giữ. Sao tiên bối chưa hỏi gì đã nghi ngờ văn bối?

“Vút.”

Nhìn cách tránh chiêu của Mạnh Đạt Nhân, lão nhân thoáng khựng người:

- Bát Quái Du Hình Bộ? Ai đã truyền bộ pháp này cho ngươi?

Miệng nói nhưng tay của lão nhân vẫn tiếp tục phát kinh, truy bức Mạnh Đạt Nhân vào tình thế bị động.

“Vù...”

Nghe câu lão nhân hỏi, cũng như đã bị La Cảnh Thân hỏi, Mạnh Đạt Nhân có cảm nghĩ cho dù Bát Quái môn đã gần sáu mươi năm tuyệt tích – như Đại trưởng lão của Thần môn đã đề quyết, nhưng không vì thế mà không còn có ai nhận ra công phu sở học của Bát Quái môn. Và điều này chỉ có một lời giải thích duy nhất hợp lý, đó là kẻ thù của Bát Quái môn vẫn còn tại thế, không phải đã mệnh chung như lời đề quyết của Đại trưởng lão Thần môn. Cũng không chừng lão nhân đang giao đấu với Mạnh Đạt Nhân chính là kẻ thù độ nào của Đại trưởng lão Thần môn, người đã tin tưởng giao phó số mệnh lưu truyền sở học Bát Quái môn cho Mạnh Đạt Nhân.

Tự trách thân một lần nữa đã thiếu cảnh giác với người đầu tiên gặp mặt, Mạnh Đạt Nhân vừa giận vừa lo.

Tự lượng sức, biết không là đối thủ của lão nhân, nhất là khi lão nhân có thể là kẻ đã hủy diệt Bát Quái môn độ nào, Mạnh Đạt Nhân vội dùng toàn lực cho việc vận dụng Bát Quái Du Hình Bộ.

Mạnh Đạt Nhân chỉ lo tránh chiêu, không hề dám phí lực cho việc hoàn thủ hoàn toàn vượt quá khả năng.

“Vút.”

Lão nhân có thân thủ thật bất phàm, cố tìm cách vây áp Mạnh Đạt Nhân:

- Người không nói mà được sao? Xem chiêu!

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân lo tránh đã là việc quá sức, đâu còn hơi sức đâu cho việc phát thoại hoặc đáp hoặc quát lão nhân?

Điều đó càng khiến lão nhân thêm thịnh nộ:

- Được! Lão phu cứ việc không chế người, sau đó lo gì người không khai thật! Đỡ!

“Vù...”

“Vù...”

Đấu pháp của lão nhân thay đổi, chiêu và chiêu liên nhau, như quyết không tạo bất kỳ kẽ hở nào cho Mạnh Đạt Nhân vùng vẫy.

Từ khi được truyền sở học Bát Quái môn đến nay, chỉ mới mười, mười lăm ngày. Một là Mạnh Đạt Nhân chưa có cơ hội luyện đến mức linh hoạt, hai là Mạnh Đạt Nhân chưa hề gặp đối thủ trong cảnh ngộ nào tương tự như bây giờ. Một đối thủ có bản lĩnh quá cao mình và một cảnh ngộ tựa hồ cảnh tuyệt lộ như hoàn cảnh đang có.

Trước đó, khi bị La Cảnh Thân và Chu Nghiêm vây áp, với địa hình muôn ngàn nẻo thoát như ở bờ sông Hoàng Hà, lúc khẩn trương Mạnh Đạt Nhân chỉ cần bỏ chạy là thoát.

Không phải như ở Hắc Thạch đảo này, đúng là Cổ Mỹ Kỳ nói:

- Hắc Thạch đảo là nơi trên không với tới trời, dưới không thể chạm đất, Mạnh Đạt Nhân lại còn phải đối phó với một đối thủ quá cao minh, chạy thoát chỉ là điều viễn vông và cũng là hành vi chỉ để chi trì với thời gian mà thôi.

Không thể chạy khỏi Hắc Thạch đảo, cũng không còn cách nào khác

để khả dĩ chi trì cục diện, Mạnh Đạt Nhân đành phải chọn biện pháp sau cùng là phải dè sẻn chân lực, chỉ vận dụng Bát Quái Du Hình Bộ vào lúc tối hậu và phải vận dụng đúng lúc.

Muốn vậy, Mạnh Đạt Nhân phải mạo hiểm, phải chấp nhận đùa với sinh mạng của bản thân.

Chờ cho chiêu chương của lão nhân đến thật gần, nhân đó thử đoán xem chiêu chương kế tiếp của lão nhân sẽ nhắm vào phương vị nào, sau đó, đến lúc tối hậu, Mạnh Đạt Nhân mới dịch người theo bộ pháp Bát Quái Du Hình Bộ để nhào thoát trong gang tấc.

“Vút.”

“Vù...”

Đoán biết ý đồ của Mạnh Đạt Nhân, lão nhân cười lạt:

- Liệu người chi trì được bao lâu, tiểu tử? Nếu lão phu xuất thủ nhanh hơn thì sao? Đỡ!

“Vù...”

Vẫn không dám một lần mở miệng phát thoại, Mạnh Đạt Nhân bắt đầu chú mục vào từng chiêu thức của lão nhân.

Và Mạnh Đạt Nhân lại kịp lần tránh đúng lúc.

“Vút.”

“Vù...”

Lão nhân phần nộ:

- Lần này đồ ngươi thoát! Đỡ, đỡ, đỡ!

“Vù... vù... vù...”

Ba chiêu liên hoàn, công kích đủ ba phương vị, thượng, trung và hạ bàn của Mạnh Đạt Nhân.

Mạnh Đạt Nhân đánh liều, nhảy tạt qua bên tả.

“Vút.”

Lão nhân bật cười:

- Người bị trúng kế rồi. Chiêu thức của lão phu sẽ biến hóa như thế này. Ha... Ha...

Và lão nhân ngoặc tay, đổi hai chiêu công về hai bên tả hữu, kẹp cứng Mạnh Đạt Nhân vào giữa. Cũng lúc đó chiêu ở trung bàn mới lừng lững quật thẳng vào chính diện Mạnh Đạt Nhân.

“Vù...”

Thất kinh, Mạnh Đạt Nhân theo bản năng bật tung người lên cao.

“Vút.”

Lão nhân lại cười:

- Quả nhiên người có phản ứng đúng như lão phu nhận định. Lần này thì trúng! Ha... ha...

“Ào...”

Nhìn lão nhân sau hai lần biến chiêu vẫn có thừa năng lực để tiếp tục biến chiêu một lần nữa, Mạnh Đạt Nhân nhờ trong lúc hoảng loạn vẫn nghĩ được đấu pháp thích hợp.

Mạnh Đạt Nhân hất tay, phát kinh, quật xuống chưởng kinh đang từ phía dưới cuộn lên của lão nhân:

- Đỡ!

“Vù...”

Lão nhân càng cười to hơn:

- Người đổi chiêu là tự sát! Ha... ha...

Và...

“Àm.”

Tiếng chân kinh vang dội nhưng vẫn không át tràng cười đắc ý của Mạnh Đạt Nhân đột ngột vang lên:

- Đa tạ tiền bối đã dung tình. Ha... ha...

Nhìn lại, lão nhân không những phải ngưng cười mà còn để lộ sắc mặt cực kỳ giận dữ khi phát hiện Mạnh Đạt Nhân lúc này chỉ giả vờ phát kinh đối chiêu nhưng kỳ thực chủ yếu là nhờ chân kinh để nhân đó thoát ra.

Lão nhân tung người đuổi theo:

- Tiểu tử, ngươi thất giáo hoát. Chạy đâu cho thoát? Đỡ!

“Vút.”

“Vù...”

Trong thời gian bị chân bay, Mạnh Đạt Nhân vẫn kịp thời ổn định nguyên khí. Do đó, ngay khi nhận ra đối phương nhờ khinh thân pháp ảo diệu đã kịp đuổi theo bén gót, Mạnh Đạt Nhân lập tức trầm người xuống và diện đối diện với lão nhân:

- Có sao tiền bối cứ quyết liệt cùng vãn bối động thủ?

Miệng tuy hỏi nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn phải dịch người tránh chiêu đúng vào lúc tối hậu khi thấy chưởng kinh của lão nhân ập đến thật gần.

“Vút.”

Tình thế như lúc đầu lại tái diễn, Mạnh Đạt Nhân thi tránh chiêu, còn lão nhân thi tha hồ biểu lộ sự giận dữ qua những chiêu liên hoàn.

“Vù...”

“Vút.”

Cứ như thế cho đến lúc trời tối dần. Và khi Mạnh Đạt Nhân kiệt lực thì lão nhân cũng mòn mỏi hơi sức.

Thấy lão nhân cố căng mắt nhìn xuyên bóng đêm, Mạnh Đạt Nhân chậm chân bước lùi, miệng thở hào hển:

- Chúng ta... phải dừng lại thôi... nếu tiền bối không muốn... cả hai cùng đứt kinh mạch... và chết...

Lão nhân cũng thở hào hển không kém:

- Nếu lão phu... không bị bỏ đói lâu ngày... tiểu tử ngươi... đừng mong chi trì... lâu như thế.

Mạnh Đạt Nhân cứ lùi dần, lùi dần... lùi đến lúc không thể nào nhìn thấy lão nhân, Mạnh Đạt Nhân mới chịu buông người ngồi xuống nghỉ ngơi.

Màn đêm vẫn cứ buông phủ, che kín hoàn toàn một Hắc Thạch đảo không có lấy không tiếng côn trùng thở than.

[thiếu một đoạn]

Chợt Mạnh Đạt Nhân lên tiếng, xé toang màn đêm tưởng chừng vẫn cứ câm lặng:

- Tiền bối lại muốn tiếp tục giao chiến?

Cách nơi Mạnh Đạt Nhân ngồi chừng năm trượng có tiếng lão nhân kinh ngạc vang lên:

- Ngươi đã hồi phục đến mức độ có thể nghe biết từng động tĩnh của lão phu?

Mạnh Đạt Nhân cười thầm, vì không lẽ Mạnh Đạt Nhân tự thố lộ đó là nhờ bí thuật Địa Thính giúp Mạnh Đạt Nhân phát hiện tiếng bước chân của lão nhân đang tiến lại gần. Chứ thật ra, Mạnh Đạt Nhân nào đã kịp khôi phục toàn bộ chân nguyên như lão nhân làm tưởng.

Không nghe Mạnh Đạt Nhân đáp, lão nhân lạnh lùng:

- Lão phu đã đánh giá người quá thấp. Đâu phải ngẫu nhiên Cổ ác phụ đưa người đến đây để dò xét lão phu? Hừ!

Từ đó cho đến sáng, tuy Mạnh Đạt Nhân không được ngủ nhưng đầu sao vẫn được nghỉ ngơi, do lão nhân không còn có ý định tiến đến gần giao đấu như đã xảy ra.

[thiếu một đoạn]

Sáng bạch, lão nhân từ khoảng cách bảy trượng chợt bật cười:

- Người dám hí lộng lão phu ư, tiểu tử? Nhìn sắc diện của người, lão phu biết người vẫn chưa khôi phục chân nguyên. Kế của người đêm qua bất quá chỉ đủ duy trì tính mạng của người đến lúc này mà thôi. Còn bây giờ thì, đỡ! Ha... ha...

Lão nhân lao đến và phát chiêu.

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân ngấm ngấm khâm phục mục lực tinh tường của lão nhân, vì bản thân Mạnh Đạt Nhân quả nhiên chưa khôi phục trọn vẹn nguyên khí như lão nhân vừa nhận định.

Tuy vậy, Mạnh Đạt Nhân vẫn phải đứng lên do không muốn thảm bại quá sớm.

Và Mạnh Đạt Nhân kịp thoát chiêu công đầu tiên trong ngày thứ hai của lão nhân.

“Vút.”

Lão nhân sau một đêm nghỉ ngơi đã có lại tiếng gầm uy mãnh như từng có:

- Hôm nay người chớ mong chi trì được lâu như đã xảy ra. Đỡ!

“Vù...”

Vẫn vận dụng đấu pháp cũ, vẫn dè xén chân lực và chỉ vận dụng Bát Quái Du Hình Bộ vào lúc tối hậu nên Mạnh Đạt Nhân nào dám mở

miệng phát thoại.

Lần thứ hai Mạnh Đạt Nhân thoát chiêu.

“Vút.”

Lão nhân chợt đánh giọng:

- Người tưởng lão phu không nghĩ ra biện pháp khắc chế Bát Quái Du Hình Bộ của người sao? Xem đây!

“Vù...”

“Vù...”

Qua cách phát chiêu của lão nhân, Mạnh Đạt Nhân ngấm ngấm thở phào nhẹ nhõm. Đó là vì, nếu suốt đêm qua lão nhân đã mãi nghĩ cách hóa giải bộ pháp Bát Quái Du Hình Bộ thì Mạnh Đạt Nhân cũng đã nghĩ ngợi nhiều và tìm ra cách giúp Bát Quái Du Hình Bộ thêm linh hoạt, thêm biến ảo.

Mạnh Đạt Nhân lại thoát chiêu.

“Vút.”

Lão nhân bị khích nộ:

- Đỡ chiêu, đỡ, đỡ!

“Vù... vù... vù...”

Trong chiêu liên hoàn hàm nhiều biến hóa của lão nhân, sau một đêm ngẫm nghĩ, giờ đây Mạnh Đạt Nhân có thể nhận định đâu là hư chiêu và đâu là thực chiêu. Mạnh Đạt Nhân lại thoát, lại tiếp tục chi trì.

“Vút.”

Vàng dương lên cao dần.

Trên Hắc Thạch đảo chỉ toàn là đá với đá khiến ánh nắng gay gắt càng lúc càng nhiều của vàng dương như được nhân lên bội phần, làm cho

song phương mau đi đến chỗ kiệt lực.

Lão nhân phát chiêu chậm dần:

- Tiểu tử ngươi cứ mãi tránh chiêu, thật ra Cổ ác phụ muốn ngươi thực hiện mưu đồ gì?

“Vù...”

Tuy thừa biết giữa lão nhân và Phụ nhân trại chủ Hoàng Hà thủy trại, cũng là Viện chủ Cửu U Quỷ viện là hai kẻ đối đầu, như Mạnh Đạt Nhân cũng vô tình biến thành kẻ đối đầu với Cửu U Quỷ viện, nhưng ngay lúc này Mạnh Đạt Nhân không thể nói rõ sự thật để giải tỏa mọi ngộ nhận đang có.

Thứ nhất, Mạnh Đạt Nhân thật sự không thể lên tiếng phát thoại nếu không muốn để lộ sơ hở, tạo cơ hội cho lão nhân đắc thủ. Thứ hai, cho dù có thể nói, Mạnh Đạt Nhân vì đang nghi ngờ lão nhân chính là kẻ đã hủy diệt Bát Quái môn độ nào, cũng là kẻ tử thù của Đại trưởng lão Thần môn, Mạnh Đạt Nhân đâu cần phí lời giải thích với người cần phải đối đầu.

Do đó, dù đã mõi mòn chân lực, thủy chung Mạnh Đạt Nhân chỉ chú trọng đến việc tránh chiêu. Cứ trì hoãn đến lúc nào hay lúc đó.

Hiện trạng như ngày hôm trước lại tái diễn, cả hai giờ chỉ biết nhìn nhau với nhịp hô hấp càng lúc càng đình trệ.

Không gượng được nữa, ngay khi Mạnh Đạt Nhân buông người phịch xuống, lão nhân cũng té ngồi.

Như hai kẻ tử đối đầu cần phải tận dụng mọi cơ hội để thủ thắng, cả hai tuy vẫn tiếp tục nhìn nhau dò xét nhưng lại khẩn trương ổn định chân nguyên.

Họ ngồi cách nhau chỉ có hai trượng, đủ để dò xét từng động thái nhỏ của nhau.

Mạnh Đạt Nhân bắt buộc phải thừa nhận thân thủ của lão nhân quả đã

đạt mức uyên thâm. Trong khi Mạnh Đạt Nhân chỉ có thể ổn định nhịp hô hấp trì trệ thì lão nhân có vẻ như đã khôi phục chân nguyên và bây giờ đang từ từ đứng lên.

Lão nhân cười đắc ý với từng bước chân vững chãi tiến lại gần Mạnh Đạt Nhân.

So sánh những bước chân đó như những bước chân của tử thần, cục diện đã buộc Mạnh Đạt Nhân phải đứng lên vì không cam chịu bại.

Động thái của Mạnh Đạt Nhân khiến lão nhân thêm khẩn trương.

Như hổ đói vồ mồi, lão nhân bật tung người nhảy xổ đến:

- Người còn tiếp tục được nữa sao? Xem chừng!

“Vù...”

Sau bao phen giành giật từng cơ hội để chuyển nguy thành an, với Mạnh Đạt Nhân lúc này Bát Quái Du Hình Bộ đã là những phản ứng gần như theo bản năng, nhanh nhạy và chuẩn xác.

Chờ cho chiêu chừng của lão nhân đến thật gần, chân khế dịch qua tả, lấy tả cước làm trụ Mạnh Đạt Nhân khế xoay người thành nửa vòng tròn, sau đó đổi chân trụ qua bên hữu, vậy là Mạnh Đạt Nhân thoát chiêu trong gang tấc.

“Vút.”

Lão nhân cũng vậy, cũng đoán biết trước phản ứng của Mạnh Đạt Nhân.

Vậy là tả trảo cũng vượn ra, lừa thế, vỗ đúng vào hậu tâm của Mạnh Đạt Nhân ngay khi Mạnh Đạt Nhân vừa ổn định xong cước bộ.

- Đỡ!

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng nhếch môi để tạo thành nụ cười gượng

gao.

Và chỉ cần dịch chuyển liên tiếp hai bước chân về phía trước là đủ cho Mạnh Đạt Nhân đặt đề cái võ của lão nhân vào tình thế tuy đánh đúng nhưng lại là cái đánh vô lực.

“Bộp.”

Không cần quay đầu nhìn lại phía sau, Mạnh Đạt Nhân cũng biết lão nhân đang hết sức tức tối qua tiếng rít phều phào mệt mỏi của lão:

- Bình sinh lão phu chưa từng thấy ai vừa liều lĩnh vừa quá giáo hoạt như tiểu tử ngươi. Phải chi lão phu còn đầy đủ chân lực thì. Hà...

Lão nhân bỏ dở câu nói. Và sau khi để bật ra tiếng thở dài, dường như đã quá kiệt lực phải buông người ngã xuống.

Mạnh Đạt Nhân nghe tiếng lão té ngã.

“Phịch.”

Lần này vì phải ngồi trong tư thế xoay lưng về phía lão nhân nên Mạnh Đạt Nhân ngoài việc lo ổn định nhịp hô hấp trì trệ, nếu may hơn nữa thì lo ổn định nguyên khí đã đến mức thoát lực, còn phải lắng nghe từng động tĩnh ở phía sau, đề phòng lão nhân ngay khi có cơ hội sẽ len lén tiến đến không chế.

Đang mãi lo như thế, bất chợt Mạnh Đạt Nhân nhận ra như vừa để vật gì đó lọt vào mục quang.

Là vật gì? Khi Mạnh Đạt Nhân chú mục tìm kiếm thì than ôi, trước mặt Mạnh Đạt Nhân chỉ là triền dốc thoải thoải toàn là nền đá đen, dẫn mãi đến tận mép sông Hoàng Hà, cận kề Hắc Thạch đảo. Một Hắc Thạch đảo lơ lửng dưới ánh dương quang gay gắt của buổi trưa đúng Ngọ, làm gì có vật lạ nào để hình ảnh nó vô tình chạm vào mục quang Mạnh Đạt Nhân như vừa rồi đã lầm tưởng?

Định chuyển sự quan tâm về phía sau, nơi tiềm tàng mối hiểm nguy nếu lão nhân bất ngờ tìm lại được chân lực để tập kích, chợt mục

quang của Mạnh Đạt Nhân một lần nữa vô tình bắt gặp một hình ảnh mơ hồ.

Mạnh Đạt Nhân chớp mắt. hình ảnh nọ biến mất ngay tức khắc. Tuy vậy, đó vẫn là hình ảnh đã tạo cho Mạnh Đạt Nhân một cảm nhận mơ hồ, và tựa như đó là hình ảnh của một vật nào đó không hề tồn tại ngay trên bề mặt rộng và thoáng của Hắc Thạch đảo.

Mạnh Đạt Nhân một lần nữa lướt mắt nhìn quanh. Bề mặt Hắc Thạch đảo ở hướng Mạnh Đạt Nhân đang đối diện quả nhiên không hề có bất kỳ vật lạ nào tồn tại.

Hay đó chỉ là hư ảnh, là ảnh ảo chỉ xuất hiện khi cảm quan của ai đó sắp bị rơi vào mê muội? Mạnh Đạt Nhân đã lâm cảnh thoát lực sau gần hai ngày cùng lão nhân chỉ trì một cục diện hoàn toàn không cân sức.

Chợt Mạnh Đạt Nhân nghe tiếng động khẽ từ phía sau.

Kinh hoàng, Mạnh Đạt Nhân vội vận dụng bí thuật Địa Thính để nghe ngóng.

Đã quá muộn, Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận như thế khi hay biết rằng tiếng bước chân di chuyển của lão nhân đã vang đến thật gần, chỉ ở sau lưng Mạnh Đạt Nhân mà thôi.

Đúng vào lúc đó, Mạnh Đạt Nhân nghe tiếng lão nhân vang lên đặc ý:

- Bình sinh lão phu vẫn tối kỵ hành vi ám toán, nhưng lần này thật là bất đắc dĩ. Thế cho nên...

Không để lão nhân nói hết lời, cũng không cam lòng để lão nhân ra tay chế ngự, bởi một cảm giác mơ hồ thúc đẩy, Mạnh Đạt Nhân bất ngờ ngã lăn người xuống nền đá.

Nền đá chỉ là triền đá dốc, hành vi của Mạnh Đạt Nhân chỉ khiến bản thân phải lăn dài xuống phía dưới.

“Ào...”

Vừa kịp lúc Mạnh Đạt Nhân thoát khỏi chưởng kinh ám toán do lão nhân chợt phát ra.

“Vù...”

Chưởng va vào nền đá, tạo thành chấn kinh và dư lực lập tức tác động và làm cho Mạnh Đạt Nhân lặn nhanh thêm.

“Ầm...”

“Ào... ào...”

Dùng hai tay che kín phần đầu lúc bị ngã lặn, đôi khi Mạnh Đạt Nhân bắt gặp hình ảnh lão nhân đang sờ nhìn theo thăm cảnh thế nào cũng xảy đến cho Mạnh Đạt Nhân.

Mạnh Đạt Nhân đang lặn đến mé nước và việc bị làn nước Hoàng Hà nhấn chìm sẽ là điều không thể nào tránh khỏi.

Trong khi vẫn lưu giữ hình ảnh đó của lão nhân vào tiềm thức, cũng có đôi lần, lúc mặt của Mạnh Đạt Nhân quay về phía mặt nước sông Hoàng Hà, Mạnh Đạt Nhân lại tình cờ bắt gặp hình ảnh của vật lạ lúc này đã hai lần chạm vào mục quang của Mạnh Đạt Nhân.

Lặn đến mé nước, Mạnh Đạt Nhân tuy không hề vọng tưởng là bản thân sẽ thoát chết nhưng do hình ảnh kia cứ xuất hiện rồi lại biến mất, đôi ba lần như vậy, khiến Mạnh Đạt Nhân kinh nghi.

Vẫn tiếp tục lặn, càng lúc càng nhanh, Mạnh Đạt Nhân lại cố tâm tìm hiểu xem đó là hình ảnh gì, của vật gì.

Và thật đúng lúc, ngay khi thân hình của Mạnh Đạt Nhân chỉ còn cách mép đảo Hắc Thạch đảo độ đôi ba vòng lặn, cũng là lúc gợn sóng nước Hoàng Hà cạnh đó đến lúc dâng lên cao nhất, gợn sóng bị phản chiếu ánh dương quang biến thành một mặt gương trong vắt, hắt vào mục quang Mạnh Đạt Nhân một hình ảnh mà từ này giờ chỉ là hình ảnh mơ hồ, tựa như ảo ảnh vậy.

Bắt gặp hình ảnh này và chợt hiểu nguyên nhân vì sao lại xuất hiện

hình ảnh đó ngay trên đầu ngọn sóng, Mạnh Đạt Nhân thay vì sợ hãi, lại lấy làm mừng và chấp nhận cho bản thân rơi vào mặt nước Hoàng Hà.

“Um...”

Đang bị lặn tròn, lúc gieo xuống mặt nước, Mạnh Đạt Nhân một lần nữa nhìn thấy ánh mắt sững sờ trong trạng thái bất động của lão nhân.

Có vẻ như lão nhân không ngờ đã đẩy Mạnh Đạt Nhân vào tuyệt lộ. Có vẻ như lão nhân chỉ muốn không chế Mạnh Đạt Nhân, không hề muốn Mạnh Đạt Nhân phải chết. Mạnh Đạt Nhân có cảm nghĩ như thế, trước khi bị lặn nước Hoàng Hà nhấn chìm hoàn toàn.

Sóng nước đập vùi, hết nâng thân hình Mạnh Đạt Nhân lên cao lại vùi xuống như đến tận đáy.

Một vài lần như thế, dù cho Mạnh Đạt Nhân có thời gian lưu giữ toàn bộ cảnh quang giữa mép đảo Hắc Thạch và bờ nước Hoàng Hà.

Hình ảnh lúc này xuất hiện đã không đánh lừa nhận thức của Mạnh Đạt Nhân.

Phản kích với những gì vừa nhìn thấy, nhân lúc toàn thân được ngọn sóng nâng lên cao, cũng có thể là lần cuối cùng, Mạnh Đạt Nhân chủ động hít một hơi thật dài vào đầy lồng ngực và chờ đợi.

Thời gian chờ đợi không hề lâu, nếu không muốn bảo là quá nhanh, làn nước Hoàng Hà lại nhấn chìm Mạnh Đạt Nhân đến tận nơi nó có thể nhấn chìm.

Đã chờ đợi sẵn, Mạnh Đạt Nhân lập tức quấy lộn thân hình, vận dụng toàn bộ tàn lực, làm cho toàn thân vọt về phía bờ đá, là phần chìm ở phía dưới Hắc Thạch đảo.

Mạnh Đạt Nhân nhận định không sai. Hình ảnh mà Mạnh Đạt Nhân ở lần gần đây nhất đã nhìn thấy chính là một huyết khẩu đen ngòm, lẩn khuất giữa muôn ngàn tảng đá chất chồng lên nhau tạo thành Hắc Thạch đảo.

Mạnh Đạt Nhân vừa dụng lực để lao tọt vào huyết khẩu.

Mặt nước sông Hoàng Hà theo đà cuộn sóng lại dâng lên, tạo thành một áp lực cực mạnh, đẩy tổng Mạnh Đạt Nhân vào chỗ sâu nhất của huyết khẩu.

“Ào...”

Một hai lần như vậy, tuy Mạnh Đạt Nhân bị nhiều phen va thân vào vách đá đau điếng nhưng nhờ đó, cuối cùng làn nước Hoàng Hà cũng đẩy Mạnh Đạt Nhân vào chỗ khô ráo, không thể ngờ là có ở phần huyết khẩu chìm dưới mặt sông Hoàng Hà này.

Xung quanh tối đen, mục lực hoàn toàn trở nên vô dụng, nhưng sau khi biết chắc bản thân đã an toàn, không còn, sợ nước sông Hoàng Hà bất ngờ dâng lên cuốn đi, mệt mỏi và kiệt lực, Mạnh Đạt Nhân để toàn thân rơi vào vô thức...

Tâm pháp thượng thừa

Nhìn thấy Mạnh Đạt Nhân ung dung xuất hiện, gương mặt hốc hác của lão nhân trở nên biến sắc:

- Đã ba ngày... ba ngày qua người ẩn nấp ở đâu?

Mạnh Đạt Nhân nhìn lão nhân bằng ánh mắt dò xét:

- Cũng là ba ngày tiền bối thêm vào khoảng thời gian không hề có mẩu vật thực nào cho vào bụng, liệu tiền bối còn năng lực tiếp tục cùng vân bối giao đấu?

Lão nhân phẫn uất:

- Ai bảo người lão phu không có năng lực? Xem chiêu!

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân cười khẩy, hất tay đẩy ra một kình:

- Đỡ!

“Vù...”

“Ầm...”

Thêm ba ngày nhịn đói, lão nhân cơ hồ thoát lực nên phải loạng choạng ngã lui.

Mạnh Đạt Nhân chép miệng lắc đầu:

- Sao tiền bối vẫn khăng khăng cùng vân bối động thủ? Tại sao...

Chợt Mạnh Đạt Nhân cảm thấy lạnh khắp người khi nghe một thanh âm vang đến:

- Mạnh Đạt Nhân, người quả thật to gan, dám hí lộng bốn nhân, làm

bỏn nhân phí công vô ích. Người muốn chết?

Cùng với tiếng quát thịnh nộ với thanh âm quá quen tai Mạnh Đạt Nhân, một luồng kinh uy mãnh chọt xô ập vào phía sau Mạnh Đạt Nhân.

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân có phản ứng nhanh nhạy.

“Vút...”

Sau khi tránh thoát chiêu công tập kích, Mạnh Đạt Nhân vội quay người nhìn lại, diện đối diện với sắc mặt giận dữ tột cùng của Cổ Mỹ Kỳ, Trại chủ thủy trại Hoàng Hà và cũng là Viện chủ Cửu U Quỷ viện.

Đúng lúc này, Cổ Mỹ Kỳ lại quát:

- Tôn Bằng không hề cất giữ Vạn Lưu Quy Tông. Nếu người muốn sống, hãy mau cho bỏn nhân biết người đã cất giấu bí kíp ở đâu?

Mạnh Đạt Nhân vận lực hờm sẵn, miệng bật lên tiếng hỏi:

- Tôn giá đã tìm thấy đại cửu?

Cổ Mỹ Kỳ xạ tia nhìn đầy sát khí:

- Tuy Tôn Bằng đã kịp tẩu thoát, nhưng qua thân thủ của y, qua những gì y đã biểu hiện, bỏn nhân thừa biết họ Tôn chưa hề nhìn thấy bí kíp Vạn Lưu Quy Tông, cũng chưa từng luyện qua công phu Vạn Lưu.

Mạnh Đạt Nhân từ từ thở ra:

- Có lẽ nào như vậy? Tại hạ...

Thanh âm của lão nhân kia vang lên khiến Mạnh Đạt Nhân phải dừng lời:

- Tiểu tử, người đã từng nhìn thấy bí kíp Vạn Lưu? Và đó là nguyên do khiến người bị ác phụ...

Cổ Mỹ Kỳ bật quát:

- Lão thất phu dám gọi bốn nhân như thế ư? Hay lão nghĩ bốn nhân không nữ tuyệt tình, lấy mạng lão?

Trong ánh mắt ngờ vực của Mạnh Đạt Nhân, lão nhân nọ chột tở ra khích động khác thường. Và lão cất giọng run run quát lên:

- Ác phụ! Nếu ta sớm biết có ngày nay, ba mươi năm trước ta cần gì cứu mạng ngươi, sau đó truyền sở học cho ngươi. Ta...

Cổ Mỹ Kỳ bật lao đến như tia chớp lóe:

- Vậy lão thất phu ngươi còn muốn Cổ Mỹ Kỳ ta đáp tạ lão như thế nào nữa! Và theo lão, mối hận của ta phải mãi mãi bị chôn vùi sao? Ta đã hết nhẫn nại rồi. Đỡ!

“Vù...”

Lão nhân bối rối nâng cao song thủ, sau đó tuyệt vọng buông thông xuống vì không thể nào phát ra chương kinh. Lão gào lên phần hận:

- Ác phụ Cổ Mỹ Kỳ! Ta nguyện rửa ngươi, dầu phải chết ta vẫn nguyện rửa ngươi.

Nhìn sinh mệnh của lão nhân đang như chỉ mảnh treo chuông, Mạnh Đạt Nhân liêu lĩnh xông vào.

Vừa phát kinh, hy vọng hóa giải bớt phần nào cương lực từ chương kinh tuyệt tình của Cổ Mỹ Kỳ quật vào lưng lão nhân, Mạnh Đạt Nhân vừa ôm chặt lão nhân vào hai vòng tay và tự ý ngã lăn xuống nền đá.

“Vù...”

“Ầm...”

Chấn kinh kinh thiên động địa vang lên và đương nhiên đẩy lăn thân hình Mạnh Đạt Nhân và lão nhân nọ theo triền dốc thoải thoải.

“Ào...”

Cổ Mỹ Kỳ đang đà phần nộ, quyết liệt lao theo cả hai:

- Thêm người nữa, cả hai đều đáng chết. Nạp mạng!

Do cố tình ngã lặn xuống, khi phát hiện Cổ Mỹ Kỳ hầu như tung toàn lực vào chiêu chưởng tối hậu, Mạnh Đạt Nhân càng lặn nhanh hơn, hy vọng sẽ kịp rơi xuống mép nước trước khi bị Cổ Mỹ Kỳ đoạt mạng.

“Ào...”

“Àm...”

Mạnh Đạt Nhân lặn thoát đúng lúc và còn nhờ dư kinh để làm cho thân hình lặn nhanh hơn.

Và Mạnh Đạt Nhân thoáng nhìn thấy Cổ Mỹ Kỳ đang lao đến tận mép nước với một chiêu chưởng thịnh nộ:

- Trước khi hai người bị làn nước nhấn chìm, ta muốn nhìn thấy hai người phanh thây nát thịt. Đỡ!

“Ào... ào...”

Đó là lúc Mạnh Đạt Nhân vừa chạm thân vào mặt nước.

Không dám chậm trễ, Mạnh Đạt Nhân lập tức hít một hơi thật dài và dùng hữu thủ xô bật về phía Cổ Mỹ Kỳ một ngọn kinh với tia hy vọng thật mong manh.

“Vù...”

“Àm...”

Chấn kinh lập tức nhấn chìm cả hai vào làn nước, cũng là lúc toàn bộ kinh mạch của Mạnh Đạt Nhân bị chấn kinh làm cho rối loạn đến độ phải thổ huyết lai láng.

Đó là phần của Mạnh Đạt Nhân đã chủ động chờ sẵn chấn kinh, không

như lão nhân nọ vì hoàn toàn không lường trước nên ngay sau đó phải hôn mê trầm trầm.

Hoặc lão nhân đã vong mạng, Mạnh Đạt Nhân tuy nghi ngờ như thế nhưng vẫn cố gượng vừa đẩy vừa lôi lão nhân vào chỗ có huyết khẩu tối đen, nơi từng cứu nguy Mạnh Đạt Nhân ba ngày trước.

Sau bao phen chống chọi một cách vô vọng với sức nước hung hãn, cuối cùng Mạnh Đạt Nhân cũng đã phải ngất đi, kịp lúc đưa cả hai vào chỗ an toàn.

Bóng tối thâm u cứ thế bao phủ cả hai, bao phủ thể xác và bao phủ luôn thần trí của Mạnh Đạt Nhân và lão nhân có lai lịch kỳ bí nọ...

* * *

Trong bóng tối vĩnh hằng của phần chìm dưới Hắc Thạch đảo, thanh âm của lão nhân vang lên kinh ngạc:

- Vì sao tiểu tử ngươi phát hiện chỗ ẩn nấp tuyệt đối kín đáo vậy?

Sau một lúc lâu tọa công điều tức nhưng nội thương từ chương kinh của Cổ Mỹ Kỳ vẫn chưa có dấu hiệu bình phục, tiếng nói của Mạnh Đạt Nhân phát ra yếu ớt lạ:

- Nhờ sóng nước Hoàng Hà mỗi khi dâng cao lại bị ánh dương quang chiếu vào khiến mặt nước phản chiếu như mặt gương đã cho văn bối thấy động khẩu nằm ngay bên dưới Hắc Thạch đảo.

Có một khoảng lặng đọng ngẩn ngui trước khi lão nhân lên tiếng khen:

- Phải là người hết sức thông tuệ và có phúc phận hơn người mới mong phát hiện ra điều này. Tiểu tử! Liệu ngươi có tha thứ cho lão phu vì đã nghi ngờ ngươi là do Cổ Mỹ Kỳ sai phái đến dò xét?

Mạnh Đạt Nhân buông tiếng cười gượng gạo:

- Nếu không kịp hiểu tiên bối là người như thế nào, nếu vẫn để tâm oán hận tiên bối liệu văn bối có mạo hiểm và sau đó đưa tiên bối đến

chỗ an toàn này không?

Tiếng lão nhân than oán vang lên:

- Thay vì xem ngươi là người đồng chung cảnh ngộ, lão phu lại dồn ép ngươi, buộc ngươi phải thật khôn khéo đối phó với tâm trạng đang căm phẫn của lão phu. Nghĩ lại, lão phu thật đáng trách.

- Văn bối vẫn chưa vì thế mà vong mạng. Vả lại, văn bối nói ra mong tiền bối chớ chê cười, nhờ có dịp giao thủ với tiền bối là người vừa có bản lĩnh cao minh lại đang lâm vào tình cảnh phải kiệt lực do nhin đói lâu ngày, tiền bối tuy có làm văn bối mấy phen suýt mất mạng nhưng vô tình giúp văn bối có cơ hội am hiểu đến thấu triệt sở học đã luyện.

Lão nhân phì cười:

- Đã không oán trách, đổi ngược lại còn xem đó là hành vi lão phu giúp ngươi, lúc nào tiểu tử ngươi cũng có tâm địa độ lượng thế sao?

Mạnh Đạt Nhân trầm giọng:

- Nhưng văn bối không thể độ lượng với kẻ thù.

Giọng của lão nhân cũng chùng lại:

- Kẻ thù của ngươi là ai.

- Văn bối chưa biết. Cũng có thể là Địa Nguyệt cung, cũng có thể không phải họ.

- Ngươi chưa rõ ai là kẻ thù? Chuyện như thế nào?

Mạnh Đạt Nhân chợt hỏi:

- Như tiền bối cũng quan tâm đến Vạn Lưu Quy Tông bí kíp?

Lão nhân ậm ừ:

- Đương nhiên lão phu có nghe biết đến bí kíp tối thượng này. Nhưng quan tâm hay không cũng còn tùy bí kíp đó do hạng người nào cất giữ.

- Nếu bí kíp lọt vào tay Cổ Mỹ Kỳ, viện chủ Cửu U Quỷ viện thì sao?

Thanh âm lão nhân vang lên kinh ngạc:

- Người cũng biết ác phụ là viện chủ Cửu U Quỷ viện ư? Biết được điều này, lai lịch của người không phải tầm thường. Hoặc giả, sư môn người phải là bậc cao nhân ẩn thế.

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ:

- Văn bối không có sư môn và lai lịch cũng rất tầm thường. Riêng việc biết Cổ Mỹ Kỳ là Viện chủ Cửu U Quỷ viện đó là do tự miệng Cổ Mỹ Kỳ nói ra.

- Tại sao Cổ ác phụ đem điều đó nói với người?

- Vì bí kíp Vạn Lưu Quy Tông, văn bối đoán thế.

- Bí kíp đó đến với người như thế nào?

Mạnh Đạt Nhân vẫn tắt nói qua về cái chết của song thân, sau đó nói tiếp:

- Tình thế đã đẩy đưa khiến văn bối từ một văn nhân bạc nhược phải lăn lộn vào chốn giang hồ, mưu đồ báo phục gia thù.

Lão nhân hỏi:

- Người không còn nghĩ Hà Tử Giang là hung thủ?

- Nếu Vạn Lưu Quy Tông đã lọt vào tay Địa Khuyết cung, văn bối có thể đoán chắc Hà Tử Giang chính là hung thủ.

- Vì Hà Tử Giang sau đó đã đầu nhập Địa Khuyết cung?

- Đó là một. Hai nữa, văn bối từng nghĩ, đâu phải ngẫu nhiên Cung chủ Địa Khuyết cung để mất và nhận Hà Tử Kiên, độc tử của Hà Tử Giang làm đệ tử? Đã thế, y còn được liệt vào hàng Thập Nhị Sứ Giả của Địa Khuyết cung.

- Nhưng như người vừa nói, Địa Khuyết cung rất có thể không hề gây

ra chuyện này.

- Dựa theo hành vi ráo riết truy tìm bí kíp Vạn Lưu Quy Tông của Địa Khuyết cung, văn bối có phân vân về điểm đó.

- Do vậy, người muốn tìm lại Tôn Bằng, đại cửu của người đề hỏi rõ thêm?

Giọng nói của Mạnh Đạt Nhân đầy bối rối:

- Nói về gia đại cửu, văn bối thật không biết phải nên hiểu như thế nào.

- Nếu như lão phu hiểu không lầm, người có ý nghi ngờ đại cửu của người? Tại sao?

- Văn bối chưa hề bày tỏ với ai về những suy nghĩ của văn bối. Tuy nhiên, phần vì muốn được ai đó chỉ giáo thêm chỗ mê muội, phần khác, không hiểu sao văn bối cảm thấy tin ở tiền bối, nên...

- Chậm đã, tiểu tử! Người bảo người tin lão phu? Vì sao? Tin được sao sau bao điều lão phu đã gây cho người?

- Về điều này văn bối cũng khó thể giải thích. Tóm lại, có thể nói ngắn gọn như thế này, văn bối có cảm nhận như thế ngay khi nhìn thấy nét mặt sững sờ của tiền bối, lúc tiền bối nghĩ văn bối có thể vong mạng vì bị làn nước Hoàng Hà nhấn chìm.

Thanh âm của lão nhân vang lên áy náy:

- Kỳ thực, bình sinh lão phu chưa từng sát hại ai, nên lúc cùng người động thủ, lão phu chỉ muốn bắt giữ người, không hề nghĩ đến việc đưa người vào tử địa.

- Văn bối cũng hiểu rõ tâm địa của tiền bối là thế, nên...

Lão nhân vụt thở ra:

- Đủ rồi, người không cần phải cứ mãi tăng bốc lão phu. Hãy nói về chuyện Tôn Bằng, điều gì khiến người phân vân, không thể xác

quyết?

- Trước hết, đó là việc gia đại cửu không hiểu sao cố tình lấy mạng Hà Tử Kiên trong việc dụng độc quá liều, sau đó lại không đưa ra giải được.

- Hừ! Mẫu thân ngươi dẫu sao cũng là bào muội của Tôn Bằng. Y báo thù cho bào muội, báo thù cho muội phu, y có dụng tâm như thế cũng đúng.

- Chưa hết. Do chưa biết Hà Tử Kiên có mệnh hệ như thế nào, Hà Tử Giang có buộc lời đe dọa sẽ thăm sát toàn bộ Mạnh gia nếu Hà Tử Kiên mệnh chung. Nhưng bây giờ thì rõ...

- Hà Tử Kiên vẫn còn sống? Và Hà Tử Giang nếu có tâm địa độc ác, nếu muốn thăm sát toàn bộ Mạnh gia thì y đã thực hiện từ lâu?

Giọng của Mạnh Đạt Nhân vụt đánh lại:

- Đúng vậy. Nhưng kết quả nhị thúc phụ của văn bối cũng chết. Và theo lời Tôn Bằng, nhị thúc phụ là do Hà Tử Giang truy sát.

- Hừ! Hà Tử Giang đâu cần phí công vô ích, giết làm gì nhị thúc phụ ngươi nhưng vẫn lưu lại ngươi để biến thành hậu họa?

- Văn bối cũng nghĩ như thế. Đó là chưa kể ngay khi văn bối giao mảnh bùa da của quyền cổ thư cho Tôn Bằng, sau một ngày đường cùng đi với văn bối, gia đại cửu đã kiếm cơ lên bỏ đi biệt dạng.

- Ngươi nghi ngờ chính Tôn Bằng đã khai quật mộ phần của song thân ngươi?

Mạnh Đạt Nhân chột vồ hai tay vào nhau:

- Văn bối chưa hề nghĩ đến điều này. Liệu có thể không, nếu nghĩ Tôn Bằng chính là kẻ nhẫn tâm quật mộ?

Lão nhân lộ vẻ hoang mang qua câu nói:

- Kẻ cũng khó tin nếu cho rằng Tôn Bằng lại nhẫn tâm quật mộ bào

muội. Theo lão phu, có lẽ người chớ vội kết luận một khi chưa giáp mặt Tôn Bằng.

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Tôn Bằng không còn là người của thủy trại Hoàng Hà, lại thêm chuyện bị Cổ Mỹ Kỳ truy lùng, khiến lão càng thêm cảnh giác, giả như vẫn bồi có cách thoát khỏi Hắc Thạch đảo này cũng không biết phải tìm lão ở đâu.

Lão nhân cũng thở dài:

- Nhắc đến Hắc Thạch đảo, lão phu nghĩ chúng ta ẩn mãi nơi này cũng không phải là kế hay. Lưu ngụ ở đây, tuy không bị cái nóng nằng của vàng dương nung đốt như lão phu từng nếm trải nhưng vẫn bị cái đói hành hạ...

Mạnh Đạt Nhân vụt kêu lên:

- Nói đến cái đói vẫn bồi mới nhớ, tiền bồi có từng ăn thức ăn sống bao giờ chưa?

Lão nhân nuốt nước bọt:

- Tính đến nay đã gần ba mươi ngày lão phu chưa có vật gì cho vào bụng, có thức ăn sống là quý lắm rồi. Người có ư?

Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Tiền bồi hãy chờ cho một lúc, vẫn bồi sẽ quay lại ngay.

Không bao lâu sau, Mạnh Đạt Nhân quay lại thật.

Chỉ cần nghe vài thanh âm của vật gì đó vung vẩy cùng với tiếng bước chân đã đi đến gần của Mạnh Đạt Nhân, lão nhân lập tức đoán ra:

- Người có thể tay không bắt cá? Người tinh thông thủy tánh thế sao?

Mạnh Đạt Nhân dựa theo hướng phát thoại, trao cho lão nhân cả hai con cá vừa bắt được:

- Tiền bối quên đây là phần chìm của Hắc Thạch đảo? Mỗi khi sóng nước dâng trào, làm cho động khẩu có một thoáng lộ ra, đó là lúc một vài con cá xấu số vô tình bị hút bay vào Tiềm Thủy động. Vãn bối chỉ ra tay nhặt là có thức ăn.

Có tiếng lão nhân nhai ngấu nghiền và nuốt ngon lành từng mẩu cá hầy còn sống:

- Tiềm Thủy động? Đó là danh xưng người đã tự đặt cho nơi này?

Mạnh Đạt Nhân nhắc nhở:

- Tiền bối đã nhịn đói lâu ngày, nên ăn từ từ thôi. Đúng vậy, chính vãn bối đã gọi nơi này là...

Lão nhân vụt nấc lên, khiến Mạnh Đạt Nhân không thể nói hết lời:

- Lão phu... ự... a...

Biết lão nhân do vội ăn nên bị nghẹn, Mạnh Đạt Nhân tỏ ra lo lắng:

- Phải có nước. Tiền bối cứ men theo bờ đá bên hữu, bước về phía trước độ hai trượng sẽ có nước để dùng.

Lão nhân vội di chuyển theo cách chỉ điểm của Mạnh Đạt Nhân, vừa đi vừa lúng búng nói không nên lời:

- Lỗi ở lão phu... ự... Đáng lý lão phu phải nghe... ự... nghe theo người.

Có tiếng bước chân lão nhân di chuyển đến mé nước, nơi mặt nước Hoàng Hà thường khi chỉ mấp mé, trừ khi lâm cơn sóng dữ mặt nước mới đột ngột dâng lên rồi nhanh chóng lui đi.

Mạnh Đạt Nhân chợt thấy thất kinh khi nghe tiếng nước đã đến lúc cuộn sóng dâng trào.

“Ào... ào...”

Thật không phải lúc chút nào. Mạnh Đạt Nhân thử kêu và cũng thẳm

hy vọng lão nhân đủ lực chi trì, đừng để con nước khi rút đi cuốn lão nhân theo.

Nước dâng lên thật nhanh và rút đi cũng nhanh, nhưng thật lâu sau đó Mạnh Đạt Nhân vẫn không nghe bất kỳ động tĩnh nào phát ra từ phía lão nhân.

Kinh nghi, Mạnh Đạt Nhân gọi:

- Tiền bối!

Không nghe đáp, Mạnh Đạt Nhân tạm thời nghĩ lão nhân chỉ bị hôn mê do bị con nước dâng lên hất vào đá. Mạnh Đạt Nhân lò dò đi đến tận mé nước.

Vừa đi vừa sờ soạng khắp xung quanh, Mạnh Đạt Nhân thay vì tìm được lão nhân thì chỉ tìm thấy một thanh trủy thủ, ngắn không bằng nửa chiều dài thanh kiếm.

Tay cầm thanh trủy thủ, Mạnh Đạt Nhân âm thầm hồi tiếc về chuyện đã xảy ra cho lão nhân.

Lão nhân không am hiểu thủy tánh, lại bị con nước bất ngờ cuốn đi, mười phần đủ mười lão nhân phải chết.

Mạnh Đạt Nhân lại đâm ra hồi hận chưa kịp hỏi lão nhân có quan hệ thế nào với Cổ Mỹ Kỳ và tại sao lão nhân lại gọi mụ là ác phụ? Họ có oán thù gì? Trước khi có oán thù dường như giữa họ có ân tình sâu đậm, phải như thế Cổ Mỹ Kỳ mới nói mụ không nỡ tuyệt tình. Như vậy lão nhân phải có mối quan hệ với Cửu U Quỷ viện. Là quan hệ thế nào?

Có cảm nhận thời gian đã qua hơn một ngày, kể từ lúc Mạnh Đạt Nhân đưa lão nhân vào Tiềm Thủy động, lại nghĩ có thể Cổ Mỹ Kỳ đã ly khai Hắc Thạch đảo, Mạnh Đạt Nhân lại tìm cách có mặt trên đảo.

Trên đảo hoàn toàn trống vắng, không có sự xuất hiện của lão nhân vô danh, cũng không có sự hiện diện đầy hung hăng của mụ Cổ Mỹ Kỳ.

Mạnh Đạt Nhân lần đầu tiên được đặt chân đến thạch thất, nơi duy nhất trên Hắc Thạch đảo được kể là nơi trú ngụ của những ai bị thủy trại Hoàng Hà giam giữ.

Ở thạch thất, Mạnh Đạt Nhân không tìm thấy gì ngoài những vết khắc hầy còn mới trên vách thạch thất.

Có tất cả hai mươi sáu vết khắc. Nếu cho mỗi vết là biểu tượng của một ngày trôi qua trong cảnh giam cầm, vậy kể thêm bốn ngày kể từ lúc Mạnh Đạt Nhân bị đưa đến đây, vị chi là ba mươi ngày, vừa khớp với số ngày lão nhân vô danh nọ bị giam giữ và bỏ đói, Mạnh Đạt Nhân nhận ra thanh trủy thủ chính là vật sở hữu của lão nhân. Vì nhờ có thanh trủy thủ là lợi khí khá sắc bén, lão nhân mới lưu lại từng ấy vết khắc.

Cô độc, đó là tình cảnh của Mạnh Đạt Nhân lúc này, do đó, thanh trủy thủ kia vô tình trở thành bạn đồng hành của Mạnh Đạt Nhân. Và chẳng, đó cũng là di vật duy nhất do người xấu số lưu lại, Mạnh Đạt Nhân thêm quyến luyến thanh trủy thủ.

Săm soi và quan sát thanh trủy thủ, bạn đồng cảnh ngộ mới của Mạnh Đạt Nhân, đó là hành động duy nhất Mạnh Đạt Nhân có thể làm trong lúc này.

Chợt mục quang của Mạnh Đạt Nhân bỗng dừng lại ở một vết nứt nhỏ ngay chỗ tiếp giáp giữa phần thân và phần chuôi của thanh trủy thủ.

Vết nứt tuy không lạ nhưng do ở đó đã mòn lăm, như thể chủ nhân của thanh trủy thủ vẫn hay mân mê chỗ nứt, điều này khiến Mạnh Đạt Nhân lưu tâm.

Một thanh trủy thủ hoặc một lợi khí nào khác sẽ vô giá nếu bị nứt ở phần tiếp giáp này. Vì khi dùng để giao thủ, lợi khí sẽ biến thành phế vật nếu bị đối phương dùng lực chấn gãy.

Nhưng lão nhân vô danh vẫn gìn giữ thanh trủy thủ và vẫn thường lấy tay mân mê chỗ nứt, không nỡ vứt bỏ đi, phải chăng vết nứt này có liên quan đến một kỷ niệm sâu sắc nào đó đối với lão nhân?

Mạnh Đạt Nhân cũng dùng ngón tay cái của bàn tay đang cầm giữ thanh trủy thủ để mân mê chỗ nứt. Đó là hành vi bình thường, như thể Mạnh Đạt Nhân muốn được đồng cảm với lão nhân vô danh qua động thái có lẽ vẫn được lão nhân thực hiện.

Tuy vậy, sau vài lần sờ chạm, có lần Mạnh Đạt Nhân vô tình dụng lực vào thì từ thanh trủy thủ bỗng phát lên tiếng động lạ.

“Cạch.”

“Gãy?” Mạnh Đạt Nhân lo lắng khi nghĩ thế.

Nhưng khi nhìn lại, Mạnh Đạt Nhân mới biết thanh trủy thủ không hề gãy, nó chỉ xoay chuyển độ nửa vòng quanh thân, làm cho phần chuôi và phần thân nằm ở hai hướng đối nghịch nhau, hoàn toàn không tiện dụng cho lúc đối địch.

Tuy nhiên ở vị thế đó, thanh trủy thủ lại tiện lợi cho việc tháo rời phần chuôi ra khỏi phần thân.

Mạnh Đạt Nhân thử tháo ra. Hai phần lập tức phân khai, cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy một cuộn giấy hoa tiên được ai đó cố tình nhét vào chỗ rỗng của phần chuôi.

Từ đó, thanh trủy thủ vô tình biến thành vật hàm chứa điều kỳ bí cần phải khám phá.

Và khi Mạnh Đạt Nhân mở phanh mảnh hoa tiên ra, nhiều tự dạng xuất hiện làm cho Mạnh Đạt Nhân đi từ sự ngỡ ngàng đến chỗ mừng đến muốn nhảy cẫng lên.

Những tự dạng chính là tâm pháp nội công. Là nội công tâm pháp gì, do Mạnh Đạt Nhân không đọc thấy bất kỳ danh xưng nào có lưu trên mảnh hoa tiên nên không thể biết. Tuy nhiên qua một năm được luyện võ công, và mới đây lại được Đại trưởng lão Thần môn trao truyền cho sở học Bát Quái môn, bấy nhiêu đó cũng đủ cho Mạnh Đạt Nhân hiểu đây phải là tâm pháp nội công thượng thừa. Kinh văn uyên ảo sâu nhiệm, cách diễn giải lại bao hàm hầu hết các đạo lý võ học, tâm pháp này nếu không xếp vào loại thượng thừa thì cũng đáng để cho Mạnh

Đạt Nhân khổ luyện, xem đó là phần di tặng của lão nhân vô danh sau khi bạc phước mãn phần.

Ở Hắc Thạch đảo vừa yên tĩnh vừa có sẵn vật thực – cá có thể bắt ở Tiềm Thủy động. Mạnh Đạt Nhân vậy là yên tâm chấp nhận lưu lại luyện nội công.

Tình cờ thoát hiểm

Hắc Thạch đảo từ lâu luôn hoang vắng và đó là điều hằng ám ảnh Mạnh Đạt Nhân, lo rằng sẽ không có ngày quay lại đất liền.

Thế nhưng, riêng hôm nay Hắc Thạch đảo bỗng trở nên náo nhiệt và tuy đang có một chiếc thuyền của thủy trại Hoàng Hà neo cách bờ không xa, nhưng sự hiện diện của chiếc thuyền lại làm cho Mạnh Đạt Nhân lo sợ.

Tâm trạng mâu thuẫn này khiến Mạnh Đạt Nhân tuy đã trảm mình sẵn dưới nước, chỉ chực chờ cơ hội leo lên chiến thuyền, nhưng mãi cho đến lúc chiến thuyền từ từ ly khai Hắc Thạch đảo, Mạnh Đạt Nhân vẫn không dám thực hiện ý định.

Thất vọng, Mạnh Đạt Nhân từ Tiềm Thủy động leo lên trên Hắc Thạch đảo.

Đúng như Mạnh Đạt Nhân phỏng đoán, chiến thuyền của bọn thủy trại Hoàng Hà một khi xuất hiện ở Hắc Thạch đảo ắt sẽ có ít nhất một phạm nhân bị chúng đem đến đây giam giữ, trên Hắc Thạch đảo hiện giờ đang có một thân hình nằm co quắp, bất động, chính là một phạm nhân xấu số nữa của bọn thủy trại Hoàng Hà.

Đồng cảnh tương lân, Mạnh Đạt Nhân mon men tiến lại gần.

Và khi chỉ còn cách thân hình bất động nọ không xa, Mạnh Đạt Nhân chợt lúng túng dừng lại.

Một cô nương? Phạm nhân lần này của bọn thủy trại Hoàng Hà là một nữ nhi yếu đuối?

Mạnh Đạt Nhân lùi lại và lùi thật xa.

Cho dù sau đó Mạnh Đạt Nhân đã tự chỉnh trang lại y phục, một hành vi mà đã từ lâu Mạnh Đạt Nhân không hề quan tâm đến nhưng do mặc

cảm bản thân đang có y phục rách rưới nhàu bần nên cuối cùng Mạnh Đạt Nhân chỉ dám ngồi yên, cách nữ nhân nọ có đến mười trượng.

Nữ nhân nọ tuy có dung nhan không lấy gì làm xinh đẹp, đã thế trên mặt lại còn có những chỗ sưng húp tím tái, kèm theo đó là một vài dấu huyết tích còn đọng lại trên xiêm y, nhưng đối với Mạnh Đạt Nhân, nàng vẫn là một nữ nhân.

Nam nữ phải hữu biệt, sách thánh hiền Mạnh Đạt Nhân từng đọc đã dạy như thế. Nhưng hữu biệt như thế nào đây nếu kể từ lúc này trên một hoang đảo chỉ có một nam và một nữ, nam cô nữ quả thật khó giữ cho miệng đời khỏi đàm tiếu dị nghị.

Nữ nhân chợt trở mình, miệng bật lên tiếng kêu rên ư ử.

Mạnh Đạt Nhân nhấp nha nhấp nhồm, nửa muốn chạy đến xem qua thương tích cho nữ nhân, nửa lại không dám vì nghi tiết lễ giáo quá ràng buộc.

Ngồi không yên nhưng hai mắt Mạnh Đạt Nhân vẫn nhìn chăm chăm vào nữ nhân.

Chí cầu sinh của con người khi lâm cảnh hiểm nguy đến sắp ngộ tử thật mãnh liệt, nữ nhân sau một lúc lâu chống chọi với cái đau tưởng chừng vượt quá năng lực yếu đuối vốn có của hạng nữ nhi, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Đôi mắt nàng hé mở dần và đương nhiên hình ảnh đầu tiên lọt vào mục quang nàng là hình hài Mạnh Đạt Nhân đang ngồi ngay tầm thị tuyến của nàng. Nàng tỏ ra hốt hoảng quá đáng. Hai mắt mở to sợ sệt, nàng cố ngồi dậy và tuy ngồi không nổi nhưng vẫn dụng lực tàn cổ dịch người lùi xa. Miệng nàng lắp bắp kêu thành những tiếng khàn khàn:

- Quái nhân! Thì ra đây là cách bọn chúng định uy hiếp ta? Chúng nhẫn tâm... nhẫn tâm phó mặc ta cho quái nhân hành hạ.

Bị gọi là quái nhân, nổi mặc cảm của Mạnh Đạt Nhân tăng cao.

Tuy nhiên, sau khi hiểu tại sao nữ nhân gọi như thế, vừa để biện minh, vừa để giải thích, Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng lên tiếng:

- Nếu cô nương cũng bị giam giữ ở đây lâu như tại hạ, e rằng rồi cũng đến lượt cô nương bị người khác gọi là quái nhân.

Nữ nhân trợn mắt:

- Nếu vậy tôn giá vẫn là phạm nhân của bọn thủy trại Hoàng Hà đề tiện? Không đúng! Hoàn toàn không đúng với những gì tiểu nữ được nghe.

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc:

- Điều gì không đúng? Cô nương đã nghe được những gì?

Nữ nhân rút cuộc cũng có thể ngồi lên. Và nàng vừa dịch lùi vừa lăm lét nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Chúng bảo gần đây thôi, đã có hai oan hồn cùng một lúc bỏ mạng tại Hắc Thạch đảo. Không lẽ... chao ôi... giữa thanh thiên bạch nhật thế này không lẽ tiểu nữ lại gặp ma?

Mạnh Đạt Nhân bật cười:

- Tại hạ họ Mạnh tên Đạt Nhân. Tại hạ vẫn còn sống sờ sờ như cô nương đang sống. Hết gọi tại hạ là quái nhân, giờ lại gọi là ma, cô nương không cảm thấy gọi như thế là hạ thấp nhân phẩm của tại hạ sao?

Tiếp đó, Mạnh Đạt Nhân đưa tay, tự chỉ vào bóng nắng, in rõ trên nền đá hình bóng của bản thân:

- Nếu tại hạ thật sự là ma, tuyệt đối không thể có bóng in rõ như thế này. Cô nương hãy tự nghĩ lại, đừng để những câu chuyện huyền hoặc càng lúc càng làm cô nương thêm ảo tưởng không tốt.

Một lần nữa, nữ nhân biểu lộ một thái độ quá đáng:

- Các hạ là Mạnh Đạt Nhân? Là nhân vật hiện nay đang tạo hiểm nghi

cho Cái bang và Địa Khuyết cung?

Mạnh Đạt Nhân giật mình:

- Cô nương cũng là người thuộc giới võ lâm?

Nàng hỏi ngược lại:

- Sao các hạ không đáp lại điều tiểu nữ vừa hỏi?

Mạnh Đạt Nhân gật gù:

- Biết về Cái bang, lại biết về Địa Khuyết cung và giờ đây còn là phạm nhân của Cửu U Quỷ viện, xem ra cô nương không những là nhân vật võ lâm mà còn là nhân vật có lai lịch không tầm thường.

Sau đó, Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Phần câu nghi vấn cô nương vừa nêu, tại hạ cần phải biết nguyên do khiến Cái bang và Địa Khuyết cung hiềm nghi lẫn nhau, sau đó mới có thể minh định liệu tại hạ có phải là nhân vật như cô nương đã nghĩ không.

Nữ nhân tỏ ra bướng bỉnh khác thường:

- Các hạ không phủ nhận chuyện các hạ từng gặp người Cái bang và người của Địa Khuyết cung cùng một lúc?

Mạnh Đạt Nhân lại ngạc nhiên:

- Điều này thì có. Nhưng sao cô nương biết?

Nàng bật cười:

- Vậy là cũng đúng rồi. Hóa ra Mạnh Đạt Nhân là người có thật và Cái bang...

Đang cười, đang nói, nàng bỗng ngừng lời và nhẩn nhó.

Mạnh Đạt Nhân quan tâm:

- Sao vậy? Phải chăng do thương thế?

Nàng cắn chặt một bên môi, nén đau và rít lên:

- Bọn thủy trại Hoàng Hà thật khả ố. Nếu có dịp gặp lại, nhất định Bạch Quan Nguyệt này sẽ không dễ dàng buông tha.

Mạnh Đạt Nhân nheo mắt nhìn nàng:

- Bạch Quan Nguyệt là danh xưng của cô nương? Còn việc trừng trị bọn chúng, tại hạ chỉ e cô nương sẽ không bao giờ có dịp đó.

Nàng quắc mắt:

- Sao lại không? Ba ngày nữa bọn chúng sẽ quay lại. Và cũng ba ngày nữa thương thế của Bạch Quan Nguyệt này cũng phục hồi, lúc đó...

Mạnh Đạt Nhân liên tiếp bị giật mình:

- Sao cơ? Ba ngày nữa chúng sẽ quay lại?

Nàng nhìn Mạnh Đạt Nhân chăm chăm:

- Đương nhiên! Chính chúng nói với ta như thế. Người lo ngại vì sợ chúng lấy mạng người? Yên tâm đi! Phải nói là Mạnh Đạt Nhân người có phúc phận hơn người. Không sao cả, một khi bản cô nương đã khôi phục chân lực, bọn thủy khấu tâm thường này rồi sẽ nếm mùi lợi hại của bản cô nương. Nhân đó, bản cô nương sẽ giải thoát người. Hà! Nghĩ đến lúc chính bản cô nương đưa người đến gặp người Cái bang và Địa Khuyết cung, không hiểu...

Nàng lập tức dừng lời và lập tức đổi giọng:

- Mà này! Sao người đang ở Địa Khuyết cung bỗng thất tung? Khiến Cái bang lấy cớ đòi người, vu cho Địa Khuyết cung là hạng khấu phạt tâm xà, miệng bảo là cứu mạng người nhưng sau đó ngầm ngầm mưu hại người?

Bạch Quan Nguyệt là hạng nữ nhân có cá tính khác thường. Không những nàng thay đổi thái độ, thay đổi lối xưng hô quá nhanh mà đến

câu chuyện nàng đang nói cũng không ngừng thay đổi, khiến Mạnh Đạt Nhân càng nghe càng khó hiểu.

Mạnh Đạt Nhân nhăn mặt:

- Chậm đã! Tại hạ sẽ không hiểu nếu cô nương không giải thích rõ chuyện Cái bang đòi người. Sao Cái bang bỗng dưng đến Địa Khuyết cung để đòi người? Là đòi tại hạ ư? Tại sao, một khi tại hạ hoàn toàn không có quan hệ gì đến Cái bang?

Bạch Quan Nguyệt cười nhạt:

- Đây, người muốn nói người chưa từng mạo nhận là người của Cái bang, cũng như chưa từng đắc tội với Cái bang?

Mạnh Đạt Nhân lo lắng:

- Hóa ra Cái bang chỉ muốn đòi tại hạ để sau đó bị họ xử phạt?

- Hừ! Nếu Cái bang bảo họ muốn trừng trị người thì nói làm gì? Và họ cũng đâu cần quan tâm đến việc người có hay không có bị Địa Khuyết cung hãm hại? Đằng này họ đã nghĩ lại và quyết thu nhận người làm môn đồ của họ.

Mạnh Đạt Nhân ngờ ngác:

- Thu nhận tại hạ? Để làm gì?

- Nghĩa là người chưa được họ hỏi ý?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Chuyện chưa xảy ra, có thể nói là sẽ không bao giờ xảy ra. Cái bang cần gì phải phí thời gian hỏi ý tại hạ?

Bạch Quan Nguyệt bật reo:

- Vậy là rõ rồi! Cái bang chỉ muốn hạ thấp uy tín của Địa Khuyết cung nên mới dựng ra câu chuyện này.

- Hạ thấp uy tín của Địa Khuyết cung? Nghĩa là sao?

- Người không hề biết Địa Khuyết cung đang là môn phái đứng đầu tất cả những danh môn chánh phái khác và đang giúp võ lâm đối phó với Thần môn, bọn đang mưu toan độc bá giang hồ?

Mạnh Đạt Nhân cười khẩy:

- Nếu Địa Khuyết cung mà là...

Không quan tâm đến những gì Mạnh Đạt Nhân định nói, hay nói đúng hơn do Bạch Quan Nguyệt quá xem thường Mạnh Đạt Nhân, qua lời xưng hô của nàng vào lúc này thì rõ, nàng ung dung giải thích tiếp:

- Thanh thế của Địa Khuyết cung càng lúc càng lấn áp, càng làm lu mờ vị thế của Cái bang trong mắt quần hùng. Đó là nguyên do kiến Cái bang cứ tìm đủ mọi thứ tội danh. Trong đó phải kể đến chuyện Cái bang đang làm khó dễ Địa Khuyết cung, khi nghe Địa Khuyết cung bảo rằng người đã thất tung.

Cảm nhận được ý nghĩ của nàng về Cái bang, Mạnh Đạt Nhân chợt hỏi:

- Có vẻ như cô nương không ưa thích gì Cái bang?

Nàng bĩu môi:

- Không riêng gì ta và môn phái Côn Luân của ta, hầu hết thất đại phái đều dần dần xa lánh Cái bang ngay khi biết Cái bang thay vì lo đối phó với Thần môn lại mãi lo bài xích Địa Khuyết cung. Thử hỏi, hành vi hầu như đi ngược lại công đạo của Cái bang những ai danh môn chánh phái làm sao không chán ghét?

Mạnh Đạt Nhân lại hỏi:

- Cô nương là đệ tử của Côn Luân phái?

Nàng dương dương tự đắc:

- Không sai! Và nếu ta có được người, là nhân tố giúp bốn phái vạch bộ mặt xấu xa bỉ ổi của Cái bang, nhất định uy tín của bốn phái phải được tăng cao dưới mắt quần hùng. Ngẫm lại, chuyện ta bị bọn thủy

trại Hoàng Hà dùng thủ đoạn ám muội bắt giữ vào lúc này phải nói đó là chuyện nhân họa đắc phúc.

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ:

- Nếu cô nương đã bị bọn thủy trại Hoàng Hà bắt giữ thì ba ngày nữa, điều gì khiến cô nương tin là cô nương sẽ thoát?

Nàng cười lạnh:

- Trước hết, người phải biết rằng ta bị bắt giữ chỉ vì ta nhất thời sơ ý, uống nhầm phải mê tẩu của chúng, song phương chưa một lần động thủ để định rõ hơn thua. Thứ hai...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời:

- Chúng có ý gì khi bắt giữ cô nương?

Nàng nhúng vai và rút lên giận dữ:

- Đối với phường thủy khấu đạo tặc như chúng đâu còn nguyên do nào khác ngoài hai chữ tài và sắc?

- Chúng chỉ muốn chiếm đoạt tài vật của cô nương?

- Cả sắc nữa. Tuy ta không có dung nhan vào hàng trăm ngư lạc nhận, nhưng người cũng là nam nhân hẳn người phải rõ, chúng còn muốn gì ở một nữ nhân như ta.

- Nghĩa là...

Nàng đỏ mặt:

- Người không biết thật hay đang giả vờ? Ta không ngại nói thẳng cho người biết, tên trại chủ khốn kiếp Lỗ Bát Tý vì muốn ta làm áp trại phu nhân của y nên mới giam giữ ta. Hừ! Ba ngày nữa ta sẽ biến y thành một thi thể có bát lỗ, thay cho thất khiếu sẵn có của y.

Hiểu ý nàng muốn đâm cho tên Lỗ Bát Tý thêm một lỗ nữa, có thể là ngay tâm thất, như nàng vừa nói, Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Rất tiếc, Lỗ Bát Tý vẫn chưa phải là trại chủ thủy trại Hoàng Hà. Vị trại chủ ở họ Cổ, tên Mỹ Kỳ, vừa là một phụ nhân, vừa là viện chủ Cửu U Quỷ viện mà võ công không kém gì cung chủ Địa Khuyết cung. Chỉ e ý niệm của cô nương khó thể thực hiện.

Bạch Quan Nguyệt trợn mắt:

- Trại chủ của thủy trại Hoàng Hà là một phụ nhân? Làm gì có chuyện này? Chính tai ta nghe bọn thuộc hạ luôn mồm gọi gã Lỗ Bát Tý là trại chủ, và cũng chính tai ta nghe Lỗ Bát Tý tự nhận là trại chủ của thủy trại này. Hay người do bị giam lâu ngày nên thần trí đâm ra mơ hồ?

Mạnh Đạt Nhân thoáng kinh nghi:

- Cô nương có đoán chắc Lỗ Bát Tý chính là trại chủ?

- Ta bị ép phải làm áp trại phụ nhân cho gã, điều đó chưa đủ chắc chắn sao?

- Cô nương bị chúng giữ ở thủy trại bao lâu, sau đó mới bị đưa đến đây?

- Hai ngày! Sao?

- Cô nương không hề nhìn thấy ở đó có bất kỳ một phụ nhân nào niên kỷ trạc tứ tuần và có nhan sắc vẫn được xem vào hàng tuyệt thế giai nhân?

Nàng nhăn mặt tỏ lợm:

- Khắp thủy trại toàn bọn cục súc thô lỗ, làm gì có...

- Vậy trên chiếc thuyền lúc này cũng không hề có...

Nàng bật thét:

- Ta bảo là không có là không có, cứ sao người cứ mãi bận tâm về một mục già nào đó có nhan sắc khuynh thành? Hay người cũng như lũ khốn kia, cứ hễ thấy nhan sắc là dục vọng thấp hèn nổi lên?

Mặc cho nàng ngộ nhận, Mạnh Đạt Nhân lẩm bẩm:

- Vậy thì lạ thật! Không lẽ chưa đầy một năm thủy trại Hoàng Hà đã thay đổi? Mụ ác phụ Cổ Mỹ Kỳ thật sự đã đi hay chưa phải lúc mụ ra mặt? Nhưng sao trại chủ lại là một gã nào đó, không do mụ chấp chưởng?

Nghe rõ lời lẩm bẩm của Mạnh Đạt Nhân, Bạch Quan Nguyệt động tâm:

- Người không nhớ lắm chứ? Mụ ác phụ Cổ Mỹ Kỳ thật sự là nhân vật thế nào?

Mạnh Đạt Nhân nhìn nàng:

- Cô nương quên rồi sao? Tại hạ vừa bảo mụ chính là viện chủ Cửu U Quỷ viện.

Nàng lắc đầu quây quây:

- Trên giang hồ làm gì có danh xưng này?

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc:

- Không lẽ cô nương chưa từng nghe nói đến nhị viện nhị cung?

- Nhị viện? Nhị cung? Ta chỉ biết mỗi một Địa Khuyết cung mà thôi.

Mạnh Đạt Nhân ngần người:

- Nhị cung là Thiên Tàn, Địa Khuyết. Nhị viện là...

Nàng gất gỏng:

- Hoặc đó là những danh xưng do người bịa ra, hoặc ta phải hiểu vì người bị giam giữ quá lâu nên thần trí trở nên hồ đồ. Ta nghĩ, tốt hơn hết người cứ chờ ta giải thoát cho người. Đến khi không còn bị giam cầm nữa, có lẽ người sẽ mau khôi phục thần trí.

Mạnh Đạt Nhân thêm ngần người, không thể hiểu nàng là hạng người gì, vừa dễ cáu gắt, vừa độc đoán, không chịu nghe theo lẽ phải.

Tuy vậy, chột có chủ ý riêng, Mạnh Đạt Nhân vờ hỏi:

- Nghĩa là ba ngày nữa, cô nương sẽ giúp tại hạ thoát hiểm?

Nàng trở lại sự cao ngạo cổ hũu:

- Đó là điều lúc nãy ta định nói. Bọn chúng không hề biết ta là đệ tử có nhiều triển vọng nhất của bốn phái Côn Luân. Ngươi yên tâm! Ta đã nói thì quyết không sai lời. Nhưng sau khi giải thoát ngươi xong, nhất định ngươi phải theo ta. Cứ như thế nha?

Mạnh Đạt Nhân vẫn mỉm cười:

- Nói cho đúng hơn, vì cô nương giải cứu tại hạ, từ nay về sau tại hạ sẽ là là người của cô nương?

Nàng đỏ mặt:

- Ngươi không được hiểu sai. Mà như thế cũng được, ngươi hãy tạm xem ngươi là nô bộc của ta. Được chứ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Nếu là vậy, chủ nhân xin cứ lo điều tức trị thương, tiểu bộc này nguyện cung cấp vật thực đủ cho chủ nhân.

Nàng cười khoái trá, sau đó nhìn quanh:

- Nói đến vật thực mới nhớ. Ở hoang đảo này...

Mạnh Đạt Nhân xoa hai tay vào nhau:

- Ở đây chỉ thiếu có lửa. Nếu có lửa để nấu chín thức ăn, chủ nhân sẽ thấy nơi này chẳng khác gì thiên đường hạ giới.

Nàng cho tay vào bọc áo:

- Ta có mang theo hỏa tập đây. Nói vậy, bấy lâu nay ngươi vẫn ăn thức ăn sống?

Mạnh Đạt Nhân vờ cười ngây ngô:

- Bởi vậy tại hạ mới bị cô nương xem là quái nhân. Chỉ có quái nhân mới ăn thức ăn sống.

Nàng vụt nghiêm mặt:

- Người phải gọi ta là chủ nhân chứ? Phải có thân phận minh bạch, chuyện giữa ta và người cùng lưu ngụ ở nơi hoang vắng này mới không bị miệng đời dị nghị.

Chợt hiểu rõ, nàng tuy dễ cáu gắt và độc đoán nhưng vẫn luôn hành sự quang minh chính đại. Mạnh Đạt Nhân có phần cảm phục và tự cảm thấy nhẹ nhõm. Mạnh Đạt Nhân khom người:

- Tiểu nhân hiểu rồi chủ nhân!

Nàng phì cười và xua tay:

- Được rồi! Người đi đi! Chớ quấy rầy lúc ta phải tọa công.

Mạnh Đạt Nhân mang theo hỏa tập và bước đi xa dần.

* * *

Bạch Quan Nguyệt chợt quay sang hỏi nhỏ Mạnh Đạt Nhân:

- Triệt hạ bọn chúng và... cướp thuyền đối với ta là chuyện dễ như trở bàn tay. Có điều này, mấy ngày qua ta quên chưa hỏi người.

Mạnh Đạt Nhân khẽ hỏi lại:

- Chủ nhân lo sợ vì không biết cách điều động chiến thuyền?

Nàng gật gù:

- Người hiểu cũng nhanh đấy, không đến nỗi ngốc như ta tưởng. Thế nào, người có biết cách điều động không?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu và mỉm cười:

- Tiểu nhân không am hiểu, đành phải chờ nghe cao kiến của chủ nhân.

Nàng thất vọng:

- Vậy là hết! Có lẽ ta và người phải lên đênh mãi cho đến lúc thuyền tự cập bến thôi, đến đâu cũng được.

Mạnh Đạt Nhân khẽ nhắc:

- Sao chủ nhân không giữ lại một vài gã trạo phu? Với oai khí lẫm lẫm của chủ nhân, lo gì...

Nàng vỡ lẽ:

- Đúng vậy! Chủ ý này xem ra được đấy! Ta sẽ...

Đột nhiên nàng lại quay đầu nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Chủ ý này của người là do người mới nghĩ ra hay đã từ lâu ấp ủ nghĩ suy?

Không muốn nàng trở lại bản tính bản gât, Mạnh Đạt Nhân vội xoa dịu lòng tự cao của nàng:

- Từ khi bị giam giữ có lúc nào tiểu nhân không nghĩ cách đào thoát?

Nàng mỉm cười:

- Có như thế mới phải. Đâu lẽ nào người lại thông tuệ hơn ta? Mà này, nghĩ thì có nghĩ, nhưng có phải vì người không đủ năng lực nên ba ngày trước, dù thấy thuyền của chúng đến, người vẫn không thể thực hiện được ý đồ?

Không thể nói rõ đó là do lo ngại bản lãnh tuyệt phẩm của Cổ Mỹ Kỳ, nếu ba ngày trước thật sự có mặt Cổ Mỹ Kỳ trên chiến thuyền, Mạnh Đạt Nhân đành thừa nhận:

- Tiểu nhân tự liệu không thể thoát nên đành...

Nàng xua tay:

- Lần này đã có ta. Giả như chúng xuất hiện dù là đông, người cứ để một mình ta đối phó. Phần của người, ừ, người chỉ việc ẩn nấp cho

thật kín, đừng để chúng phát hiện mà nguy, do ta không thể cùng một lúc đối phó hai mặt. Rõ chưa?

Nhìn chiến thuyền lúc này ở xa giờ đã tiến lại khá gần. Mạnh Đạt Nhân nghi ngại:

- Giả như có mục ác phụ Cổ Mỹ Kỳ xuất hiện thì sao?

Nàng nhoẻn cười:

- Ta cũng đang trông chờ điều đó. Để xem người là kẻ hồ đồ hay mục Cổ Mỹ Kỳ nào đó là một nhân vật có thật.

Rồi nàng bảo:

- Chúng đến rồi. Người hãy nhớ kỹ, là đừng để chúng phát hiện đấy.

Bọn thủy khấu Hoàng Hà có hơn mười tên đang ngông nghênh đặt chân lên Hắc Thạch đảo.

Mạnh Đạt Nhân tuy đã len lén vận sẵn chân lực, nhưng vẫn cố tình ẩn nấp đúng như lời Bạch Quan Nguyệt căn dặn, do vẫn không nhìn thấy có sự xuất hiện của mục Cổ Mỹ Kỳ.

Điều đang làm cho Mạnh Đạt Nhân quan tâm là Bạch Quan Nguyệt ung dung tiến ra đối diện với nhân vật từng đưa Mạnh Đạt Nhân đến diện kiến mục Cổ Mỹ Kỳ. Và nếu nhân vật đó lúc này thật là trại chủ thủy trại Hoàng Hà, chứng tỏ mục Cổ Mỹ Kỳ cũng đã từ lâu ly khai thủy trại.

Mạnh Đạt Nhân nhận thấy Bạch Quan Nguyệt đang cười lạnh lạnh:

- Lỗ Bát Tỷ! Hôm nay người và lũ thuộc hạ đón mặt của người đến để nạp mạng đó ư?

Lỗ Bát Tỷ, nhân vật mà Mạnh Đạt Nhân từng biết, bỗng tỏ ra sững sờ:

- Nha đầu người bị bỏ đói ba ngày mà vẫn còn hung hăng thế sao? Xem ra việc thu người làm áp trại phu nhân ngày hôm nay vẫn chưa có thể thực hiện?

Bạch Quan Nguyệt bật rít:

- Ngươi còn dám nhắc đến bốn chữ áp trại phu nhân nữa sao? Đáng chết, đỡ!

Bạch Quan Nguyệt xuất thủ lạnh lẽ.

“Vù...”

Điều đó khiến Lỗ Bát Tý thêm sững sờ:

- Bản lãnh của ngươi. Ngươi là người thuộc môn phái nào? Xem chừng!

“Vù...”

“Ầm.”

Lỗ Bát Tý thoáng chao đảo.

Bạch Quan Nguyệt cười lạnh lạnh:

- Vậy là ngươi chưa biết bản cô nương nguyên là đệ tử Côn Luân phái? Một lầm lẫn tai hại phải không? Đỡ!

“Vù...”

Lỗ Bát Tý tái mặt:

- Vậy ngươi là Tiểu Phụng Thiên, nữ đệ tử duy nhất của phái Côn Luân, tên là Bạch Quan Nguyệt? Tất cả tiến lên, chớ buông tha ả.

Bạch Quan Nguyệt cười dòn dã:

- Biết rõ ta là Tiểu Phụng Thiên, hẳn phải biết vì sao ta có ngoại hiệu ấy. Xem đây! Ha... ha...

Nàng tung người lên cao, và từ đó bắt đầu gây khốn đốn cho bọn thủy khấu bằng cách hét lao bỏ xuống tên này lại bay vọt lên và lao bỏ xuống tên khác.

- Nạp mạng!

“Vù...”

“Bùng.”

Lỗ Bát Tý gầm lên phần nộ:

- Lãng Lãng Phi Vân? Nha đầu ngươi không có khinh thân pháp này liệu có phải là đối thủ của Sát Quyền Bát Tý ta không? Đỡ!

Lỗ Bát Tý cũng tung người lên cao và tung đủ song quyền thật sự biến ảo để hóa từ hai tay thành người có đến tám tay (bát tý).

“Ào... ào...”

Bạch Quan Nguyệt trầm người xuống:

- Chính ta cũng muốn dùng Phi Vân chương của bốn phái cho ngươi nếm mùi lợi hại đây. Đỡ!

“Vù...”

“Ầm.”

Lỗ Bát Tý bị chấn lùi.

Động nộ, Lỗ Bát Tý cho tay vào người và sau đó bất ngờ ném ra một loạt phi đao:

- Tất cả mau lui xuống thuyền. Cứ để bốn trại chủ đoạn hậu. Nha đầu! Đỡ!

“Vèo... vèo...”

Bạch Quan Nguyệt cũng nộ khí xung thiên:

- Muốn chạy phải nạp mạng! Xem đây!

Dùng khinh thân pháp Lãng Lãng Phi Vân tung bay nhu cánh chim phụng, Bạch Quan Nguyệt phần thì hất bay một ít mũi phi đao lao đến

quá nhanh. Phần thì lo chop những mũi còn lại. Sau đó, nàng ném trả lại những mũi phi đao chop được về phía bọn thủy khấu.

“Vèo... vèo...”

Nếu Lỗ Bát Tý có thuật ném phi đao nhanh như gió thì thủ pháp ném phi đao của Bạch Quan Nguyệt lại chuẩn xác và mạnh.

Có trước sau năm tên đã bị những mũi phi đao oan nghiệt cắm vào người.

“Phập, phập.”

Chúng ngã xuống nền đá Hắc Thạch đảo.

Riêng Lỗ Bát Tý do có bản lĩnh khá hơn nên chỉ bị một mũi phi đao cắm vào vai.

“Hự.”

Thất thủ trước hạng nữ nhi, đó là điều Lỗ Bát Tý không thể nào chịu nổi. Y gầm lên phẫn hận:

- Bình sinh ta hận nhất là hạng nữ nhân lấn lướt nam nhân. Nha đầu người chớ trách ta độc ác! Hãy xem đây!

Nhân lúc Bạch Quan Nguyệt sơ tâm và ngỡ đã có thể chế ngự toàn bộ bọn thủy khấu, Lỗ Bát Tý bất ngờ hất ra một màn vân vụ.

“Vù...”

Lớp vân vụ tập tức phủ kín Bạch Quan Nguyệt.

Nàng giận dữ há to miệng thét:

- Ngươi...

Mạnh Đạt Nhân không rõ đã xuất hiện lúc nào lập tức hô hoán để tỉnh:

- Đó là chất độc ngô công tiện dụng của bọn thủy trại Hoàng Hà. Cô nương mau bế khí và lùi lại.

Phát hiện sự xuất hiện của Mạnh Đạt Nhân ở ngay bên cạnh, Lỗ Bát Tý quay qua quát hỏi:

- Người là ai? Tại sao dám...

Câu quát hỏi của gã phải bỏ lửng do bóng nhân ảnh của Bạch Quan Nguyệt chợt hiện hữu trước mặt gã, với mũi phi đao duy nhất còn lại nàng vẫn cầm trên tay.

Và mũi phi đao liền được Bạch Quan Nguyệt trong cơn thịnh nộ vung thẳng vào người Lỗ Bát Tý.

“Vù...”

Một lần nữa Mạnh Đạt Nhân kêu lên:

- Phải lưu gã lại để đòi giải dược. Dừng lại mau!

Lần này Mạnh Đạt Nhân nhắc nhở đúng lúc, Bạch Quan Nguyệt dừng tay khi mũi phi đao vừa chạm khẽ vào huyết Hắc Lộ của gã.

Thấy nàng tuy quắc mắt giận dữ nhìn Lỗ Bát Tý nhưng thủy chung vẫn chưa dám lên tiếng, Mạnh Đạt Nhân vụt hiểu và lên tiếng thay cho nàng.

Mạnh Đạt Nhân bảo họ Lỗ:

- Nếu các hạ không muốn có thêm lỗ thủng ngay tử huyết hãy mau giao giải dược cho tề chủ nhân.

Đang thất thần vì bị mũi phi đao uy hiếp sinh mạng. Lỗ Bát Tý nghe thế vội cho tay vào bọc áo.

Đúng lúc y lấy tay ra, Bạch Quan Nguyệt không hiểu sao bỗng từ từ khuyu xuống.

Thế là, Lỗ Bát Tý được dịp cười âm thầm:

- Ha... ha... Với chất độc ngô công của bốn trại chủ...

Thanh âm lạnh lùng của Mạnh Đạt Nhân chợt vang lên rành rọt, lọt

vào thính nhĩ Lỗ Bát Tý:

- Ta nghĩ ngươi hãy khoan đặc ý vội.

Cùng với lời nói này, Lỗ Bát Tý cảm nhận ở hậu tâm của y như đang có một vật gì đó bén nhọn vừa xuyên qua y phục.

Y ngưng cười, miệng rít lên giận dữ:

- Ngươi là ai? Nha đầu họ Bạch chỉ mới bị đưa lên đảo, ta không tin ả lại là chủ nhân của ngươi.

Mạnh Đạt Nhân cười lạnh:

- Giải được! Mau!

Mạnh Đạt Nhân càng ít lời, hiệu quả của lời nói càng tăng cao.

Lỗ Bát Tý biết không thể đùa với hạng người như vậy, y buông tay ra, cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy một lọ nhỏ lúc nãy y đã lấy từ trong bọc áo ra, và lọ đó đang từ từ rơi xuống, đúng vào nơi Bạch Quan Nguyệt đang nằm.

Mạnh Đạt Nhân lại thích nhẹ vật nhọn vào hậu tâm của y:

- Ngươi rất giáo quyết, ta không tin có giải dược trong đó. Hãy lấy hết những gì ngươi cất giữ trong người ra. Mau!

Một mệnh lệnh kèm theo cái nhói đau ở phía sau, đủ cho Lỗ Bát Tý hiểu đó là tử lệnh.

Y hốt hoảng làm theo và lấy ra một lọ nhỏ khác:

- Đại hiệp quả là thần thông quảng đại. Đây là lọ đựng giải dược thật.

- Mở ra!

Y mở lọ ra, Mạnh Đạt Nhân lại bảo:

- Hãy tự trút vào miệng ngươi một ít.

Y giật mình:

- Mỗ không bị trúng độc. Mỗ đâu cần dùng giải dược?
- Ta bảo ngươi uống. Mau!

Y run rẩy:

- Mỗ... mỗ không thể. Mong đại hiệp... đại hiệp tha mạng.
- Vậy trong đó vẫn là độc dược?

Y bị khuất phục hoàn toàn:

- Mong đại hiệp khoan dung. Tiểu nhân... tiểu nhân xin lấy ngay giải dược.

Vừa van xin, y vừa lấy lọ thứ ba. Và lần này không chờ Mạnh Đạt Nhân quát nạt, y đã tự trút một ít chất bột ở trong lọ vào miệng. Sau đó, y bảo:

- Đại hiệp chớ nên nghi ngờ. Lần này là giải dược thật.

Mạnh Đạt Nhân bật ra tiếng cười khẩy:

- Ta cũng không nghi ngờ điều đó. Nào! Mau cho chủ nhân ta dùng giải dược.

Lỗ Bát Tỷ làm theo.

Một lúc sau, đang nằm bất động, Bạch Quan Nguyệt vụt nhảy bật dậy.

Nàng vừa huơ phi đao vừa hét:

- Cuồng đồ phải chết! Dám dùng độc ám hại bản cô nương...

“Vù...”

Bằng một động tác thật nhẹ nhàng, Mạnh Đạt Nhân vừa kéo Lỗ Bát Tỷ qua một bên vừa gọi nàng:

- Chủ nhân đừng quên chúng ta còn có việc cần nhờ đến y.

Vụt hiểu, Bạch Quan Nguyệt vội thu đao về, tiện tay điểm huyết khổng chế Lỗ Bát Tý:

- Hừ! May nhờ có người. Bằng không ta lại phen nữa bị thủ đoạn ám muội của chúng ám ại.

Sau đó nàng bỗng dừng bật cười:

- Hóa ra người uy hiếp gã bằng một hòn đá vô dụng thế sao?

Mạnh Đạt Nhân vờ lúng túng, ném bỏ mẫu đá đang giữ trong tay:

- Thấy chủ nhân bị trúng độc, tiểu nhân chỉ làm bừa thế thôi. Cũng may, gã kia do sợ đến mất mật nên không nhận ra đã bị tiểu nhân lừa.

Lỗ Bát Tý vì ngỡ đã bị Mạnh Đạt Nhân lừa thật nên căm phẫn rít lên:

- Không ngờ một trại chủ như ta lại bị...

Bạch Quan Nguyệt hất tay, đánh vào một bên mặt y:

- Câm! Trại chủ gì thứ người vô dụng như người. Mau nói! Cổ Mỹ Kỳ hiện ở đâu?

Vừa nghe Bạch Quan Nguyệt hỏi xong, thần sắc của Lỗ Bát Tý vụt tái dần:

- Hóa ra... hóa ra Bạch nữ hiệp cũng biết về tề chủ nhân?

Đến lượt Bạch Quan Nguyệt tái sắc, vì không ngờ trên Lỗ Bát Tý vẫn còn có một Cổ Mỹ Kỳ thật.

Nàng lại hỏi:

- Sao người không chịu đáp lời?

Lỗ Bát Tý ấp úng:

- Đã nửa năm rồi, chủ nhân bảo có việc phải đi và hứa sẽ sớm quay

lại. Thế nhưng...

Bạch Quan Nguyệt vẫn còn tái sắc:

- Người có biết chủ nhân người chính là viện chủ Cửu U Quỷ viện?

Hỏi xong nàng nhìn Mạnh Đạt Nhân đầy ngụ ý. Và nàng chột cười ý nhị khi nghe Lỗ Bát Tý kêu lên:

- Cửu U Quỷ viện nào? Tiểu nhân chưa hề nghe nói đến!

Nghe thế, Mạnh Đạt Nhân vội bảo:

- Chủ nhân! Chúng ta phải khởi hành thôi. Trời đã sắp chiều rồi!

Lại lẳng lặng nhìn Mạnh Đạt Nhân, sau đó nàng bảo họ Lỗ:

- Người và bọn thuộc hạ còn lại của người sẽ được toàn mạng nếu ngay bây giờ đưa bọn ta vào đất liền. Thế nào?

Lỗ Bát Tý nào dám trái mệnh.

Sau khi được Bạch Quan Nguyệt giải khai huyết đạo, Lỗ Bát Tý cùng bốn thuộc hạ còn lại vội cho chiến thuyền rời xa Hắc Thạch đảo.

Đứng bên cạnh Mạnh Đạt Nhân, Bạch Quan Nguyệt vừa theo dõi phương hướng di chuyển của chiếc thuyền, vừa khẽ hỏi Mạnh Đạt Nhân:

- Người vẫn cho Cổ Mỹ Kỳ là viện chủ Cửu U Quỷ viện nào đó?

Mạnh Đạt Nhân đáp lại:

- Chính mục tự nhận như vậy.

- Và người sợ mục bất ngờ quay lại nên hỏi thúc ta lên đường?

Mạnh Đạt Nhân đáp sau khi cân nhắc:

- Bản lĩnh của mục cao minh hơn Lỗ Bát Tý thập phần. Tiểu nhân chỉ e...

Bạch Quan Nguyệt cười mũi:

- Nếu không vì nhanh chóng giải thoát ngươi, ta cũng mong được giáp mặt ngươi một lần. Thử xem bản lĩnh của ngươi có thật sự cao minh như ngươi quá đề cao không?

Mạnh Đạt Nhân biết dù có giải thích đến mấy nàng cũng không tin. Đó là do nàng chưa biết bản lĩnh thật sự hiện có của Mạnh Đạt Nhân. Chỉ khi nàng biết và nhận ra rằng chính Mạnh Đạt Nhân dù có bản lĩnh cao minh hơn nàng vẫn phải kiêng dè Cổ Mỹ Kỳ đến lúc đó nàng mới chịu tin.

Thế nhưng, để lộ thân thủ vào lúc này, Mạnh Đạt Nhân quả tình không hề muốn. Do đó, Mạnh Đạt Nhân chỉ biết im lặng, mặc cho Bạch Quan Nguyệt áp ủ mãi tánh tự cao.

Một lúc lâu sau đó, nàng đột nhiên hạ lệnh cho Lỗ Bát Tý:

- Hãy cho thuyền cập vào bờ bên tả.

Lỗ Bát Tý phân vân:

- Nơi đó có nhiều đá ngầm, tiểu nhân không thể cho thuyền cập sát vào.

Nàng cười nhẹ:

- Ta cũng không bảo ngươi cập sát vào bờ. Chỉ cần đến gần là đủ.

Lỗ Bát Tý nhờ thông thạo địa hình mới có thể đưa thuyền đến cách bờ độ ba trượng.

Bạch Quan Nguyệt chậm rãi hít một hơi vào đầy lồng ngực, sau đó bảo họ Lỗ:

- Do ta đã hứa không thể lấy mạng ngươi. Chỉ mong sau này ngươi đừng để ta thấy mặt. Hừ!

Đoạn nàng chụp vào tay Mạnh Đạt Nhân và tung người đưa cả hai vượt qua khoảng cách vào đến bờ.

Tuy thán phục khinh thân pháp của nàng, nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn không lên tiếng. Cho đến khi Mạnh Đạt Nhân nghe nàng lầm bầm:

- Nhị sư huynh đã lưu tiêu ký. Hy vọng nhị sư huynh vẫn chờ ta.

Nàng lại lôi Mạnh Đạt Nhân chạy đi.

Vô Minh thần công

Mạnh Đạt Nhân lên tiếng hỏi sau một lúc lâu yên lặng:

- Sao chủ nhân biết nhị sư huynh sẽ đến đây mà chờ đợi?

Nàng mỉm cười, đưa tay chỉ vào một hình vẽ nguệch ngoạc cạnh đó:

- Công phu bốn phái hầu hết đều dựa vào Phi Vân bí kíp. Hình đám mây bay lơ lửng kia chính là ám ký của riêng bốn phái sử dụng. Chữ nhị vẽ bên cạnh cho biết đó là do nhị sư huynh ta lưu ký. Dưới đó là chữ tam, là thời gian nhị sư huynh sẽ lưu lại chờ ta. Ta nghĩ...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời:

- Trước sau chủ nhân cũng đã bị bắt giam những ba ngày. Chủ nhân đâu thể biết lệnh sư huynh đã lưu tiêu ký vào lúc nào mà chờ đợi?

Nàng tỏ ra tin tưởng:

- Tuy mọi người không thể biết ta tình cờ lọt vào tay bọn thủy khấu khả ố nhưng dẫu sao, giả như thời hạn đợi chờ đã qua, họ vẫn lưu lại chí ít là một hai ngày, cho đến khi nhận được tin của ta mới thôi. Người của bốn phái luôn giữ nghĩa khí với đồng môn. Ta tuyệt đối không tin họ nhân tâm bỏ đi mà không chờ ta.

Đang thao thao như thế, nàng bỗng nhìn sững Mạnh Đạt Nhân:

- Người sao rồi? Có vẻ như người đang khẩn trương? Có điều khiến người lo ngại?

Mạnh Đạt Nhân quả có điều đang lo vì vừa phát hiện có tiếng di chuyển của ai đó sắp đến gần. Nhưng vì không thể giải thích cho nàng hiểu, Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Không có gì. Chỉ vì bất ngờ được giải thoát, tiểu nhân cũng phần nào hoang mang lo ngại.

Nàng bật cười:

- Đã có ta bên cạnh, ngươi hà tất phải lo. Chẳng phải ngươi đã thấy bản lĩnh của Tiểu Phụng Thiên ta cao minh như thế nào sao? Ha... ha...

Chợt có thanh âm đưa đến, cắt ngang tràng cười của nàng:

- Tiểu Phụng Thiên? Là lục muội đó sao?

Nàng mừng rỡ kêu lên:

- Quả nhiên nhị sư huynh vẫn chờ muội? Mau đến đây nào, nhị sư huynh.

Riêng Mạnh Đạt Nhân ngấm ngấm thở ra nhẹ nhõm, tiếng động lạ đã phát hiện hóa ra là nhị sư huynh của nàng tạo ra.

Một trang kiếm khách có dung mạo tuấn tú từ xa lao đến và hấn thoáng khựng người khi mục quang chạm phải một nhân vật kỳ lạ là Mạnh Đạt Nhân đang đứng ngay sau lưng Bạch Quan Nguyệt.

Hấn lên tiếng:

- Lục muội không phải đến một mình?

Nàng vẫn tươi cười:

- Nhị sư huynh chớ nghi kỵ. Người cùng đi với muội chính là...

Mạnh Đạt Nhân vọt miệng lên tiếng:

- Lệnh muội chính là chủ nhân của tại hạ. Xin nhị đại hiệp nhận một lễ ra mắt của tiểu nhân.

Khuôn mặt của hắn liền giãn ra. Hắn không còn quan tâm đến Mạnh Đạt Nhân nữa. Hắn hỏi hả bảo Bạch Quan Nguyệt:

- Huynh và mọi người chờ muội lâu lắm rồi. vì có việc khẩn, sư phụ và mọi người đã đi trước, có lẽ đang chờ muội ở Tam Điệp cốc. Muội mau đi đến đó, huynh sẽ đến sau.

Bạch Quan Nguyệt lo ngại:

- Chúng ta đến Tam Điệp cốc để làm gì?

Hắn liếc nhìn Mạnh Đạt Nhân, miệng thì giải thích với Bạch Quan Nguyệt:

- Vẫn là chuyện liên quan đến gã họ Mạnh. Hóa ra hắn không phải là nhân vật tầm thường. Nghe nói, trong tay gã đang giữ bí kíp Vạn Lưu Quy Tông. Hiện giờ hầu hết người của các phái đều đổ nhau truy tìm gã. Cũng vì việc này, huynh được lệnh khẩn cấp đưa tin cho sư bá tổ nên không thể cùng đi với muội ngay bây giờ. Thế nha! Huynh cần phải đi trước một bước. Lục muội nhớ tự bảo trọng. Cáo biệt!

“Vút.”

Do hắn đi quá nhanh nên không kịp nhận thấy sắc mặt ngỡ ngàng của Bạch Quan Nguyệt.

Mãi sau đó nàng mới nghi ngại nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Thật sự người đang cất giữ Vạn Lưu Quy Tông bí kíp?

Và không chờ nghe Mạnh Đạt Nhân đáp lời, nàng nói thêm:

- Người đừng hòng che giấu ta. Phải chăng đó là lý do thật sự khiến Cái bang và Địa Khuyết cùng cứ tranh giành người?

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Với bản lãnh của tại hạ, liệu cô nương có tin tại hạ đang cất giữ pho bí kíp thượng thừa?

Nàng bối rối:

- Phần ta tuy không tin nhưng lẽ nào lời nói của nhị sư huynh là vô căn cứ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Chính vì pho bí kíp đã khiến tại hạ lâm cảnh toàn gia ly tán, gia thân

bị hãm hại, rồi lại bị mù Cổ Mỹ Kỳ sanh cầm.

Nàng động tâm:

- Vậy là chuyện bí kíp là có thật?

Mạnh Đạt Nhân lại gật đầu và thuật vắn tắt cho nàng nghe những chuyện đã xảy ra có liên quan đến pho bí kíp.

Sau đó, Mạnh Đạt Nhân tiếp:

- Tuy Địa Khuyết cung chưa thật sự đề lộ ý đồ, nhưng tại hạ vẫn biết đó là do pho bí kíp mà ra. Duy có điều, tin này không hiểu do ai đưa ra, khiến các phái hầu như điều biết, tại hạ cần phải minh bạch điều này.

Nàng trầm ngâm:

- Nói vậy, việc ta đưa người cùng đi...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời:

- Tại hạ vẫn đi với cô nương. Cô nương vẫn là chủ nhân, tại hạ là nô bộc. Tiện nhất, xin cô nương chớ vội nói ra lai lịch của tại hạ.

Nàng hoài nghi:

- Vậy ta sẽ giải thích sao về việc đã giải cứu người?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Sự thật thế nào, chủ nhân cứ y thế mà nói. Vả lại, đúng là chủ nhân đã đã giải cứu tiểu nhân mà?

Nàng vẫn lo lắng:

- Tam Điệp cốc là nơi hiểm trở, sư phụ ta không phải ngẫu nhiên chọn nơi đó làm nơi hẹn gặp. Người không ngại chạm mặt nhiều người ư?

Mạnh Đạt Nhân thản nhiên bảo:

- Vì muốn minh bạch, để hiểu xem ai đã tung tin này ra và tung tin với mưu đồ gì, tiểu nhân không thể không mạo hiểm.

Nàng gật đầu:

- Người đã không ngại thì ta cũng không có gì phải ngại. Nhưng hình dạng của người thế này, đi với ta, e...

Mạnh Đạt Nhân nhấp nháy hai mắt:

- Là nô bộc, hình dáng bên ngoài của tiểu nhân đâu có gì đáng kể. Chỉ sợ có chủ nhân cùng đi, e tổn hại cho thanh danh chủ nhân.

Nàng bĩu môi:

- Ta chỉ sợ như thế là quá khuất tất cho người. Phần ta, ta quang minh lỗi lạc, có gì phải sợ tổn hại thanh danh! Đi thôi!

* * *

Đột nhiên đang đi ở phía sau, Mạnh Đạt Nhân chợt tiến nhanh lên trước và dùng tay ra hiệu cho Bạch Quan Nguyệt dừng lại.

Bạch Quan Nguyệt cau mặt:

- Ta là nữ nhân, ta không ngại đi trong đêm thì thôi, có sao người ngại?

Mạnh Đạt Nhân cố giấu nỗi lo lắng:

- Không phải tiểu nhân ngại, ở phía trước đã là chân núi. Thông thường đi theo sơn đạo lúc về đêm rất là nguy hiểm, nên...

Bạch Quan Nguyệt ngang nhiên lách người đi vượt qua Mạnh Đạt Nhân:

- Đã là người giang hồ, đối mặt với hiểm nguy là lẽ thường, sợ gì chứ? Người cứ yên tâm, khi lâm nguy đã có Tiểu Phụng Thiên ta đứng ra đối phó. Đi nào!

Nàng vừa nói vừa bước đi khiến Mạnh Đạt Nhân cũng phải miễn

cưỡng theo chân.

Đường núi thường hiểm trở và đương nhiên ẩn chứa nhiều bất trắc khó lường, đó là chưa kể luôn có sự xuất hiện của bọn cường sơn đạo tặc. Do đó, những thương nhân nếu có việc cần phải đi theo sơn đạo, là lối tắt ngắn hơn so với lối vòng theo quan đạo, họ thường tụ tập thành một nhóm đông và chỉ đi ban ngày. Chỉ có những nhân vật võ lâm, một là ỷ trọng vào tài cao mật lớn, hai là có việc quá cấp bách, quá khẩn trương, họ mới mạo hiểm vượt theo sơn đạo ban đêm.

Bạch Quan Nguyệt tự thi vào công phu võ học, tự phụ là nữ đệ tử duy nhất có triển vọng của Côn Luân và nhất là muốn biểu lộ cho Mạnh Đạt Nhân thấy đờm lược phi thường của nàng, nên càng nghe Mạnh Đạt Nhân bảo đừng đi, nàng càng tỏ ra bướng bỉnh, quyết phải đi.

Nàng nào biết, Mạnh Đạt Nhân vì miễn cưỡng đi theo nàng đã hờm sẵn chân lực vì biết chắc điều hiểm nguy đang chờ.

Điều đó xảy ra sớm hơn Mạnh Đạt Nhân dự đoán.

Đêm khuya vắng lặng, một tiếng quát hỏi chột vang lên khiến Bạch Quan Nguyệt phải chùn bước:

- Kẻ nào dám lên đến đây dò xét nội tình bốn cung?

Đối với Bạch Quan Nguyệt, duy nhất chỉ có người của Địa Nguyệt cung mới xưng hô là bốn cung như nàng vừa nghe. Do vậy, nàng định lên tiếng đáp lại.

Thật kịp lúc, Mạnh Đạt Nhân lướt tới nói khẽ vào tai nàng:

- Chủ nhân chớ làm nghĩ đó là Địa Nguyệt cung. Vậy chớ nên lên tiếng vội.

Nàng thu thanh âm về và cũng thì thảo hỏi khẽ Mạnh Đạt Nhân:

- Người vẫn đề quyết Thiên Tàn cung thật sự tồn tại?

Mạnh Đạt Nhân không cần đáp, tiếng quát hỏi lúc nãy lại vang lên:

- Dám dò xét bốn cung Thiên Tàn, nhị vị hắc là người của nhị viện hoặc của Địa Khuyết cung đầy tham vọng? Là bằng hữu hay thù nhân, bốn cung đang chờ sự lên tiếng của nhị vị là minh bạch.

Mạnh Đạt Nhân lại chồm đến, phụ nhĩ vào tai Bạch Quan Nguyệt:

- Xem ra giữa Thiên Tàn và Địa Khuyết như đang có sự đối đầu. Tốt hơn hết, nếu phải lên tiếng, chủ nhân nên tự xưng là người của Cửu U Quỷ viện.

Bạch Quan Nguyệt chột cái gáy:

- Ta thừa nhận những gì người nói về nhị viện, nhị cung là đúng. Tuy nhiên, dầu sao ta vẫn đường đường là đệ tử phái Côn Luân, việc gì ta phải chối bỏ xuất xứ của ta?

Đang cái giận, Bạch Quan Nguyệt nói có phần lớn tiếng.

Thanh âm kia lại vang lên, lần này có chủ ý rõ ràng:

- Qua khẩu khí này, chỉ có hạng có thân phận khá cao ở Côn Luân phái mới dám nói như thế, lại là giọng nói của một nữ nhân. Nếu bản nhân đoán không lầm, tiểu cô nương chính là Tiểu Phụng Thiên Bạch Quan Nguyệt, nữ ái đồ duy nhất của Phi Vân Phi Phụng, phu phụ Chương môn phái Côn luân?

Mạnh Đạt Nhân tái mặt, khẽ lẩm bẩm:

- Dường như đôi phương biết rất rõ về phái Côn Luân như nhìn trong lòng bàn tay. Chủ nhân đừng quá khinh xuất...

Trái với sự lo lắng của Mạnh Đạt Nhân, Bạch Quan Nguyệt lại đồng dục lên tiếng:

- Biết rõ về bốn cô nương như vậy ắt tôn giá phải hiểu bốn cô nương bình sinh không hề có thói nghe lén chuyện người. Để tránh ngộ nhận, cũng là tránh những hiềm nghi không cần thiết, nếu tôn giá nhường đường và cho bốn cô nương đi qua, sẽ thấy sau này bốn cô nương không một lời đề cập đến chuyện đêm nay.

Nhân vật nọ bật cười:

- Quả là lời nói đầy khẩu khí. Nhưng đáng tiếc, tiểu cô nương không đủ tư cách để chủ trương việc này.

Mạnh Đạt Nhân kinh nghi, cũng như Bạch Quan Nguyệt đang kinh nghi:

- Không phải bốn cô nương ư? Vậy tôn giá muốn ám chỉ ai?

Thanh âm nọ đáp:

- Đó là người đang đồng hành cùng cô nương. Một khi bản nhân chưa rõ lai lịch và chưa nghe lời hứa của y, bản nhân nào dám chắc chuyện đêm nay sẽ không bị nhị vị để lộ?

Bạch Quan Nguyệt bị chấn động, đưa mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Y chỉ là tên nô bộc của bản cô nương...

“Vút...”

Sự xuất hiện của một nhân vật mà toàn thân được che kín bằng một màu đen tuyền làm Bạch Quan Nguyệt đang nói phải hoảng sợ dừng lời.

Hắc y nhân xạ hai tia thần quang chói lọi nhìn vào Mạnh Đạt Nhân:

- Có thân thủ cao minh lại hạ mình làm nô bộc cho người, tiểu tử ngươi thật sự có mưu đồ gì?

Mạnh Đạt Nhân ngấm ngấm kinh hoàng trước mục lực quá tinh tường của hắc y nhân. Tuy thế, vẫn muốn giữ kín thân phận, Mạnh Đạt Nhân vờ hốt hoảng:

- Tôn giá nói gì, tại hạ làm gì có thân thủ cao minh, đáng để tôn giá quan tâm?

Mục quang của hắc y nhân vẫn loang loáng:

- Nếu không có thân thủ cao minh tại sao ngươi biết rõ về nhị viện,

nhị cung là việc không phải bất kỳ nhân vật võ lâm nào cũng am hiểu?

Mạnh Đạt Nhân len lén thở phào:

- Tưởng là chuyện gì. Kỳ thực, đó là do Viện chủ Cửu U Quỷ viện vô tình để lộ cho tại hạ biết.

Bạch Quan Nguyệt cũng vỗ lể:

- Về điều này bốn cô nương có thể chứng thực. Y...

Hắc y nhân lạnh giọng:

- Tiểu cô nương đã không biết thì đừng có nói xen vào. Một nô bộc như y và là một kẻ vô danh tiểu tốt như y đâu lại dễ dàng được cùng viện chủ Cửu U Quỷ viện hội diện?

Mạnh Đạt Nhân phì cười:

- Tại hạ cũng đâu có nói tại hạ là người có phúc phận như vậy? Chẳng qua, tại hạ từng là phạm nhân của viện chủ Cửu U Quỷ viện, nên...

Hắc y nhân gằn giọng:

- Nếu người thực sự có thân thủ non kém, đâu lý gì viện chủ Cửu U Quỷ viện giam giữ người?

Mạnh Đạt Nhân hất mặt về phía Bạch Quan Nguyệt:

- Chủ nhân của tại hạ cũng từng là phạm nhân của Cổ Mỹ Kỳ Viện chủ, tôn giá bảo sao?

Hắc y nhân chuyển mục quang sang Bạch Quan Nguyệt:

- Có chuyện này sao?

Bạch Quan Nguyệt mỉm cười:

- Tôn giá nên tin đó là sự thật. Vả lại, vì có ân giải cứu y, chính y tự nguyện làm nô bộc cho bốn cô nương.

Hắc y nhân lộ vẻ kinh nghi:

- Lẽ nào Cổ viện chủ thật sự đã có hành động này? Bản nhân...

Bỏ dở câu đang nói, hắc y nhân khoác tay:

- Được rồi, hai người cứ đi đi. Nếu sau này bản nhân biết hai người đã có nửa lời đề cập đến chuyện đêm nay thì đừng trách bản nhân sao hạ thủ bất dung tình. Hừ!

Bảo họ đi nhưng chính hắc y nhân lại tung thân bỏ đi trước.

Còn lại hai người, Bạch Quan Nguyệt lấy làm nghi hoặc:

- Chuyện đêm nay, bất quá chỉ là chúng ta vô tình phát hiện có sự tồn tại của Thiên Tàn cung mà thôi, đâu có gì hệ trọng khiến đối phương lo lắng và cảm đoán?

Mạnh Đạt Nhân chợt nghiêm giọng:

- Đã bảo không được đề cập đến dù chỉ là nửa lời, sao chủ nhân đã quên?

Bạch Quan Nguyệt bĩu môi:

- Thôi được, chỉ vì lời hứa nên ta phải tuân thủ. Chứ thật ra, chưa hẳn ta đã sợ Thiên Tàn cung. Hừ!

Nàng vừa dứt lời, từ xa xa phía trước chợt có một thanh âm mơ hồ đưa đến:

- Nha đầu chó khoác lác. Nếu không nể mặt lão hủ, lúc này đã không làm khó dễ ngươi, thì một chương này, ngươi phải bị vỡ vụn chứ không phải khối đá vô tri vô giác có ở đây.

Lời nói vừa dứt, lập tức có tiếng chấn kinh âm âm đưa đến.

“Âm...”

Bạch Quan Nguyệt như kẻ bị kích động vội hỏi thúc Mạnh Đạt Nhân:

- Chúng ta mau đến đó xem thử. Liệu ta là kẻ khoác lác hay đối phương mới thật sự khoác lác.

Được dịp, Mạnh Đạt Nhân cũng vội theo chân và muốn tận mục sở thị công phu của nhân vật bí ẩn nào đó vừa phát thoại.

Đang gắng sức chạy đuổi theo Bạch Quan Nguyệt, Mạnh Đạt Nhân chợt vấp ngã:

- Ối...

Bạch Quan Nguyệt phải quay lại:

- Người sao rồi?

Mạnh Đạt Nhân gượng đứng lên và cố tập tễnh bước đi:

- Tiểu nhân không sao! Nếu chủ nhân vội, xin cứ đi trước, tiểu nhân thế nào cũng đuổi kịp.

Bạch Quan Nguyệt nhanh nhẹn gật đầu:

- Theo hướng của thanh âm đưa đến, có thể đoán không còn cách bao xa. Người cứ từ từ đi sau, đến đó ta sẽ đợi người.

Sau tiếng hừ lạnh, Bạch Quan Nguyệt vì nôn nóng muốn biết sự thể, cũng là vì không chịu nổi hai tiếng khoác lác như bị nhân vật bí ẩn gán cho, nên nhanh tốc bỏ đi.

Đúng như lời vừa nói với Bạch Quan Nguyệt, Mạnh Đạt Nhân vẫn chậm rãi theo sau với từng bước chân lò dò tỏ ra vẫn còn đau sau lần vấp ngã vừa rồi.

Do đến chậm và vẫn còn khá xa so với nơi cần phải đến, nên Mạnh Đạt Nhân ung dung tìm chỗ nấp ngay khi nghe có tiếng người đối thoại râm ran.

Một nhân vật đang bình phẩm:

- Duy nhất ở đây là có một tảng đá vừa bị chấn vỡ. Công phu này ắt

phải do cao nhân tuyệt thế thi triển.

Một thanh âm khác vang lên cao ngạo:

- Nếu so với công phu Vô Minh chương của cung chủ, vị tất công phu này cao minh hơn.

Có tiếng nói thứ ba phụ họa:

- Trong nhị viện nhị cung, ngoài cung chủ nhờ luyện xong Vô Minh thần công nên mới dám xuất thế, đối đầu với Thần môn, Thiên Tàn cung và nhị viện, còn lại do vẫn chưa dám xuất đầu lộ diện, chứng tỏ bản lĩnh không thể bằng cung chủ bốn cung.

Và thanh âm thứ tư vang lên, là thanh âm quá quen tai nên Mạnh Đạt Nhân giật mình. Thanh âm đó nói:

- Chư vị sư huynh chớ vội quên lời cung chủ sư phụ căn dặn. Đừng vì chút hiếu kỳ mà làm hỏng đại sự của lão nhân gia. Theo đệ, chúng ta nên đến ngay Tam Điệp cốc thì hơn.

Lời nói này lập tức bị một nhân vật lên tiếng chê trách, mai mỉa:

- Ở đây, Tử Kiên người là kẻ có thân phận thấp bé nhất. Người đâu cần, hễ mỗi lần mở miệng là cứ ra vẻ tuân thủ từng mệnh lệnh nhỏ nhất của sư phụ? Nên nhớ, việc dò xét hành tung của Thiên Tàn cung và nhị viện đối với sư phụ cũng không kém phần hệ trọng so với việc phải đến Tam Điệp cốc. Nếu người không thể linh hoạt, phân cân điều lợi hại, người có thể một mình đi đến Tam Điệp cốc mà không cần chờ bọn ta.

Kẻ khác lên tiếng châm chọc:

- Đại sư huynh đã nói rồi, người còn không đi mau? Kéo không thôi người lại bị sư phụ quở mắng là đã không thi hành mệnh lệnh của người.

Giọng nói của Hà Tử Kiên vang lên rành rọt:

- Không phải đệ không biết cân phân điều lợi hại. Nhưng những gì cần

xem, cần dò xét, đệ đã xem rồi. Nếu chư vị sư huynh đã nói như thế, đệ đành mạn phép đi trước. Hẹn gặp mọi người tại Tam Điệp cốc vậy.

Có tiếng bước chân của Hà Tử Kiên bỏ đi.

Mạnh Đạt Nhân sau một thoáng cố nán lại thêm để nghe ngóng động tĩnh, chợt mỉm cười đắc ý và từ từ lui đi.

Lúc đó, ở phía có những lời đối thoại vừa vang lên đang có một thanh âm trầm trầm xuất hiện, cũng bằng câu nói từng chê trách Bạch Quan Nguyệt là khoác lác. Thanh âm đó bảo:

- Đã là hạng ếch nằm đáy giếng thì lúc nào cũng cho trời chỉ to bằng vung. Bọn ngông cuồng các ngươi đều là đệ tử của lão Nhậm, cung chủ Địa Khuyết cung?

Mạnh Đạt Nhân chỉ cần nghe đến đây là đủ, lập tức lên lao đi, đuổi theo Hà Tử Kiên.

Diễn biến của ngày nào lại tái diễn, Hà Tử Kiên đang hăm hở bước đi ở phía trước bỗng dừng lại và phát thoại:

- Các hạ là ai? Lên theo sau Hà mỗ để làm gì?

Lần này đuổi theo Hà Tử Kiên chỉ có một mình Mạnh Đạt Nhân, không hề có thêm Lục Đường như thuở nào đã xảy ra.

Mạnh Đạt Nhân lên tiếng:

- Thật hân hạnh được hội diện Hà sứ giả, một trong thập nhị sứ giả của Địa Khuyết cung.

Hà Tử Kiên quay phắt lại:

- Các hạ là Mạnh nhân huynh đó sao?

Mạnh Đạt Nhân cười lạt, bước đến gần:

- Ngươi vẫn không quên Mạnh Đạt Nhân ta! Tốt lắm! Ta có chuyện muốn hỏi ngươi đây!

Hà Tử Kiên vẫn bình thản:

- Nếu là mối gia thù của nhân huynh, đệ có thể lập thế...
- Chuyện đó khoan vội đề cập. Ta hỏi ngươi, thật ý của Địa Khuyết cung là gì khi cố tình dồn ép ta, buộc ta phải đưa họ đi tìm gia đại cửu Tôn Bằng?

Hà Tử Kiên động dung:

- Việc đó... mong nhân huynh lượng thứ, đệ không thể nói.

Mạnh Đạt Nhân thêm lạnh giọng:

- Ngươi nghĩ không nói mà được sao? Hay ngươi nghĩ cũng như thuở nào, ta không đủ tư cách buộc ngươi phải nói?

Hà Tử Kiên thở ra nhẹ nhẹ:

- Một phần đệ không thể nói. Phần khác, đúng như lời nhân huynh vừa bảo, nhân huynh không thể buộc đệ nói ra điều không thể nói.

Mạnh Đạt Nhân bật rít:

- Ngươi có muốn biết độ này thân thủ của ta đã khác trước như thế nào không? Hãy tiếp thử của ta một chiêu xem sao. Đỡ!

“Vù...”

Miệng nói tay xuất thủ, thái độ của Mạnh Đạt Nhân làm cho Hà Tử Kiên phải kêu lên:

- Sao nhân huynh cứ buộc đệ phải xuất thủ? Đệ...

Hà Tử Kiên vụt đổi giọng, do nhận ra cường lực của Mạnh Đạt Nhân quả không thể xem thường. Y kêu:

- Cung hỉ nhân huynh đã có công phu tiến triển. Dầu vậy, đệ vẫn không muốn đắc tội với nhân huynh. Đỡ!

Y cũng xuất ra một chiêu kinh thâm dò.

“Vù...”

“Vù...”

Tiếng chân kinh làm cho Hà Tử Kiên hoang mang:

- Chỉ chưa đầy một năm không gặp lại, nhân huynh đã có bản lãnh thế này, nhất định lệnh sư phải là bậc cao nhân ẩn thế?

Chưa thể đắc thủ ngay, Mạnh Đạt Nhân phần nộ:

- Hà Tử Kiên, người quả có thân thủ không vừa. Cung chủ sư phụ người quả khéo chọn người để truyền tuyệt kỹ. Chiêu thứ hai, đỡ!

“Vù...”

Hà Tử Kiên cố tình lùi lại:

- Đệ không muốn gây thêm ngộ nhận nữa đối với nhân huynh. Đừng buộc đệ làm điều ngược lại.

Mạnh Đạt Nhân vẫn bám theo như hình với bóng:

- Giữa ta và người đâu còn là ngộ nhận. Chớ nhiều lời! Đỡ!

“Vù...”

Hà Tử Kiên biến sắc:

- Bộ pháp thật cao minh! Đệ đành phải đắc tội thôi! Chớ trách đệ! Đỡ!

“Vù...”

“Ầm.”

Mạnh Đạt Nhân thoáng chao người. Điều đó càng khiến Mạnh Đạt Nhân thêm kích động:

- Công phu Địa Khuyết cung quả lợi hại! Xem chiêu!

“Vù...”

Hà Tử Kiên ít nhiều cũng kiên dè trước thái độ quá hung hãn của Mạnh Đạt Nhân:

- Nếu nhân huynh cứ mãi bức bách thế này, đệ...! Tiếp chiêu!

“Vù...”

“Ầm.”

Mạnh Đạt Nhân chao người thật mạnh, nhưng vẫn kịp thấy toàn thân Hà Tử Kiên cũng khựng lại.

Thật sự phấn khích, Mạnh Đạt Nhân thi triển bộ pháp Bát Quái Du Hình Bộ, vây áp Hà Tử Kiên:

- Hóa ra người chẳng cao minh hơn ta bao nhiêu! Bây giờ thì đỡ!

“Vút... Vù...”

Hà Tử Kiên cảm thấy khó thể nhận định đúng phương vị của Mạnh Đạt Nhân nên tư thế phát chiêu có phần cẩn trọng:

- Cho dù nhân huynh có thể thắng, nhưng chớ mong đệ phải nói ra những điều không thể nói.

“Vù...”

“Ầm.”

Nhờ có Bát Quái Du Hình Bộ hỗ trợ, Mạnh Đạt Nhân càng lúc càng phát chiêu linh hoạt hơn, biến ảo hơn và có phần đỡ hao tổn chân lực hơn so với cách trực diện đối chiêu như lúc đầu.

- Dù người không chịu nói ta vẫn có thể biết đó là do Địa Khuyết cung nhắm vào bí kíp Vạn Lưu Quy Tông. Hành vi của Địa Khuyết cung đâu đáng xem là hành vi quang minh lỗi lạc! Đỡ!

“Vù...”

Hà Tử Kiên thoáng khựng người:

- Bỏn cung có làm chuyện gì cũng là vì duy trì chính nghĩa, sao nhân huynh lại...! Ôi chao! Công phu của nhân huynh quả biến ảo! Xem chiêu!

“Vù...”

“Ầm.”

Do một thoáng khựng người và phân tâm, Hà Tử Kiên liền bị kinh lực của Mạnh Đạt Nhân chấn lùi.

Mạnh Đạt Nhân lập tức chiếm giữ tiên cơ, phát ra ba chiêu cùng một lúc:

- Chính nghĩa gì hành vi mưu đồ chiếm đoạt bí kíp của người? Đỡ, đỡ, đỡ!

“Vù... vù... vù...”

Phát ra một chiêu, Mạnh Đạt Nhân tiến về phía trước một bước và bức Hà Tử Kiên phải lùi một bước.

Vị chi Hà Tử Kiên tuy đã lùi ba bước nhưng vẫn chưa thoát sự truy bức của Mạnh Đạt Nhân.

Hà Tử Kiên bật gầm lên:

- Dẫu thế nào, nhân huynh cũng đừng mong buộc đệ phải thối lộ. Nhân huynh hãy cẩn trọng! Đỡ!

Bằng cách xuất thủ lạ lùng, Hà Tử Kiên không những không còn lùi lại nữa mà y còn bất ngờ vẩy tay hất ra một kinh gấn như là vô lực.

“Viu.”

Tuy biết Hà Tử Kiên không thể tự đùa với sinh mạng, nghĩa là chiêu công đỡ tuy vô lực nhưng không hẳn không lợi hại, nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn kiên gan giữ nguyên chương thế.

“Ầm.”

Công phu vô lực của Hà Tử Kiên không ngờ lại đủ lực để đẩy Mạnh Đạt Nhân lùi về phía sau, và lùi đúng ba bước như Hà Tử Kiên lúc này đã lùi lại.

Tuy kinh tâm, nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn kịp hiểu ra và lập tức dùng Bát Quái Du Hình Bộ tiếp tục vây áp Hà Tử Kiên:

- Không ngờ Hà Tử Kiên người lại có phúc phận sâu dày, được cung chủ Địa Khuyết cung truyền cho bí kíp Vô Minh. Phải chăng đó là nhờ người và phụ thân người đã tự tay dâng nạp bí kíp Vạn Lưu Quy Tông cho lão thất phu họ Nhậm? Người thật đáng chết! Đỡ!

“Vút... Vù...”

Lại bị Mạnh Đạt Nhân dùng bộ pháp biến ảo để che giấu phương vị, Hà Tử Kiên đành dùng lại đấu pháp đã dùng là cân nhắc cho từng chiêu công, cũng cân nhắc từng lời nói. Y chợt hỏi:

- Bí kíp Vạn Lưu Quy Tông nếu có, hiện vẫn do lệnh đại cửu Tôn Bằng chiếm giữ, sao nhân huynh vu việc đó cho phụ tử đệ?

“Vù...”

“Ầm.”

Cảm thấy với bộ pháp Bát Quái Du Hình Bộ dễ dàng thủ thắng hơn. Mạnh Đạt Nhân ung dung xuất thủ vừa bảo:

- Gia đại cửu làm sao có được bí kíp nếu trước đó bí kíp đã bị mất? Ta còn ngờ, chính Địa Khuyết cung đã lén khai quật mộ phần song thân ta. Tiếp chiêu!

“Vù...”

Hà Tử Kiên vẫn cẩn trọng, chờ đến lúc nhận định rõ phương vị Mạnh Đạt Nhân phát chiêu mới xuất chiêu hoàn thủ.

- Đệ cũng biết mộ phần của song thân huynh đã bị ai đó khai quật. Tuy vậy, đệ vẫn dám chắc bản cung không hề có hành vi bất càn nhân tình như vậy.

“Vù...”

“Ầm.”

Mạnh Đạt Nhân chột quát:

- Người đang là người Địa Khuyết cung, lẽ đương nhiên người phải bênh vực cho Địa Khuyết cung. Xem chừng!

“Vù...”

Hà Tử Kiên cũng động nộ:

- Chủ trương của bốn cung vẫn là luôn duy trì chánh nghĩa. Nhân huynh không được hồ đồ! Đờ!

“Vù...”

“Ầm.”

Mạnh Đạt Nhân thịnh nộ:

- Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Hà gia các người vẫn là hạng người có cùng tâm địa với lũ Địa Khuyết cung giả nhân giả nghĩa. Nạp mạng!

“Vù... vù...”

Trước chiêu chương liên hoàn và được xuất phát từ hai phía cùng một lúc của Mạnh Đạt Nhân, cộng với lời nói hàm ý xúc phạm Hà gia của Mạnh Đạt Nhân, tất cả khiến Hà Tử Kiên nộ khí xung thiên:

- Muốn nói người, trước hết hãy nghĩ đến mình. Nhân huynh tưởng ai trong Mạnh gia cũng đều tốt đẹp cả sao? Hãy đi mà hỏi lão Tôn Bằng. Hỏi xem lão đã làm gì bên cạnh thi thể của lệnh tiên đường, lúc lão bị Hà Tử Kiên này tình cờ bắt gặp? Không biết chừng chính Tôn Bằng mới là hung thủ đã sát hại song thân của nhân huynh. Xem chiêu!

“Vù...”

Lời nói của Hà Tử Kiên khiến Mạnh Đạt Nhân phải chấn động.

“Âm, âm.”

Do tâm thần bất ổn, chương kình của Hà Tử Kiên làm cho Mạnh Đạt Nhân lão đảo.

Có cơ hội, Hà Tử Kiên lướt đến:

- Đường như nhân huynh vẫn chưa biết nguyên nhân hai năm trước lệnh đại cửu quyết định hạ độc hãm hại Hà Tử Kiên này? Xem ra nhân huynh thật sự là kẻ hồ đồ! Đỡ!

“Vù.”

Trong tâm trí vụt nảy sinh nhiều nghi vấn hoang mang, khiến phản ứng của Mạnh Đạt Nhân kể như quá chậm so với chiêu công đầy uy lực của Hà Tử Kiên.

Mạnh Đạt Nhân chỉ kịp thi triển Bát Quái Du Hình Bộ vào lúc quá muộn.

“Vút.”

“Âm.”

Bị chấn kình đả mạnh, Mạnh Đạt Nhân thấy kinh mạch bất ổn vội xoay người bỏ chạy.

“Vút.”

Hà Tử Kiên không đuổi theo. Trái lại, y cố tình nói với theo:

- Chỉ một lần này thôi, đệ còn nhân nhượng phần nào. Lần sau, nếu nhân huynh còn có lời xúc phạm đến Hà gia, mạo phạm đến Địa Khuyết cung, chớ trách đệ.

Mạnh Đạt Nhân đã chạy xa, không còn nghe những lời cuối của Hà Tử Kiên đang nói.

Tuy vậy, Mạnh Đạt Nhân vẫn ngấm ngấm thừa nhận một sự thật chua chát, đó là sở học của bản thân vẫn chưa thể hơn Hà Tử Kiên. Và nếu

Hà Tử Kiên không nhân nhượng, nếu Hà Tử Kiên quyết liệt đuổi theo, có lẽ sinh mạng của Mạnh Đạt Nhân khó bảo toàn Thật khó chấp nhận sự thật đó, Mạnh Đạt Nhân thất vọng và ngao ngán bước từng bước chân nặng nề.

Đang đi, Mạnh Đạt Nhân chợt hốt hoảng khi bất ngờ nghe thanh âm của Bạch Quan Nguyệt vang lên:

- Thì ra người ở đây? Sao bảo người sẽ theo ta đến chỗ có khối đá bị một chuồng kinh chấn vỡ?

“Vút.”

Bạch Quan Nguyệt hiện thân với vẻ mặt lo lắng.

Thấy vậy, Mạnh Đạt Nhân lúng túng, đưa tay lên đầu, định buông xõa đầu tóc khá dài như từ lúc ở Hắc Thạch đảo, Mạnh Đạt Nhân đã luôn để như thế.

Nhưng Bạch Quan Nguyệt chợt xua tay ngăn lại:

- Đứng! Người bới tóc như vậy sẽ có diện mạo dễ coi hơn. Hóa ra người cũng tuấn tú đâu kém gì nhị sư huynh ta mà người đã nhìn thấy?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Tiểu nhân làm sao dám so với lệnh nhị sư huynh...

- Đương nhiên với diện mạo sạm đen như người đâu thể so sánh với nhị sư huynh. Đó là chưa kể đại sư huynh ta còn tuấn tú hơn nhị sư huynh bội phần.

Dù không để tâm nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn thấy, lúc Bạch Quan Nguyệt đề cập đến đại sư huynh mắt nàng vụt sáng lóng lánh. Và nếu Mạnh Đạt Nhân không đoán nhầm, có lẽ lúc này mắt nàng cũng bừng đỏ. Chỉ tiếc, bóng đêm hãy còn buông phủ, Mạnh Đạt Nhân không thể biết nhận định đó là đúng hay là sai.

Tuy vậy, thần trí của Bạch Quan Nguyệt cũng có phần nào thất

thường, có lẽ vì chợt nghĩ đến vị đại sư huynh nên nàng không còn lên tiếng ngăn cản nữa, cho dù rõ ràng nàng đang nhìn thấy Mạnh Đạt Nhân vẫn buông xõa mái tóc, làm trái mệnh lệnh của nàng.

Mạnh Đạt Nhân vậy là trở lại nhân dạng một gã quái nhân, có mái tóc dài buông xõa Mạnh Đạt Nhân hy vọng sẽ không ai, qua diện mạo, nhận ra lai lịch mà Mạnh Đạt Nhân chưa muốn bộc lộ.

Đề Bạch Quan Nguyệt không hỏi gì nữa về chuyện có liên quan đến sự chậm trễ, cũng liên quan đến mái tóc không rõ tại sao lúc này Mạnh Đạt Nhân đã bới lên giờ lại buông xõa, Mạnh Đạt Nhân cố tình hỏi nàng:

- Chủ nhân đã nhìn thấy khối đá bị chương kinh chấn vỡ?

Sực nhớ lại, Bạch Quan Nguyệt vừa chậm chậm bước đi vừa huyền thuật cho Mạnh Đạt Nhân nghe về một nhân vật kỳ lạ.

Nàng bảo:

- Những gì người nói về Nhị viện Nhị cung đều đúng. Hóa ra nhân vật đã phô diễn công phu, một chương chấn vỡ hoàn toàn một tảng đá nặng ngàn cân chính là Viện chủ Bách Nhân Viện. Người không được mục kích kẻ cũng tiếc. Lúc ta đến nơi thì đã có bốn gã đệ tử Địa Khuyết cung ở đó. Chúng cũng vì nghe tiếng chấn kinh nên tìm đến trước ta. Sau khi xem xong, chúng còn ba hoa với nhau, cho công phu chấn vỡ tảng đá không lợi hại bằng Vô Minh thần công nào đó của Cung chủ bọn chúng. Đang lúc chúng ba hoa thì nhân vật nọ xuất hiện.

Mạnh Đạt Nhân vì đã nghe biết đoạn này nên có vẻ không quan tâm, đồng thời cứ mãi nghĩ đến những lời Hà Tử Kiên lúc này thổ lộ.

Bạch Quan Nguyệt phát hiện thái độ của Mạnh Đạt Nhân nên giận dữ kêu lên:

- Người có nghe ta kể không vậy? Nếu biết người không cần nghe, ta...

Mạnh Đạt Nhân gượng mặt:

- Tiểu nhân vẫn nghe chủ nhân kể đấy thôi! Không phải chủ nhân đang kể đến đoạn nhân vật nọ xuất hiện và trừng trị bọn đệ tử Địa Khuyết cung một mẻ đó sao?

Bạch Quan Nguyệt trợn mắt:

- Sao ngươi biết bọn chúng bị trừng trị? Ta chưa đề cập đến mà?

Mạnh Đạt Nhân cố che giấu thái độ bối rối:

- Cũng dễ đoán thôi mà!

- Ngươi đoán thế nào?

Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng giải thích:

- Theo lời chủ nhân lúc đầu đã kể thì bọn họ ba hoa về công phu của sư phụ họ, nghĩa là bài xích chê bai công phu của kẻ khác. Không may cho họ, nhân vật nọ lại là Viện chủ Bách Nhân viện. Do vậy, nhân vật nọ xuất hiện để làm gì nếu không phải để trừng trị tội ba hoa của họ?

Bạch Quan Nguyệt nhìn sững Mạnh Đạt Nhân:

- Đoán đúng và dễ dàng như vậy, xem ra ngươi không phải kém thông minh, nếu không muốn nói là ngược lại. Vậy ngươi đoán xem, kết quả là thế nào?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Tiểu nhân làm sao biết được nếu chủ nhân không kể tiếp.

Nàng bảo:

- Nếu đợi ta kể, ta cần gì bảo ngươi đoán? Nào, ngươi thử đoán xem nào.

Mạnh Đạt Nhân phải miễn cưỡng đoán:

- Do sắc mặt của chủ nhân không có dấu hiệu kinh hoàng, tiểu nhân

đoán nhân vật nọ chỉ trừng trị chiếu lệ, sau đó bỏ qua cho họ?

Bạch Quan Nguyệt tỏ ý thán phục:

- Người đoán đúng rồi. Không như ta, thoát đầu ta nghĩ thế nào bọn họ cũng bị sát hại. Người nhờ đâu mà...

Mạnh Đạt Nhân phì cười:

- Tiểu nhân chỉ đoán bừa, không ngờ lại đúng. Thế mới biết...

Lời của Mạnh Đạt Nhân chưa dứt, từ chỗ khuất gần đó bỗng có một thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Vị tất đó là do người đoán bừa. Xem ra việc người tự hạ mình, nguyện làm nô bộc cho tiểu sư muội ta hẳn phải có mưu đồ.

Bạch Quan Nguyệt nhảy căng và reo lên khi thấy từ phía đó có một nhân vật xuất hiện.

Tung tích bí kíp

- Đại sư huynh? Đại sư huynh đến tự bao giờ? Là tự đại sư huynh đến đón muội hay do sư phụ sai phái?

Khác với ánh mắt lạnh lùng vẫn dành cho Mạnh Đạt Nhân ngay từ lúc đầu, trang kiếm khách nhất mực anh tuấn nọ lập tức bao phủ toàn thân Bạch Quan Nguyệt bằng ánh mắt nhìn ấm áp:

- Đã quá chậm so với hạn kỳ muội phải đến Tam Diệp cốc. Ta ngại muội gặp phải chuyện bất trắc nên đã xin sư phụ cho đi tìm muội.

Bạch Quan Nguyệt không còn chút nào vẻ bướng bỉnh như Mạnh Đạt Nhân từng mục kích. Nàng có phần dỗi hờn khi thuật cho đại sư huynh nghe chuyện đã xảy ra ở thủy trại Hoàng Hà.

- Muội đã mãi mòng trông chờ sư phụ và chờ vị sư huynh đến giải nguy. Nhưng cuối cùng muội phải tự lo liệu.

Vị đại sư huynh lại liếc nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Liệu muội có biết rõ lai lịch của y trước khi chấp nhận để y gọi muội là chủ nhân?

Mạnh Đạt Nhân lên tiếng:

- Mang ân cứu mạng, tại hạ...

Y quát:

- Ta chưa hỏi người vội gì người xen vào? Hay người nghĩ ai cũng tin như Bạch sư muội, để người muốn lừa dối thế nào cũng được?

Mạnh Đạt Nhân không hiểu sao bỗng để cơn giận dữ bộc phát:

- Các hạ ăn nói nên biết liệu lời. Dựa vào đâu các hạ bảo tại hạ đã dối lừa lệnh muội?

Y cười lạnh:

- Gọi Bạch sư muội là chủ nhân đáng lý ra người phải lễ độ với ta là đại sư huynh của Bạch sư muội. Thái độ của người càng khiến ta thêm nghi ngờ. Ất hẳn người phải là kẻ ba đầu sáu tay nên người mới dám dôi lừa Bạch sư muội của ta. Để xem người có công phu cao minh đến bậc nào! Đỡ!

Nói thế nào làm thế ấy y xuất kỳ bất ý tuốt kiếm và phóng nhanh một chiêu vào Mạnh Đạt Nhân.

“Véo...”

Phải thừa nhận kiếm pháp của một đại đệ tử Côn Luân phái quả nhiên có chỗ lợi hại, ngay khi y phóng kiếm thì mũi kiếm của y chỉ trong gang tấc là chạm vào Mạnh Đạt Nhân.

Theo bản năng Mạnh Đạt Nhân đưa chân dịch bộ tránh.

Thế nhưng, vết nội thương do lúc giao đấu với Hà Tử Kiên vẫn chưa có dịp điều trị phản ứng của Mạnh Đạt Nhân không còn linh hoạt như từng có.

Kết quả ngọn kiếm kia chỉ chịu dừng lại khi có tiếng Bạch Quan Nguyệt hô hoán:

- Dừng lấy mạng y, đại sư huynh! Vì y là...

Đại sư huynh của nàng vẫn đưa kiếm ngang tử huyết của Mạnh Đạt Nhân:

- Muội bảo y là ai?

Bạch Quan Nguyệt có phần lúng túng khi cố ý giải thích:

- Đại sư huynh cũng biết rồi, y là nô bộc của muội, đâu đáng để đại sư huynh lưu tâm...

Y thu kiếm về cười ngạo mạn với Mạnh Đạt Nhân:

- Một kẻ vô dụng như ngươi không xứng gọi Bạch sư muội là chủ nhân. Bây giờ đã có ta là bạn đồng hành cùng Bạch sư muội, ngươi có thể đi được rồi.

Mạnh Đạt Nhân chột nhìn Bạch Quan Nguyệt:

- Chủ nhân thật sự không cần tiểu nhân nữa?

Nàng lúng túng không biết đối đáp thế nào.

Đại sư huynh nàng lên tiếng thay:

- Với thân phận là đại sư huynh của Bạch muội không lẽ ta không thể giải bỏ việc Bạch sư muội thu nhận ngươi làm nô bộc được sao?

Y quay sang Bạch Quan Nguyệt cất giọng hỏi:

- Liệu ta có quyền thay Bạch sư muội làm chủ việc này?

Nàng bối rối:

- Nhưng muội phải... nhưng y có hứa với muội.

Mạnh Đạt Nhân giúp nàng thoát cảnh bối rối:

- Một lời đã hứa tại hạ quyết không quên. Thế nào tại hạ cũng phải đến Tam Diệp cốc.

Y quắc mắt:

- Ngươi đến đó làm gì? Không có ngươi ở đó cũng quá đủ chuyện rắc rối rồi.

Tuy vậy Bạch Quan Nguyệt vẫn gật đầu chấp thuận lời hứa của Mạnh Đạt Nhân. Sau đó nàng bảo:

- Nếu đại sư huynh của ta đã có ý như vậy từ nay ngươi không cần gọi ta là chủ nhân nữa.

Nàng quay sang thở thề với đại sư huynh:

- Muội vẫn thích hơn nếu lúc nào cũng được đi bên cạnh đại sư huynh. Chúng ta đi thôi.

Con người vị đại sư huynh kia thật lạ lùng, vừa mới nhovn miệng cười với Bạch Quan Nguyệt đó, y đã thay đổi thái độ thật nhanh:

- Ta đã nói rồi, nếu thấy người bén mảng đến Tam Điệp cốc, chớ trách kiếm pháp Phi Vân của ta vô tình. Hừ!

Nhìn theo họ bỏ đi vai kề vai không hiểu sao Mạnh Đạt Nhân chợt có cảm nhận vừa bị mất đi điều gì đó thân thiết.

Không thể hiểu đó là sự mất mát gì, Mạnh Đạt Nhân buông tiếng thở dài và vội tìm nơi kín đáo để trị thương.

* * *

Trời sáng dần, tiếng chim rừng líu lo gọi bình minh làm cho Mạnh Đạt Nhân choàng tỉnh.

Nhưng khi mở mắt ra Mạnh Đạt Nhân phải giật mình bật kêu:

- Các hạ là ai? Như các hạ cố ý tìm tòi tại hạ?

Đối diện với Mạnh Đạt Nhân và chỉ cách khoảng đúng một tầm tay một nhân vật có gương mặt lạnh lùng, với niên kỷ chỉ ngoài đôi mươi một ít, không hiểu đã xuất hiện từ bao giờ đang ngồi nhìn thẳng vào mắt Mạnh Đạt Nhân.

Nhân vật nọ lên tiếng như đã quen:

- Người là Mạnh Đạt Nhân?

Mạnh Đạt Nhân đứng bật dậy và lập tức hỏi bộ thủ thế:

- Các hạ có ý gì?

Nhân vật nọ cười lạnh:

- Yên tâm đi! Vì nếu cần ta đã giết người rồi.

Mạnh Đạt Nhân bị khích nộ:

- Sao các hạ không xưng danh? Hay đợi Mạnh mỗ bắt buộc phải động thủ?

- Hừ! Người chưa đủ tư cách nói với ta câu đó.

Mạnh Đạt Nhân phần nộ xông đến.

- Có hay không các hạ sẽ biết. Đỡ!

Nhân vật nộ bật quát:

- Đừng xuẩn động. Công phu Bát Quái môn của người bất quá chỉ cầm chừng gã họ Hà. Chưa phải đối thủ của ta.

Mạnh Đạt Nhân rúng động:

- Hóa ra mọi hành vi của ta đều bị người giám sát? Phải chăng các hạ muốn nhắm vào Vạn Lưu Quy Tông?

Nhân vật nộ bĩu môi:

- Đã biết có ta giám sát hẳn người phải hiểu ta cũng rõ bí kíp Vạn Lưu Quy Tông không ở tay người?

Mạnh Đạt Nhân một lần nữa rúng động:

- Vậy ý các hạ là gì?

Nhân vật nộ hỏi:

- Ta họ Bạch tên Quan Nhật. Danh xưng này liệu có gọi cho người điều gì?

Mạnh Đạt Nhân vỡ lẽ:

- Bạch Quan Nhật? Bạch Quan Nguyệt? Hóa ra...

Bạch Quan Nhật gật đầu:

- Chẳng trách Đại trưởng lão đã ngấm ngầm chọn người làm người sẽ được đưa vào Phong Thần liên hoàn động cho ngày đoan ngo sắp đến. Người cũng khá thông tuệ đấy.

Mạnh Đạt Nhân một phen nữa phải giật mình.

- Nói vậy các hạ là người của Thần môn? Nhờ đó mới biết công phu xuất xứ của tại hạ là ở Bát Quái môn?

Bạch Quan Nhật cau mày:

- Ta xuất hiện không để bàn về xuất xứ công phu của người cũng không phải quan tâm đến người đã được Đại trưởng lão chọn. Người chớ vội mừng khi biết ta là người của Thần môn.

Mạnh Đạt Nhân gật gù:

- Tại hạ hiểu rồi. Các hạ xuất hiện chỉ vì Bạch Quan Nguyệt?

Bạch Quan Nhật cười lạt:

- Bạch gia chỉ còn mỗi huynh muội ta. Không sai, ta thật sự bất bình khi thấy người cố tình dối lừa gia muội.

Mạnh Đạt Nhân chột hiểu:

- Nếu tại hạ đoán không lầm các hạ đã mục kích cảnh đại sư huynh nàng nghi ngờ và cho rằng tại hạ đã dối lừa lệnh muội?

Bạch Quan Nhật phẫn nộ:

- Vậy người cho đó là hành vi gì khi người cứ vờ ra vẻ ngu ngốc, lần lượt dối lừa gia muội lần này đến lần khác?

Mạnh Đạt Nhân thản nhiên:

- Tại hạ không hề dối lừa lệnh muội.

Bạch Quan Nhật gầm vang:

- Vậy thì ai có công phu cao minh nhưng cứ vờ ra vẻ yếu kém?

Mạnh Đạt Nhân không chút nao núng:

- Vậy các hạ nói đi, tại hạ phải làm gì nếu ngay từ đầu lệnh muội đã nghĩ tại hạ là người có võ công non kém và cứ khăng khăng đòi giải cứu tại hạ?

Bạch Quan Nhật nghi ngờ:

- Có chuyện này thật sao?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai:

- Chứng tỏ các hạ không nhìn thấy lệnh muội cùng bị giam với tại hạ ở Hắc Thạch đảo?

- Hắc Thạch đảo? Người đã đến Hắc Thạch đảo? Ở đó... Mà thôi chuyện gì đã xảy ra giữa người và gia muội ở Hắc Thạch đảo?

Mạnh Đạt Nhân không thể không phát hiện thái độ quan tâm bất bình thường của Quan Nhật khi nghe nói đến Hắc Thạch đảo.

Giữ kín sự phát hiện này Mạnh Đạt Nhân đáp:

- Chẳng có gì đáng nói ngoài lệnh muội luôn xem nhẹ tại hạ và sau đó đờm lược hơn người bằng cách cứu tại hạ.

Thấy Bạch Quan Nhật vẫn tỏ ra bán tín bán nghi Mạnh Đạt Nhân liền bảo:

- Không tin, sau này các hạ có thể hỏi lệnh muội. Thử xem có phải tại hạ tuy có miệng nhưng không thể giải thích rằng bản lãnh của tại hạ cao minh hơn, và rằng tại hạ không cần đến sự giúp đỡ của lệnh muội.

Bạch Quan Nhật gay gắt:

- Nhưng sau đó có gì người phải tự hạ mình là kẻ có bản lãnh non kém hơn là chủ nhân?

Mạnh Đạt Nhân lại nhún vai:

- Nhắc đến điều này, chính các hạ phải có lời giải đáp mới đúng. Một

nam một nữ phải gần gũi nhau trên một hòn đảo hoang vắng nếu không có danh phận rõ ràng liệu lệnh muội có tránh khỏi điều tiếng thị phi bị miệng đời dị nghị.

Bạch Quan Nhật lần đầu tiên bị túng thế:

- Hóa ra đó là hảo ý của người?

- Không sai! Và đó là nguyên nhân khiến tại hạ từ đó càng thêm giữ ý. Vừa tránh cho lệnh muội sự bẽ bàng nếu nhận ra bản lĩnh của tại hạ thật sự cao minh hơn lệnh muội lắm nghĩ, đồng thời cũng ngấm ngấm bảo vệ sự an nguy cho lệnh muội.

Bạch Quan Nhật chùn giọng xuống:

- Chính vì thế mấy lần ta nhìn thấy người đã mấy lần cố tình ngăn cản gia muội không để gia muội phải chạm mặt cung chủ Thiên Tàn cung và viện chủ Bách Nhân viện?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu thở dài:

- Lệnh muội quả là người bướng bỉnh. Nếu không nhờ may, có lẽ lệnh muội khó toàn mạng giá như cung chủ Thiên Tàn cung động nộ xuất thủ.

Bạch Quan Nhật nghi ngại:

- Nhưng sau đó người lên đi gặp Hà Tử Kiên xem ra người đâu có quan tâm chút nào đến sinh mạng gia muội nhờ gia muội bị viện chủ Bách Nhân viện hạ thủ?

Mạnh Đạt Nhân phì cười:

- Vì tại hạ biết rõ viện chủ Bách Nhân viện sẽ không gây khó dễ cho lệnh muội.

Bạch Quan Nhật nhăn mặt:

- Ta cũng nghe viện chủ Bách Nhân viện nói như thế. Nhưng đâu dễ vì thế mà người vội tin vào lời người phó mặc gia muội đi vào chỗ

hiểm nguy?

Mạnh Đạt Nhân nhìn sững Bạch Quan Nhật:

- Tại hạ cũng đâu nói là tại hạ tin? Mà tại hạ biết chắc như thế.
- Biết chắc? Dựa vào đâu mà người dám nói chắc như thế?

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ:

- Vậy là các hạ không nhận thấy thái độ khoan dung quá rõ ràng của cung chủ Thiên Tàn cung dành cho lệnh muội?
- Hừ! Ta đâu nói về cung chủ Cung Thiên Tàn? Mà là...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời:

- Gọi cung chủ Thiên Tàn cung là lão hữu chứng tỏ viện chủ Bách Nhân viện có giao tình trọng hậu với cung chủ Thiên Tàn cung. Đó là chưa kể rất có thể nhị viện và nhị cung đang đồng mưu về một nhu cầu rất chung nào đó.

Bạch Quan Nhật cười khẩy:

- Nói về giao tình giữa Thiên Tàn cung và Bách Nhân viện khả dĩ ta còn có phần tin. Đâu lại có chuyện Địa Khuyết cung cùng đi chung đường với nhị viện và cung Thiên Tàn còn lại?
- Các hạ cũng như tất cả mọi người đã bị vẻ dối địch bề ngoài mà cho rằng Địa Khuyết cung đang đối đầu với nhị viện và một cung còn lại?

Bạch Quan Nhật cười thành tiếng:

- Sự việc quá rõ ràng, ta không hề bị đánh lừa. Chỉ có người vì quá suy diễn nên mới có ý nghĩ trái khoáy như thế.

Mạnh Đạt Nhân lại nhún vai:

- Tin hay không tùy các hạ. Phần tại hạ, cứ nghĩ, Địa Khuyết cung đang mưu đồ độc bá võ lâm. Và để ra vẻ duy trì chính nghĩa, Địa Khuyết cung phải tỏ ra đối nghịch với bất kỳ bang phái nào ngay khi

xuất hiện đã mạnh nha bộc lộ dã tâm. Kỳ thực, mưu đồ độc bá là của nhị viện và nhị cung.

Bạch Quan Nhật lần đầu tỏ ra giật mình và động tâm:

- Tuy đây là một ý có phần quá võ đoán nhưng xem ra rất có thể như người nói. Thảo nào bất kỳ bốn môn xuất hiện ở đâu cũng gặp phải thái độ thù địch của các phái.

Chợt từ xa có một tràng cười vang đến:

- Bọn người có biết thì đã muộn. Chỉ một hai ngày nữa thôi Tam Điệp cốc sẽ là nơi bốn cung thu phục quần hùng độc chiếm ngôi minh chủ. Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân thất sắc:

- Là Địa Khuyết cung?

Thêm một âm thanh the thé nữa vang đến:

- Tiểu tử không ngờ lại lớn mạng. Lần này người đừng mong thoát như chuyện đã xảy ra ở Hắc Thạch đảo.

Mạnh Đạt Nhân kinh tâm bỏ vía:

- Là mục Cổ Mỹ Kỳ, viện chủ Cửu U Quỷ viện?

Bạch Quan Nhật vội xoay người gọi Mạnh Đạt Nhân:

- Chờ gì nữa? Mau theo ta.

“Vút.”

Từ khi biết Bạch Quan Nhật là người của Thần môn bao câu chuyện kỳ bí có liên quan đến Thần môn từng được nghe Đại trưởng lão kể đã tạo cho Mạnh Đạt Nhân một ấn tượng rằng hễ ai là người của Thần môn đều có võ công cái thế và thông minh tột đỉnh. Do vậy mỗi việc làm của họ, mỗi lời nói của họ đều được cân nhắc định lượng. Vì thế ngay khi nghe Bạch Quan Nhật bảo phải chạy theo, lòng ngưỡng mộ

vẫn hình thành lập tức xui bảo Mạnh Đạt Nhân phải chạy theo.

Bạch Quan Nhật tuy chạy về trước nhưng vẫn tỏ ra quan tâm đến Mạnh Đạt Nhân vì dù sao công phu của Mạnh Đạt Nhân cũng có phần kém hơn.

Sợ Mạnh Đạt Nhân chạy theo không kịp, đôi lúc Bạch Quan Nhật phải đứng lại chờ.

Một lần như thế ngay khi Bạch Quan Nhật dừng lại chờ và lúc Mạnh Đạt Nhân vừa đuổi kịp tới lập tức ở phía sau có tràng cười the thé của mụ Cổ Mỹ Kỳ vang lên:

- Phía trước là vực thẳm hai bên thì là hai vách đá dựng đứng, hai người còn chỗ chạy nữa hay sao? Ha...ha...

“Vút.”

Mạnh Đạt Nhân quay lại thấy Cổ Mỹ Kỳ tuy đã hiện thân nhưng vẫn ung dung đứng yên nhìn Mạnh Đạt Nhân và Bạch Quan Nhật hai người.

Chưa hết trên đầu một tảng đá khá cao cách chỗ Mạnh Đạt Nhân, đứng khoảng bảy trượng chiều cao một nhân vật che kín diện mạo lại bắt ra tràng cười ngạo nghễ:

- Không chạy đâu lại chạy ngay vào tuyệt lộ. Xem ra nếu hai người không ngoan ngoãn thúc thủ, có lẽ vực Tiêu Hồn kia sẽ là nơi hai người táng thân. Ha... ha...

Lướt mắt nhìn quanh địa hình Mạnh Đạt Nhân càng thêm kinh tâm động phách khi nghe Bạch Quan Nhật quát lên giật giọng:

- Phải khai huyết lộ! Đánh!

Và Bạch Quan Nhật tung người lao thật nhanh về phía Cổ Mỹ Kỳ.

“Vút.”

“Vù...”

Ngay lập tức Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận toàn thân chợt giá lạnh, đến thần trí cũng đông cứng lại như sắp chìm vào vô thức. Chỉ duy nhất một nhận thức là còn tồn tại với Mạnh Đạt Nhân. Bạch Quan Nhật dù có bản lãnh tuyệt phẩm thì lúc này đối với Mạnh Đạt Nhân, Bạch Quan Nhật vẫn chưa đáng để xem là người thần thông quảng đại, tức trí đa mưu, bất lý hành sự nào cũng đúng.

“Nguy mất,” ý nghĩ này chợt đến làm Mạnh Đạt Nhân tỉnh lại, hoàn hồn lại, “Ta phải tự nghĩ cách cứu ta vẫn hơn là cứ trông chờ vào những hành vi gần như mù quáng của họ Bạch”.

“Àm, âm.”

Tiếng chân kinh kinh thiên động địa làm Mạnh Đạt Nhân phải đưa mắt nhìn. Và Mạnh Đạt Nhân một lần nữa đành phải chấp nhận thêm một sự thật về con người Bạch Quan Nhật.

Họ Bạch chưa đủ bản lãnh để đối phó với Cổ Mỹ Kỳ Viện chủ Cửu U Quỷ viện. Đó là chưa kể đến nhân vật che kín diện mạo trên kia chưa liên thủ sinh mạng của Bạch Quan Nhật và bản thân Mạnh Đạt Nhân thật sự khó bảo toàn.

Sau khi uốn ngực hít vào một hơi thật dài. Mạnh Đạt Nhân chợt hô hoán:

- Dừng tay!

Cổ Mỹ Kỳ cười the thé:

- Sao rồi, tiểu tử? Dường như ngươi có ý gì muốn đề xuất? Nào, hãy nói xem nào.

Bạch Quan Nhật nhờ đó có cơ hội nhảy lùi lại. Y vừa thở hắt hắt vừa lên tiếng trách Mạnh Đạt Nhân:

- Sao ngươi không cùng ta xuất thủ?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng và nói bằng giọng quả quyết:

- Phải biết tự lượng sức Bạch huynh! Tình thế này dù muốn hay không

chúng ta phải chấp nhận sự thật dù chúng ta có liên tay cũng không phải là đôi thủ của họ.

“Vút.”

Nhân vật che kín diện mạo kia chột từ trên cao nhảy xuống, phô diễn cho Mạnh Đạt Nhân và Bạch Quan Nhật thấy kinh thân tuyệt pháp đã đạt mức thượng thừa. Nhân vật nọ phát ra những tiếng cười khùng khục xuất phát từ trong miệng:

- Tri kỷ tri bỉ bách chiến bách thắng, tiểu tử ngươi biết thế là tốt. Vậy ngươi có ý gì?

Mạnh Đạt Nhân cố nhìn chăm chăm vào nhân vật nọ như muốn nhìn thấu suốt diện mạo thật của đối phương qua lớp lụa che kín bên ngoài:

- Tôn giá là cung chủ Địa Nguyệt cung?

Nhân vật nọ quắc mắt:

- Ngươi hô hoán bảo phải dừng tay chỉ để hỏi câu ngu ngốc thế ư?

Bạch Quan Nhật vụt quát:

- Có là cung chủ Địa Nguyệt cung hay không thì đã sao? Có tài hãy cùng Bạch mỗ phân cao thấp?

Nhưng Bạch Quan Nhật chưa kịp xuất thủ thực hiện như lời nói, Mạnh Đạt Nhân đã lên tiếng:

- Trước lúc tại hạ tiết lộ về nơi cất giấu bí kíp Vạn Lưu Quy Tông đương nhiên cần phải tỏ tường ai đang cùng tại hạ thương lượng.

Lời nói của Mạnh Đạt Nhân khiến Bạch Quan Nhật nẩy người. Y quay nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Nói sao? Hóa ra ngươi biết rõ nơi cất giữ Vạn Lưu Quy Tông bí kíp?

Mạnh Đạt Nhân cố tình không đếm xỉa đến thái độ giận dữ của họ Bạch cứ trầm giọng bảo nhân vật che kín diện mạo:

- Tôn giá muốn hay không muốn chiếm hữu Vạn Lưu Quy Tông bí kíp?

Mụ Cổ Mỹ Kỳ cất giọng the thé xen vào:

- Tánh mạng của người hoàn toàn phụ thuộc do bọn ta định đoạt. Người chỉ cần khai ra nơi cất giữ bí kíp là đủ có gì phải đòi biết lão hữu của bản nhân có là cung chủ Địa Khuyết cung hay không?

Thật bất ngờ Mạnh Đạt Nhân lập tức quay qua quát nạt mụ:

- Ta đâu cần mụ xen vào? Mỗi hận bị mụ giam ở Hắc Thạch đảo ắt sẽ có người tìm đến mụ rửa hận. Phần ta mụ tưởng ta nói cho mụ biết về nơi cất giữ chân kinh ư? Ta chỉ nói cho cung chủ Địa Khuyết cung biết thôi.

Bị Mạnh Đạt Nhân quát nạt, Cổ Mỹ Kỳ nghiêng răng kèn kẹt:

- Người vẫn dám xúc phạm ta ư? Được trước khi tìm diệt lão tặc kia ta thật sự muốn xem coi người có lá gan lớn đến chừng nào. Hừ!

Vừa nói mụ vừa tiến dần về phía Mạnh Đạt Nhân có vẻ như mụ sắp sửa ra tay lấy mạng Mạnh Đạt Nhân.

Thoáng nhìn thấy nhân vật che mặt kia vẫn đứng yên bất động, Mạnh Đạt Nhân lập tức lùi lại sát miệng vực:

- Tuy ta không phải là đối thủ của mụ nhưng mụ đừng làm, chỉ có ta mới có quyền tự quyền định đoạt sinh mạng của ta. Hừ!

Bằng động thái khẽ rùn người xuống, ra bộ dạng sắp sửa nhảy xuống vực Tiêu Hồn, mưu kế mạo hiểm của Mạnh Đạt Nhân vậy mà có kết quả.

Nhân vật che kín diện mạo giật giọng gọi:

- Chậm đã! Bản nhân chính là cung chủ Địa Khuyết cung. Không phải người muốn cùng bản nhân thương lượng sao?

Mạnh Đạt Nhân tuy trong lòng đắc ý nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra quyết

liệt:

- Sao đến lúc này tôn giá mới lên tiếng? Phải chăng vì tôn giá thật sự không phải là cung chủ Địa Khuyết cung và khi thấy cơ hội chiếm hữu bí kíp sắp bị mất nên cố tình mạo nhận?

Nhân vật nọ cười lạnh:

- Bản nhân thừa hiểu người đang toan tính điều gì. Người muốn nhìn rõ lư sơn chân diện mục của bản nhân? Kể của người thật ầu trĩ đừng mong...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời:

- Tại hạ chưa hề biết gì về diện mạo của cung chủ Địa Khuyết cung dù có thấy diện mạo thật của tôn giả cũng không ích gì. Nhưng tại hạ có cách phân biệt hư thực sẽ rõ tôn giả có đúng là cung chủ Địa Khuyết cung hay không.

Nhân vật nọ động tâm:

- Là cách gì?

- Không phải cung chủ Địa Khuyết cung đã luyện công phu Vô Minh thần công đó sao? Tại hạ muốn thấy tôn giả phô diễn công phu đó.

Nhân vật nọ gật gù:

- Nhưng liệu người có thể phân biệt được thế nào là công phu thật hay không?

Mạnh Đạt Nhân bữu môi:

- Tại hạ đã cùng Hà Tử Kiên giao đấu đương nhiên thừa biết đâu là công phu Vô Minh thật. Dù tôn giả có muốn mạo nhận cũng không thể dối lừa tại hạ.

Nhân vật nọ gật gù:

- Ra là vậy! Cách phân biệt của người kẻ cũng hay. Được! Bản nhân

đâu ngại chuyện phô diễn. Xem đây!

Mạnh Đạt Nhân lập tức ngăn lại:

- Chờ đã! Tốt hơn hết tôn giá nên chọn vách đá này làm đối tượng phô diễn công phu.

Và Mạnh Đạt Nhân đưa tay chỉ vào vách đá bên tả cách miệng vực không xa.

Nhân vật nọ cả cười:

- Ngươi thật khéo vẽ chuyện! Được vách đá ở đây hay ở kia đối với bản nhân không thành vấn đề. Xem đây!

Và lão phát kinh, một luồng kinh nhẹ nhàng như vô lực.

“Viu...”

Vách đá được Mạnh Đạt Nhân chỉ có khoảng cách ngoài ba trượng so với nơi nhân vật nọ đứng.

Tuy thế đúng như nhân vật nọ đã tự phụ, khoảng cách có như thế nào cũng không thể gây khó dễ cho công phu Vô Minh của lão ta.

“Àm.”

Vách đá bị chấn động vỡ một mảng lớn, những mảnh vỡ thi nhau rơi xuống vực.

“Ào... ào...”

Nhân vật nọ đắc ý hỏi:

- Đã đúng là công phu Vô Minh chưa?

Mạnh Đạt Nhân chậm chậm hít vào một hơi:

- Tại hạ rõ rồi tôn giá đích thực là cung chủ Địa Khuyết cung. Nhưng rất tiếc tại hạ không thể cùng cung chủ thương lượng nếu cứ để mụ vô sỉ kia hiện diện ở đây.

Cổ Mỹ Kỳ biến sắc định quát. Nhân vật nọ nhanh miệng và cười:

- Quả nhiên bản nhân đoán không sai. Và bản nhân biết thế nào tiểu tử người cũng dùng đến kế ly gián này. Ha... ha... Bản nhân đành để người thất vọng thôi! Vì bản nhân không thể...

Mạnh Đạt Nhân nhún vai:

- Tùy cung chủ thôi! Nếu đổi lại là cung chủ liệu cung chủ có cam tâm tiết lộ một điều hoàn toàn có lợi cho kẻ thù mà cung chủ ghét cay ghét đắng hay không? Riêng tại hạ thì không! Chết thì chết, tại hạ quyết không tạo cơ hội cho kẻ thù.

Có vẻ như đã hiểu Mạnh Đạt Nhân đang có âm mưu gì và sẽ có lợi ra sao nên Bạch Quan Nhật đành đứng lặng chờ xem sự việc.

Nhân vật nọ hấp háy mắt:

- Người nói như thế có vẻ như người chưa có định kiến nào về bốn cung, cho dù La Cảnh Thân có lần suýt lấy mạng người?

Mạnh Đạt Nhân cau mặt:

- Hành vi của La Cảnh Thân đương nhiên có khiến tại hạ oán hận. Tuy nhiên có nghĩ lại mới biết La Cảnh Thân làm như thế là đúng lỗi là lỗi của tại hạ. Còn về định kiến ư? Có đấy!

Nhân vật nọ xọ hai tia mắt rợn người:

- Có? Như thế nào?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Là Địa Khuyết cung dù có làm gì đi nữa, mục đích là giúp tại hạ đòi lại công bằng. Không phải thế sao?

Nhân vật nọ thu mục quang về:

- Dường như lúc mới vừa rồi, lời người nói với họ Bạch kia về bốn cung có phần khác?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu nhìn nhận:

- Tại hạ không phủ nhận điều này. Và nếu cần tại hạ vẫn dám lập lại, rằng Địa Khuyết cung quả nhiên đang có mưu đồ độc bá võ lâm. Tuy nhiên...

Thần quang ghê rợn của nhân vật nọ bắn ra loang loáng:

- Sao?

Mạnh Đạt Nhân đồng dục:

- Thử nghĩ xem, Địa Khuyết cung dù có độc bá võ lâm hay không nào có liên quan gì đến tại hạ? Nói cho đúng hơn tại hạ chỉ cần tìm ra hung thủ giết y và báo phục gia thù bấy nhiêu đó là đủ. Địa Khuyết cung cho đến nay vẫn giữ nguyên chủ trương đã hứa với tại hạ, vẫn muốn giúp tại hạ truy tìm hung thủ. Vậy cung chủ nói đi, tại hạ nên có định kiến như thế nào về Địa Khuyết cung?

Lần thứ hai nhân vật nọ thu thần quang về:

- Nghĩa là người vẫn muốn bốn cung giúp người truy tìm hung thủ? Và vì thế người sẵn sàng chỉ điểm nơi cất giấu bí kíp cho bốn cung?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Cũng phải kể thêm đó là đền ân tha mạng của Hà Tử Kiên. Vì nếu y cứ quyết liệt đòi giết tại hạ như La Cảnh Thân từng hành động... chắc chắn tại hạ sẽ nghĩ phụ tử y chính là kẻ thù. Và từ đó tại hạ sẽ không bao giờ tiết lộ nơi ẩn giấu bí kíp cho kẻ thù, như lúc nãy tại hạ nói.

Nói đến đây Mạnh Đạt Nhân còn cố tình nhìn sang Cổ Mỹ Kỳ.

Và Mạnh Đạt Nhân thật sự đặc ý vì thấy mục ta dần dần thất sắc khi nghe cung chủ Địa Khuyết cung thần nhiên bảo mục:

- Thật không phải chút nào, phiền Cổ tỷ tỷ rời khỏi nơi này cho.

Mục lập tức có phản ứng:

- Lão hữu...

Cung chủ Địa Khuyết cung tiến đến chỗ mộ và cố tình đứng đối diện với mộ nghĩa là quay lưng hẳn về phía Mạnh Đạt Nhân và Bạch Quan Nhật.

Cả hai chỉ nghe lão lên tiếng mà không hề thấy bất kỳ biểu hiện nào qua gương mặt, cụ thể là qua đôi mắt của lão:

- Kia Cổ tử tử. Không lẽ tử tử chờ bản nhân phải dùng Vô Minh thần công để tiễn tử tử đi hay sao? Bản nhân đâu thể trở mặt với Cổ tử tử phải thế không?

Qua sắc diện mấy lần thay đổi của mộ Cổ Mỹ Kỳ cả Bạch Quan Nhật lẫn Mạnh Đạt Nhân thừa biết là lão cung chủ đã dùng ánh mắt để ra hiệu cho mộ. Do vậy dù diễn biến tiếp theo sau có xảy ra thế nào đi nữa cả hai đều hiểu rằng là họ đang diễn trò. Và diễn có đạt hay không là tùy theo hành động của họ có thật hay không và thật đến mức độ nào.

Mộ Cổ Mỹ Kỳ đang giận dữ:

- Lão hữu định độc chiếm bí kíp ư? Không dễ như thế đâu.

Cung chủ Địa Khuyết cung dần giọng:

- Nhưng tiểu tử kia chỉ muốn tiết lộ cho bản nhân. Không lẽ Cổ tử tử không thừa nhận sự thật?

Đoán biết là họ sẽ đôi co thêm hồi lâu nữa trước khi mộ Cổ Mỹ Kỳ giả vờ giận dữ bỏ đi, Mạnh Đạt Nhân vội thì thầm nói vừa đủ cho Bạch Quan Nhật nghe:

- Khi có cơ hội Bạch huynh nên lập tức cao chạy xa bay.

Bạch Quan Nhật cũng thì thào:

- Còn người?

Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Tại hạ biết tự lo liệu. Yên tâm đi tại hạ sẽ thoát. Nếu cần Bạch huynh cứ đến Tam Điệp cốc tìm tại hạ. Đúng lúc rồi kìa...

Mạnh Đạt Nhân vừa dứt lời thì nghe Cung chủ Địa Khuyết cung lớn tiếng quát nạt mục Cổ Mỹ Kỳ:

- Cổ tử tử thật sự muốn bản nhân động thủ mới chịu đi? Được! Vậy đừng trách bản nhân trở mặt. Xem đây!

“Viu...”

Mạnh Đạt Nhân phải thừa nhận mức độ diễn xuất của họ cứ y như thật.

Ngay khi lão cung chủ thi triển công phu Vô Minh thì mục Cổ Mỹ Kỳ cũng tỏ ra không kém quyết liệt.

Mục quát:

- Bốn viện chủ sợ người sao? Đỡ!

“Vù...”

“Ầm.”

Đề giống với sự thật hơn, sau chiêu đầu, mục Cổ Mỹ Kỳ tuy loạn choạng nhưng vẫn hung hăng lao đến:

- Người chỉ có thể chiếm hữu một mình khi nào người đã bại bốn viện chủ. Ngay bây giờ thì chưa đâu! Đỡ!

“Vù...”

Lão Cung chủ quát lên thịnh nộ:

- Bản nhân càng nhân nhượng người càng lấn lướt. Lần này thì khác. Xem chiêu!

“Viu...”

“Ầm, ầm.”

Quả nhiên lần này mục Cổ Mỹ Kỳ lão đảo nhiều hơn và tạo cơ hội cho lão Cung chủ đến truy bức:

- Thử xem ngươi còn miễn cưỡng được bao lâu? Đỡ!

“Viu...”

Mục Cổ Mỹ Kỳ biếc sắc đành phải rút lên:

- Ngươi... hừ, được lắm! Mỗi hận này ta quyết phải đòi lại. Tạm biệt!

“Vút.”

Đúng lúc mục Cổ Mỹ Kỳ lao đi Bạch Quan Nhật sau cái nhìn thâm căn dặn Mạnh Đạt Nhân phải cẩn trọng cũng bất ngờ lao đi.

“Vút.”

Lão Cung chủ phát hiện định xuất kinh ngăn cản Bạch Quan Nhật chợt nghe Mạnh Đạt Nhân reo lên:

- Thần công của cung chủ quả vô thượng! Được thấy mục phải tháo chạy như thế này tại hạ thật hả dạ. Như vậy là mục sẽ không dám quay lại, tại hạ có thể tiết lộ chỗ cất giữ bí kíp cho cung chủ được rồi! Cung chủ mau lại đây!

Lão cung chủ thoáng lưỡng lự. Xuất thủ với Bạch Quan Nhật thì sợ Mạnh Đạt Nhân nhân cơ hội này mà chạy thoát sẽ bỏ trốn, vậy là mất cơ hội biết nơi hạ lạc của bí kíp. Còn nếu không ngăn cản Bạch Quan Nhật câu nói của Mạnh Đạt Nhân dĩ nhiên càng làm Cổ Mỹ Kỳ không chạy thì thôi, một khi đã chạy thì phải chạy cho xa để đừng Mạnh Đạt Nhân phát hiện mục lên quay lại, như vậy, vì tất Cổ Mỹ Kỳ dám xuất hiện để thay lão ngăn cản Bạch Quan Nhật? Được điều này thì chỉ mất điều kia. Cuối cùng khi nhận ra rằng không thể một lúc đắc thủ cả hai điều, lão đành để Bạch Quan Nhật chạy chỉ quan tâm một mình Mạnh Đạt Nhân.

Nhìn vào ánh mắt lão, Mạnh Đạt Nhân biết nếu Mạnh Đạt Nhân bỏ chạy hoặc không tiết lộ chỗ cất giấu bí kíp nhất định sẽ bị lão lấy

mạng.

Cố tình trì hoãn Mạnh Đạt Nhân nghiêm mặt nhìn lão:

- Còn một nguyên do nữa tại hạ không muốn mục Cổ Mỹ Kỳ nghe biết. Chẳng hay Cung chủ có thể làm không?

Không còn ngại Mạnh Đạt Nhân giờ trò lão gật đầu:

- Nếu là chuyện có liên quan đến bí kíp bản nhân sẽ nghe.

Mạnh Đạt Nhân hạ thấp giọng:

- Đương nhiên là có liên quan! Cung chủ ắt biết tại hạ còn có một vị đại cửu tên là Tôn Bằng?

- Biết! Sao?

Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Lúc ở Hắc Thạch đảo do bị mục không chế tại hạ có nói cho mục biết bí kíp là do Tôn Bằng giữ.

- Ý người nói là bí kíp đó hiện giờ vẫn còn đang ở chỗ Tôn Bằng?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Không sai! Cho dù mục đã tìm ra nơi ẩn của Tôn Bằng nhưng tại hạ biết rõ nguyên nhân khiến mục vẫn không tìm thấy quyền bí kíp và vẫn đề quyết Tôn Bằng không hề cất giữ bí kíp.

- Là nguyên do gì?

- Đó là việc Tôn Bằng tuy có cất giữ bí kíp nhưng vẫn chưa thể luyện công trong bí kíp.

- Người nói rõ xem nào?

Mạnh Đạt Nhân giải thích:

- Việc phân mộ của song thân bị ai đó khai quật thiên nghĩa vì kẻ đó

muốn tìm bí kíp.

- Bản nhân biết việc đó rồi. Và người nghĩ đó là Tôn Bằng là người quật mã?

- Cũng có thể! Do vậy chính Tôn Bằng phải là người cất giữ chân kinh.

Lần đầu tiên sau một lúc lâu nghe Mạnh Đạt Nhân nói lão hừ lạnh:

- Nếu vậy sao Tôn Bằng không thể luyện chân kinh? Người không thấy điều đó quá ư mâu thuẫn à?

Biết lão đã hết nhẫn nại Mạnh Đạt Nhân vội nói:

- Tại hạ có thể giải thích nguyên do khiến Tôn Bằng không thể luyện công được. Và nếu mục Cổ Mỹ Kỳ biết được điều này, hiện chỉ có mục là biết rõ nơi Tôn Bằng từng ẩn náu, mục sẽ phông tay trên của cung chủ.

- Người giải thích thử xem?

Mạnh Đạt Nhân hít vào một hơi:

- Tôn giá có biết quyền bí kíp được bao bên ngoài bằng một mảnh bìa da.

- Sao?

- Chính tại hạ đã từng giao mảnh bìa da đó cho Tôn Bằng.

- Sao nữa?

- Do vậy tại hạ nhớ rất rõ, mảnh bìa da đó dường như có hai lớp.

- Vậy thì sao?

- Tôn giá không nghi ngờ chút nào sao? Phần chủ yếu cần thiết cho việc luyện công từ bí kíp nhất định nằm trong mảnh bìa da. Như vậy chỉ có tôn giá tìm đến đó thu hồi mảnh bìa mà Tôn Bằng cho rằng vật vô dụng thế nào cũng vất đi...

Lão bật cười:

- Người đoán thật chuẩn xác! Từ bấy lâu nay bản nhân cũng cho rằng nhất định ở mảnh bìa da thể nào cũng có điều bí ẩn. Điều này chứng tỏ người thật sự thông minh! Ha... ha...

Mạnh Đạt Nhân vờ cúi thấp đầu vòng tay thi lễ:

- Tôn giá chỉ quá khen!

Lão chột đánh giọng:

- Vì người quá thông minh người nên biết bản nhân có lưu người lại thì chỉ là lưu họa. Vậy cho nên...

Mạnh Đạt Nhân với hai tay đã đưa sẵn ra phía trước vụt quát:

- Đương nhiên tại hạ biết! Đỡ!

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân phát kinh điều này làm cho lão cung chủ có một thoáng ngỡ ngàng.

Do vậy khi lão phát kinh thì lão chỉ là người phát động sau chấn kinh không đủ mạnh như ý lão muốn. Lão cũng quát:

- Người càng muốn chết! Đỡ!

“Vù...”

“Ầm.”

Mạnh Đạt Nhân bị chấn kinh hất bay về phía miệng vực.

Tứ chi hươ loạn, Mạnh Đạt Nhân gằm văng, trong khi toàn thân cứ tiếp tục rơi xuống vực Tiêu Hồn.

- A... a... a...

Đắc ý vì biết thế nào Mạnh Đạt Nhân cũng chết lão Cung chủ cười

vang:

- Ha... ha...

Nghe theo tiếng cười của lão một lúc sau mục Cổ Mỹ Kỳ lần dò xuất hiện.

Mục hỏi:

- Thế nào? Tiểu tử bảo sao?

Lão nhìn mục:

- Cổ tử tử có tin hay không tiểu tử bảo bí kíp vẫn còn trong tay Tôn Bằng cất giữ?

Mục giận dữ:

- Tiểu tử nói dối. Nếu vậy sao Tôn Bằng vẫn chỉ là kẻ tầm thường, vừa thấy ta đã bỏ chạy, không hề có chút biểu hiện nào cho thấy y đã luyện qua công phu ở bí kíp.

Lão gật gù:

- Ta cũng nghĩ thế, nên đã đánh tiểu tử bay xuống vực.

Mục nghiêng răng:

- Vậy là phải trở lại từ đầu. Và manh mối duy nhất lúc này chỉ còn lại là gã Tôn Bằng.

Lão lẩm bẩm:

- Muốn tìm y cần phải bắt đầu từ chỗ y ẩn náu.

Mục bảo:

- Ta biết chỗ đó. Là một cốc núi vô danh ở Quát Thương sơn.

Lão gật đầu:

- Ta sẽ cho môn nhân bốn cung đến đó lòng sục, chỉ phiền Cổ tỷ tỷ chỉ rõ địa điểm.

- Cứ đến đây... đến đây... là sẽ phát hiện chỗ có cốc núi.

Đoạn mù nhìn quanh:

- Còn gã họ Bạch đâu?

Lão nhìn mù và lắc đầu:

- Gã cũng bỏ chạy ngay khi Cổ tỷ tỷ vờ chạy. Nếu Cổ tỷ tỷ không biết gì chứng tỏ gã đã chạy thoát. Công phu của Thần môn kỳ thực vẫn có chỗ lợi hại.

Mù nhìn lão:

- Bây giờ lão hữu định làm gì?

Lão cười:

- Đến Tam Điệp cốc! Ha... ha...

Ăn tình ở Thần môn

Bóng chiều nhập nhoạng, khiến bóng nhân ảnh của Bạch Quan Nhật cơ hồ lẫn vào nền vách đá sẫm màu.

Bạch Quan Nhật phục người xuống nền đá, đưa đầu ra ngoài miệng vực mắt nhìn xuống tai lắng nghe, miệng gào gọi:

- Mạnh Đạt Nhân! Mạnh huynh đệ!

Sau đôi ba lần gọi như vậy, lần sau lớn hơn lần trước hai mắt Bạch Quan Nhật vụt sáng rỡ vội vàng đứng dậy.

Bạch Quan Nhật có mang theo một cuộn dây dài. Và sau khi cột một đầu vào chỗ cố định, Bạch Quan Nhật nhanh nhẹn thông đầu dây còn lại xuống miệng vực.

Một lúc sau dây đã hết động đây có phần thẳng ra, Bạch Quan Nhật lại chỗ miệng gọi xuống:

- Đã được chưa? Ta kéo đây.

Và Bạch Quan Nhật từ từ kéo dây lên.

Dây vẫn thẳng cho biết ở đầu dây phía dưới phải có một vật nặng mang vào, điều này khiến Bạch Quan Nhật phải thêm thận trọng lúc kéo dây lên.

Hoàng hôn vẫn từ từ buông phủ tuy vậy vẫn cho Bạch Quan Nhật nhìn thấy hình hài của nhân vật vừa được Bạch Quan Nhật kéo lên.

Bạch Quan Nhật kinh tâm kêu lên:

- Là Nhị trưởng lão ư? Sao lại thế này?

Tuy kinh tâm, nhưng khi biết nhân vật vừa được kéo lên vẫn còn sinh khí, Bạch Quan Nhật nhẹ nhàng tìm chỗ đặt nhân vật đó nằm xuống.

Tay lần lần gỡ mối dây đã được cột quanh thân nhân vật nọ, Bạch Quan Nhật khe khẽ hỏi:

- Sao Nhị trưởng lão ra nông nỗi này? Ai đã nhẫn tâm...

Nhân vật nọ chột thều thào:

- Là người đó sao Bạch chuyên sứ? Như vậy đủ chứng tỏ tiểu tử họ Mạnh không hề dối gạt ta. Người hãy mau giúp tiểu tử...

Từ chỗ miệng vực thanh âm của Mạnh Đạt Nhân vang lên:

- Tại hạ tự leo lên được rồi. Ha... ha... Không ngờ Bạch huynh dám quay lại khiến tại hạ nửa mừng nửa lo.

Bạch Quan Nhật đưa tay ra kéo mạnh Mạnh Đạt Nhân lên bờ vực:

- Đương nhiên là không thể bỏ mặc Mạnh huynh đệ rồi? Sao Mạnh huynh đệ lại bảo nửa mừng nửa lo?

Mạnh Đạt Nhân nhìn quanh sau đó dừng mục quang vào lão nhân vừa được Bạch Quan Nhật kéo lên:

- Mừng vì sẽ xóa bỏ nỗi hiềm nghi mà vị tiên bối luôn dành cho tại hạ. Còn lo là lo Bạch huynh không khéo giữ kín hành tung vô tình dẫn đường chỉ lối cho bọn ác nhân tìm đến.

Bạch Quan Nhật đỏ mặt:

- Sau khi mục kích Mạnh huynh đệ dùng mưu mẹo đối phó với đối phương ít nhiều Bạch Quan Nhật ta cũng sáng mắt ra. Mạnh huynh đệ yên tâm! Phải chờ đến khi bọn họ thật sự bỏ đi ta mới dám vội vàng tìm đến trấn thành gần nhất để sửa chữa vật dụng cần thiết. Ta nào ngờ, Mạnh huynh đệ lại còn có công giải nguy cho Nhị trưởng lão bọn môn.

Mạnh Đạt Nhân nghiêm mặt:

- Tại hạ võ công non kém, lại không am hiểu y thuật, tốt hơn hết Bạch huynh nên xem xét ngay toàn bộ kinh mạch cho lão...

Lão nhân nọ thều thào:

- Không cần phải xem vô ích. Lão phu bị công phu Cửu Trùng chấn động có thể cảm cự đến nay ba ngày cũng là quá lắm rồi. Cho dù có Hoa Đà tái thế...

Bạch Quan Nhật biến sắc:

- Nhị trưởng lão bị công phu bốn môn đả thương? Thật thế sao? Không lẽ ở bốn môn có kẻ thù bấy lâu nay tiềm phục?

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Bạch huynh còn hỏi han gì nữa? Dù sao cũng nên nghĩ cách giúp lệnh trưởng lão duy trì sinh mạng trước đã.

Lão nhân lại thều thào:

- Tiểu tử ngươi quả có lòng dạ nhân từ. Đừng để tâm chuyện lão phu mãi nghi ngờ ngươi.

Bạch Quan Nhật ngơ ngác:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Tại hạ rơi xuống vực đúng vào lúc lệnh trưởng lão đang vận công trị thương. Tại hạ dù giải thích thế nào lệnh trưởng lão cũng không chịu tin...

Lão nhân thở hắt ra:

- Lão phu cũng không giấu lòng. Cho dù bây giờ đã rõ là thật sự Bạch chuyên sứ tìm đến cứu ngươi lão phu vẫn không tin là ngươi đã cố tình lao xuống vực. Lại còn bảo đó là để tìm sinh lộ nữa. Trừ phi ngươi bảo ngươi gặp may...

Bạch Quan Nhật nhẹ nhàng ngắt lời:

- Có thể Nhị trưởng lão chưa biết mưu trí của Mạnh huynh đệ. Kỳ

thực mãi đến khi nghe hai kẻ ác kia kháo nhau rằng Mạnh huynh đệ đã bị đẩy xuống vực Bạch hổ dù bán tín bán nghi vẫn phải nghĩ đó chính là kẻ đào sinh của Mạnh huynh đệ. Và thật sự đã minh chứng điều đó là đúng.

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười nhìn Bạch Quan Nhật:

- Bạch huynh đã đoán như thế sao?

Bạch Quan Nhật lắc đầu:

- Nếu không cố công suy nghĩ rằng tại sao Mạnh huynh đệ lại cố tình bảo lão cung chủ phải phát kình vào vách đá cạnh miệng vực, có lẽ cho đến giờ ta vẫn chưa đoán ra. Phải chăng Mạnh huynh đệ làm thế để ước lượng độ sâu của vực Tiêu Hồn?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Phần thì để biết độ sâu, phần khác nhờ đó mới biết ở phía bên tả vực cánh vách đá có mọc nhiều lớp cây hoang dại. Phải chắc chắn như thế tại hạ mới dám mạo hiểm tìm con đường sống giữa đường chết.

Bạch Quan Nhật thán phục:

- Người như Mạnh huynh đệ chẳng trách Đại trưởng lão đã quyết định tuyển chọn...

Nhị trưởng lão vụt mở to hai mắt:

- Nói sao? Bạch chuyên sứ cũng biết chuyện Đại trưởng lão đã tuyển chọn tiểu tử?

Bạch Quan Nhật chột nhìn Mạnh Đạt Nhân.

Hiếu ý Mạnh Đạt Nhân giải thích:

- Như đã nói, vì không tin nên lệnh trưởng lão cứ đề quyết tại hạ là người được Tam trưởng lão sai đến thám thính...

Bạch Quan Nhật kêu lên:

- Sao kia? Là Tam trưởng lão đã hạ thủ Nhị trưởng lão? Tại sao?

Mạnh Đạt Nhân liếc nhìn Nhị trưởng lão:

- Lúc đó tại hạ cũng tự hỏi như thế. Và khi được biết xuất xứ của lệnh trưởng lão là Thần môn tại hạ mới đem chuyện tại hạ được Đại trưởng lão tuyển chọn nói cho Nhị trưởng lão nghe. Thế nhưng lệnh trưởng lão thủy chung vẫn không tin lại còn cho Đại trưởng lão cũng có tâm làm phản như Tam trưởng lão. Mong Bạch huynh biện bạch cho.

Bạch Quan Nhật ngẩn người. Một lúc sau y mới lên tiếng:

- Mạnh huynh đệ dám liều mạng tạo cơ hội cho ta thoát thân, nghĩa cử này không thể có ở kẻ có tâm địa độc ác. Tiếp theo đó còn hết lòng giải nguy cho Nhị trưởng lão, ta nghĩ...

Nhị trưởng lão gượng kêu lên:

- Bạch chuyên sứ hãy chớ vội kết luận như thế. Hãy nghe lão phu giải thích đây. Chỉ còn không đầy một tuần trăng nữa là đến tiết Đoan Ngọ giả như đây là thủ đoạn của lão tam, y phải hành động như thế để được lòng lão phu và Bạch chuyên sứ. Giả như Mạnh tiểu tử cũng được Tam trưởng lão tuyển chọn và lão tam cũng đồng lòng làm phản với lão đại, phải chăng Mạnh tiểu tử vô hình chung được thêm sự tán đồng của lão phu và cả Bạch chuyên sứ? Lão phu chết không tiếc chỉ ngại việc tuyển chọn lầm người.

Bạch Quan Nhật dè dặt:

- Giả như có chuyện này Môn chủ vẫn còn đó, mưu mô của Tam trưởng lão đâu thể thành sự thật? Huống chi...

Nhị trưởng lão thở hắt ra:

- Sao?

Bạch Quan Nhật đáp nhẹ:

- Người được chọn phải có đa số. Và lại, đâu phải ai được chọn cũng vượt qua đủ Cửu Quan?

Nhị trưởng lão thều thào:

- Đẳng nào lão phu cũng là người sắp chết. Được lão phu ủy thác phần của lão phu cho Bạch chuyên sứ. Bạch chuyên sứ có thể tùy nghi sử dụng tín vật của lão phu cho người được Bạch chuyên sứ tuyển chọn. Tín vật hiện đang giấu trong hài của lão phu. Bạch chuyên sứ hãy mau lấy ra.

Và Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy Bạch Quan Nhật từ từ cởi hài của Nhị trưởng lão.

Cuối cùng Bạch Quan Nhật kêu lên:

- Nhị trưởng lão! Sao...

Đúng lúc này, Mạnh Đạt Nhân chợt hô hoán:

- Có người! Bạch huynh hãy...

Mạnh Đạt Nhân không kịp kêu hết lời và tuy Bạch Quan Nhật phản ứng tuy nhanh, y lập tức quay nhìn về phía sau nơi Mạnh Đạt Nhân đang nhìn bằng ánh mắt hốt hoảng nhưng sự việc diễn ra nhanh hơn tất cả.

Từ vị trí nào không rõ có một bóng nhả nhanh thật nhanh chợt lao thốc về phía Mạnh Đạt Nhân ba người.

Thân pháp của nhân vật đó nhanh đến độ Mạnh Đạt Nhân dù là người đầu tiên phát hiện dù được đối diện với nhân vật đó vẫn không sao trông thấy rõ diện mạo kẻ đó như thế nào. Cũng một phần là do bóng chiều đã chuyển qua màu sậm đen trời cũng sắp tối.

Mạnh Đạt Nhân chỉ nghe Bạch Quan Nhật bỗng lớn tiếng quát lên căm phẫn:

- Là lão? Hóa ra muốn cướp tín vật của Nhị trưởng lão? Đỡ!

“Vù...”

Cùng với Bạch Quan Nhật phát kinh Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy cả hai

chiếc hài của Nhị trưởng lão vẫn do Bạch Quan Nhật cầm giữ bị nhân vật nọ chiếm đoạt. Cùng lúc này nhân vật nọ cũng phát kinh, một luồng kinh hầu như Mạnh Đạt Nhân chưa bao giờ nhìn thấy ai thi triển mạnh như vậy.

Luồng kinh lao ập đến cũng nhanh như bóng ảnh của nhân vật nọ.

“Vù...”

“Ầm.”

Tiếng chạm kinh vang lên quá gần dư kinh làm cho Bạch Quan Nhật và Mạnh Đạt Nhân cùng bị chân bay về phía hậu. Và ở phía sau họ thật không may chính là miệng vực Tiêu Hồn.

Cả hai cùng nặng nề rơi xuống vực ở bên trên chỉ còn vọng lại tràng cười đắc ý của nhân vật kia:

- Ha... ha...

* * *

Sau một lúc lâu choáng ngất bên tai Mạnh Đạt Nhân chợt nghe tiếng Bạch Quan Nhật gọi:

- Mạnh huynh đệ! Mạnh huynh đệ vẫn ổn chứ?

Mạnh Đạt Nhân ư ử kêu và định cự mình thì nghe thanh âm của Bạch Quan Nhật thì thảo bên tai:

- Chớ lay động. Không khéo chúng ta lại rơi xuống vực thì khốn.

Câu nói này làm cho Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn tỉnh lại.

Thoáng nằm im ngẫm nghĩ, Mạnh Đạt Nhân khẽ hỏi:

- Đã canh mấy rồi Bạch huynh?

- Khoảng canh ba! Ta hiểu Mạnh huynh đệ hỏi gì rồi. Có lẽ chúng ta cũng chỉ vừa mới ngất đấy thôi.

- Tại hạ cũng nghĩ vậy. Và rất có thể bên dưới đáy vực đang có người tìm kiếm thi thể chúng ta.

Có một thoáng im lặng sau đó Bạch Quan Nhật thì thào:

- Ta hiểu rồi! Mạnh huynh đệ tính sao?

- Bạch huynh tỉnh lại trước có kịp quan sát gì chưa?

- Rồi! Dư kinh chấn quá mạnh hiện chúng ta đang lơ lửng trên một tàng cây bên kia của miệng vực.

- Như vậy miệng vực rộng hơn ba trượng, rất có thể sau khi không tìm thấy thi thể của chúng ta dưới đáy vực đối phương sẽ qua bên này vực và lại tiếp tục kiếm tìm chúng ta.

- Ta chỉ sợ lão sẽ tìm cách lăn đá xuống. Dù là hú họa nhưng đó sẽ là biện pháp hữu hiệu nhất vào lúc này.

- Cũng có thể! Bạch huynh có thử tìm hiểu tàng cây, nơi đã vô tình giữ chúng ta lại chưa?

- Chưa! Ta định...

Bạch Quan Nhật bỗng ngưng lời giữa chừng. Đó cũng là lúc Mạnh Đạt Nhân chợt nghe có những tiếng động âm âm từ trên cao vọng xuống.

“Ào... ào...”

Và Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn hiểu trước khi nghe Bạch Quan Nhật có quát vào tai, quát đủ to cho Mạnh Đạt Nhân nghe:

- Quả nhiên lão đã lăn đá xuống.

Mạnh Đạt Nhân cũng quát trả:

- Đành phải liều thôi! Hãy men theo tán cây nép sát vào vách đá.

Không có cơ hội tìm hiểu xem tán cây mọc theo hướng nào và mức độ cứng cáp ra sao, trong tình thế hiểm nghèo cả hai đành chộp bừa vào

tàng cây, gặp phải vật gì to cứ vịn vào.

Mạnh Đạt Nhân chop phải một cành cây to khỏe lập tức buông người xuống.

Nào ngờ cạnh bên tay Mạnh Đạt Nhân bỗng xuất hiện thêm bàn tay của Bạch Quan Nhật. Cả hai ngẫu nhiên cũng chop vào một cành cây nên cùng buông người xuống.

“Rắc...”

Tiếng cành cây bị gãy làm cho Mạnh Đạt Nhân phải quát:

- Chuyển đổi vị trí mau!

Cũng lúc này Bạch Quan Nhật lại kêu lên:

- Thu chân khí lên thượng bàn. Thân thể sẽ nhẹ đi cành cây vẫn chịu được.

Mỗi người một ý nên hành động không còn nhất quán.

Mạnh Đạt Nhân vừa chuyển sang cành cây bên cạnh thì đến lượt cành cây đó lại gãy.

“Rắc.”

Tiếng cành cây gãy thật sắc gọn, cành cây lập tức lìa thân chuyển dịch nhanh về phía bên dưới.

Đúng lúc này tiếng đá lăn đã cận kề.

“Ào... ầm...”

Không chỉ có một khối đá bị lăn xuống mà nhiều khối đá cũng bị đẩy lăn theo.

Một khối đá lăn thẳng vào tàn cây.

“Rào... rào...”

Mạnh Đạt Nhân nghe tiếng Bạch Quan Nhật kêu thét:

- Nguy tai.

Đó cũng là lúc cành cây đang bị Mạnh Đạt Nhân nắm giữ sau khi là thân bỗng bị nghẽn vào một kẹt đá vô tình xuất hiện ở vách đá.

Mạnh Đạt Nhân nhờ đó được giữ lại.

Khối đá trên kia vẫn tiếp tục lao xuống.

“Ào... ào...”

Nhiều nhánh cây do bị khối đá lúc lao qua đè gãy cũng lần lượt rơi xuống.

Khối đá lao sượt ngang thân hình đang treo lơ lửng của Mạnh Đạt Nhân.

“Ào... ào...”

Tiếp theo đó những nhánh cây bị rơi xuống cũng lần lượt quật ào ào vào Mạnh Đạt Nhân.

“Rào... rào...”

Cùng với những cành cây là thân hình Bạch Quan Nhật cũng rơi xuống.

Mạnh Đạt Nhân biết rõ điều này vì khi rơi xuống Bạch Quan Nhật theo bản năng đã quơ quạng tứ tung và trong lúc vô tình tay của Bạch Quan Nhật chộp đúng vào nhánh cây đang treo giữ Mạnh Đạt Nhân.

Thân hình của Bạch Quan Nhật vì thế va chạm mạnh vào Mạnh Đạt Nhân.

Bị Bạch Quan Nhật va vào nếu Mạnh Đạt Nhân buông tay thì sẽ rơi xuống đáy vực. Do cưỡng lại nên thân hình Mạnh Đạt Nhân bị đung đưa và va vào vách đá.

“Bốp.”

Tuy bị va hai lần, lần sau đau hơn lần trước nhưng Mạnh Đạt Nhân nhờ đó phát hiện ra một điều lạ.

Mạnh Đạt Nhân thì thảo hỏi Bạch Quan Nhật, lúc này cũng đã nhận ra vừa rơi xuống cạnh Mạnh Đạt Nhân:

- Bạch huynh...

Bạch Quan Nhật chợt thì thảo không thành tiếng:

- Sỵt! Công phu Địa Thính của lão rất tinh tường. Đừng lên tiếng, lão sẽ không phát hiện.

Mạnh Đạt Nhân nói nhỏ thật nhỏ:

- Phía bên tả tại hạ có một huyết khẩu. Tại hạ vào trước đây.

Tay vẫn giữ một cành cây, Mạnh Đạt Nhân sau một lúc tự đứng đưa thân mình cuối cùng cũng dùng chân móc vào một bên huyết khẩu.

Mạnh Đạt Nhân sau đó tiếp tục di chuyển cho đến lúc lọt vào huyết khẩu.

Dùng hai tay tìm hiểu qua địa hình, cảm thấy đủ chỗ cho hai người cùng chui vào Mạnh Đạt Nhân từ huyết khẩu nghiêng mình ra, chạm tay vào thân hình Bạch Quan Nhật.

Hiểu đó là dấu hiệu cần thiết. Bạch Quan Nhật cũng tự đứng đưa thân mình cho đến khi được Mạnh Đạt Nhân chộp giữ vào hai chân.

Bạch Quan Nhật thu người vào huyết khẩu, ngồi cạnh Mạnh Đạt Nhân và dùng hai tay vạch vào lòng bàn tay Mạnh Đạt Nhân hai chữ:

“Đa tạ.”

Mạnh Đạt Nhân cũng dùng cách thức đó trao đổi với Bạch Quan Nhật:

“Bây giờ phải làm gì?”

“Không thể xem thường thuật Địa Thính của bốn môn. Giữ yên lặng! Nghỉ ngơi đợi trời sáng.”

“Đành vậy!”

Và họ giữ yên chờ trời sáng thật!

* * *

Bạch Quan Nhật là người ngồi ngay bên ngoài, y đưa mắt ta nhìn lên cao một hồi rồi lại nhìn xuống dưới.

Sau đó Bạch Quan Nhật nhặt một mẫu cây, vạch vào vách đá trước mặt Mạch Đạt Nhân:

“Huyết khẩu hiện bị che kính bằng nhiều cành cây đêm qua rơi gãy. Lão khó phát hiện ra ta, ngược lại ta cũng không nhìn thấy lão.”

Vì trời sáng đã lâu nên cách trao đổi này thật tiện, đọc bằng mắt vẫn dễ dàng hơn dùng trí để đoán tự dạng. Mạch Đạt Nhân cũng nhặt một mẫu cây và viết:

“Lão là Tam trưởng lão?”

“Không phải! Là đại chuyên sứ. Nhiều năm trước đã thất tung. Sau đó, do ta qua được đệ lục quan, ta được đặc cách lên hàng đệ thất chuyên sứ. Từng vị chuyên sứ sau đó cũng được thăng lên một bậc và nhị chuyên sứ đã thay chỗ cho đại chuyên sứ.”

“Bạch huynh đã vào Thần môn bao lâu?”

“Ba năm trước đây! Ta là lượt người cuối cùng tuyển chọn. Gọi là lượt cuối cùng vì đó là lượt thứ mười.”

“Tại hạ có nghe biết điều này, qua Đại trưởng lão. Và sau mười lượt mỗi lượt cách nhau ba năm do Thần môn vẫn chưa có Môn chủ nên vị Môn chủ tạm thời chấp chương cương vị Môn chủ kể như chính thức đảm nhiệm luôn cương vị đó?”

“Không sai! Do vậy...”

“Tại hạ định hỏi, sao Bạch huynh biết rõ lão ta là đại chuyên sứ, một khi lão thất tung đã lâu và Bạch huynh thì chỉ mới gia nhập Thần

môn?”

“Đâu có gì khó đâu! Đó là qua công phu vượt trên bậc đại chuyên sư của lão.”

“Nghĩa là sao?”

“Theo bố trí của bốn môn, phàm những ai vượt qua đệ thất quan thì được xếp làm trưởng lão. Những ai qua đệ lục đệ ngũ quan thì được xếp làm chuyên sư hoặc Đường chủ. Ở bốn môn có tất cả mười bốn người như vậy.

Trong đó, vị Môn chủ đương nhiệm và hai trưởng lão đại và nhị đã thật sự vượt qua đệ Thất Quan. Do cần một vị lên làm Môn chủ tạm thời vậy là một trong tam vị trưởng lão bị khuyết chỗ. Để bổ khuyết, lão Tam trưởng lão chính là vị đại chuyên sư chuyển lên. Tương tự như vậy lão nhị chuyên sư sau khi được thăng lên đại chuyên sư không được bao lâu bỗng thất tung...”

“Tại hạ hiểu rồi! Ý Bạch huynh nói là nhận ra lão ta là do công phu của lão trên bậc Bạch huynh, chỉ là thất chuyên sư?”

“Đúng vậy! Vì đại chuyên sư là bậc cuối cùng, sẽ chuyển lên bậc trưởng lão nếu cần, nên vị chức này được Môn chủ đặc cách cho luyện công phu ở đệ thất quan. Lão trên bậc của ta là vì vậy.”

“Rõ rồi! Vậy diện mạo của lão thế nào, Bạch huynh hoàn toàn không biết?”

“Không!”

“Vậy Bạch huynh có nghĩ là tại sao lão muốn chiếm đoạt tín vật của Nhị trưởng lão?”

“Ta có mơ hồ đoán được. Nhưng đã có Mạnh huynh đệ ở đây, có lẽ đề Mạnh huynh đệ đoán thay cho ta thì chuẩn xác hơn.”

“Bạch huynh sao lại quá đề cao tại hạ?”

“Ta không đề cao! Đó là sự thật. Mạnh huynh đệ thông tuệ hơn ta bội

phần. Nào nói đi?”

“Tại hạ không thể nói. Vì như thế nhất định sẽ gây nguy hại cho Đại trưởng lão”

“Tại sao?”

Mạnh Đạt Nhân chột viết:

“Đã trưa rồi! Chúng ta ẩn mãi đây thật thất sách. Cần phải...”

“Để ta vận dụng thuật Địa Thính hy vọng sẽ biết lão bỏ đi chưa.”

Một lúc sau, Bạch Quan Nhật viết:

“Không có động tĩnh gì.”

“Để biết lão còn ẩn thân hay không có lẽ chúng ta phải liều.”

Bạch Quan Nhật ngẫm nghĩ một hồi mới gật đầu, tỏ ý tán đồng cách làm của Mạnh Đạt Nhân.

Đã chuẩn bị sẵn Mạnh Đạt Nhân lập tức lên tiếng và cố tình nói to:

- Bạch huynh nghĩ xem liệu Nhị trưởng lão còn sống hay đã chết?

Nói xong, Mạnh Đạt Nhân xua tay ra hiệu cho Bạch Quan Nhật không cần phải lên tiếng.

Cả hai cùng nghe ngóng.

Sau đó, khi vẫn không phát hiện ra bất kỳ tiếng động nào cả hai đành mạo hiểm chui ra và tìm cách leo lên bờ vực...

Tranh đoạt tín vật

Đứng trước ngôi mộ mới đắp, nơi yên nghỉ mãi mãi của Nhị trưởng lão, Bạch Quan Nhật sau một lúc lâu trầm lặng chợt lên tiếng:

- Mạnh huynh đệ đoán thử coi liệu đối phương có tìm ra nơi cất giấu tín vật của Nhị trưởng lão chưa?

Mạnh Đạt Nhân lập tức nhớ lại phản ứng kỳ lạ của Bạch Quan Nhật ngay sau khi nhìn vào đôi hài của Nhị trưởng lão Mạnh Đạt Nhân trầm giọng:

- Nếu tại hạ hiểu không sai trong hai chiếc hài của lệnh trưởng lão không hề có tín vật?

Bạch Quan Nhật chậm rãi gật đầu:

- Không có! Và ta nghĩ phải chăng do Nhị trưởng lão đã đến lúc kẻ cái chết nên thần trí không còn minh mẫn, nên Nhị trưởng lão đã lẫn lộn chỉ sai nơi cất giữ tín vật?

Mạnh Đạt Nhân chợt liếc mắt nhìn Bạch Quan Nhật:

- Liệu Bạch huynh có tin vào nhận định của chính Bạch huynh không? Theo tại hạ, từng lời nói của lệnh trưởng lão, Bạch huynh hãy nhớ lại đi, như không hề có câu nào hồ đồ, cho thấy lệnh trưởng lão không tỉnh táo.

- Vậy việc tín vật không có ở trong hai chiếc hài...

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Tại hạ nghĩ đó là lệnh trưởng lão cố ý chỉ sai điếm.

- Chỉ sai? Để làm gì? Hay Nhị trưởng lão không tin ta, cho dù đã có lời ủy thác tín vật cho ta?

Mạnh Đạt Nhân quay nhìn ngôi mộ của Nhị trưởng lão:

- Lệnh trưởng lão đã chứng tỏ là người rất cẩn trọng từng hành vi từng câu nói đều được cân nhắc kỹ. Lệnh trưởng lão cố tình chỉ sai điểm là để dò xét tại hạ.

- Dò xét Mạnh huynh đệ? Cũng có thể nhưng dò xét như thế nào?

Mạnh Đạt Nhân hít vào một hơi thật chậm:

- Lệnh trưởng lão vẫn nghi ngờ tại hạ là người do Tam trưởng lão sai phái, khi chỉ rõ nơi ẩn giấu như thế lệnh trưởng lão thực ý chỉ muốn tại hạ tự bộc lộ chân tướng nếu tại hạ có hành vi chiếm đoạt tín vật. Kỳ thực lệnh trưởng lão thừa biết trong hai chiếc giày không hề có tín vật.

Bạch Quan Nhật bật reo:

- Giải thích như Mạnh huynh đệ không còn gì rõ hơn. Vậy thì hay lắm chắc chắn tín vật nọ vẫn chưa bị đối phương chiếm đoạt.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Điều đó tất vi đúng như Bạch huynh nghĩ? Sau khi hắt chúng ta xuống vực đối phương có thừa thời gian lục tìm khắp người lệnh trưởng lão. Và nếu tín vật không có ở đôi hài, cho dù lệnh trưởng lão cất giữ tín vật ở đâu thì giờ đây tín vật đó đã rơi vào tay đối phương.

Bạch Quan Nhật tỏ ra thất vọng:

- Mạnh huynh đệ nói cũng phải vậy thì...

Đột nhiên Bạch Quan Nhật bỏ ngang câu nói và bất ngờ chuyển sang đề tài khác:

- Mạnh huynh, đệ phải đến Tam Diệp cốc?

Thái độ của Bạch Quan Nhật khiến cho Mạnh Đạt Nhân nghi ngại:

- Phải! Sao? Có điều gì bất ổn?

Bạch Quan Nhật tươi cười:

- Sự việc như thế nào còn chưa rõ ta đâu thể đoán có bất ổn hay không? Có chăng ta muốn nhờ Mạnh huynh đệ một chuyện.

Mạnh Đạt Nhân có một thoáng ngần người sau đó bỗng à lên:

- Tại hạ hiểu rồi. Là Bạch huynh muốn nhờ tại hạ chăm sóc cho lệnh muội?

Bạch Quan Nhật sửng sốt:

- Ta vẫn chưa nói sao Mạnh huynh đệ lại biết?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Ngay từ đầu tại hạ đã đoán ra. Bạch huynh từng có thời gian dài âm thầm bám theo lệnh muội nhưng thủy chung vẫn không chịu hiện thân cùng lệnh muội tương phùng. Giờ tại hạ đã hiểu là Bạch huynh ngại lệnh muội đang có định kiến với Thần môn nên vẫn phân vân chưa tìm ra cách nào để giải thích?

Bạch Quan Nhật gật đầu thừa nhận:

- Mạnh huynh đệ đoán không sai. Đúng vậy, cũng do là bốn môn quá nôn nóng truy tìm sự thất tung của Môn chủ hai đời trước, tạo nên nhiều định kiến không tốt cho giới giang hồ...

Nói đến đây do thấy Mạnh Đạt Nhân mấp máy môi như muốn nói xen vào Bạch Quan Nhật hỏi:

- Mạnh huynh đệ hình như có gì muốn nói?

Thật lạ Mạnh Đạt Nhân lại lắc đầu:

- Không có!

Bạch Quan Nhật gặng hỏi:

- Như ta thấy Mạnh huynh đệ tuy kém niên kỷ hơn cũng kém bề lịch duyệt hơn nhưng vẫn luôn chứng tỏ là có tâm cơ hơn người, phải

chăng Mạnh huynh đệ cũng có thành kiến với bốn môn?

Mạnh Đạt Nhân lấp lửng đáp:

- Thành kiến thì không. Nhưng tại hạ thật sự không tán thành phương cách quý môn truy tìm tung tích của hai đời Môn chủ. Nói tóm lại, đó cũng là nguyên nhân khiến tại hạ vẫn chưa ưng thuận được vị Đại trưởng lão tuyển chọn.

Bạch Quan Nhật kinh ngạc:

- Mạnh huynh đệ vẫn chưa ưng thuận? Vậy thì tại sao Đại trưởng lão chưa gì đã trao truyền sở học Bát Quái môn cho Mạnh huynh đệ?

Mạnh Đạt Nhân cố ý giải thích thật rõ cho Bạch Quan Nhật hiểu:

- Cảm thông cho Đại trưởng lão, là người vẫn lo ngại công phu Bát Quái môn mãi mãi thất truyền, tại hạ chỉ đáp ứng làm người kế truyền của Bát Quái môn. Riêng những gì còn lại, liên quan đến Thần môn cho đến lúc này tại hạ vẫn chưa có chủ kiến.

- Vậy hóa ra Nhị trưởng lão đã quá lầm lẫn khi nghi ngờ Mạnh huynh đệ vì muốn chiếm hữu lòng tin nên đã ra tay cứu nạn cho Nhị trưởng lão?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai:

- Lệnh trưởng lão là người bị hại, đương nhiên có quyền nghi ngờ. Tại hạ nghĩ lệnh trưởng lão không đáng trách.

Bạch Quan Nhật sau khi chăm chú nhìn Mạnh Đạt Nhân chột gật đầu:

- Mạnh huynh đệ quá độ lượng. Càng tốt! Ta càng yên tâm giao phó gia muội cho Mạnh huynh đệ chăm sóc là thế này...

Như Bạch Quan Nhật vẫn tắt kể lại thì Bạch gia vì nguyên nhân bí ẩn nào đó một đêm đã bị thảm sát toàn gia. Đến nỗi, khi nhận ra bản thân may mắn sống sót Bạch Quan Nhật vẫn không hề biết tiểu muội Bạch Quan Nguyệt cũng chưa chết.

Mang nặng mỗi huyết hải thâm thù Bạch Quan Nhật cũng như Mạnh Đạt Nhân đã bôn ba tìm minh sư cầu nghệ. Nhờ đó Bạch Quan Nhật tình cờ gặp được một trong thất vị chuyên sứ Thần môn phát hiện. Sau cùng Bạch Quan Nhật kể từ khi lập thế trước linh vị tổ sư ở Thần đàn.

Bạch Quan Nhật cười buồn tiếp:

- Cũng là tình cờ ta phát hiện gia muội là bạn đồng hành với Mạnh huynh đệ. Ta nhận ra Mạnh huynh đệ ẩn tàng sở học cao minh hơn gia muội. Từ đó ta ngờ Mạnh huynh đệ có ý đồ không tốt với gia muội. Chỉ tiếc là gia muội lại đang có thành kiến không tốt về Thần môn, ta thật không biết cách nào hiện thân, cáo giác với gia muội về những nghi ngờ của ta đối với Mạnh huynh đệ.

Mạnh Đạt Nhân phì cười:

- Chuyện đã qua rồi Bạch huynh hà tất phải áy náy.

Bạch Quan Nhật chột nghiêm mặt:

- Ngoài nhiệm vụ đối với bốn môn cần phải hoàn thành ta còn phải truy tìm hung thủ đã thảm hại Bạch gia. Thế cho nên không thể cứ giữ mãi mãi việc ngấm ngầm theo gia muội. Mọi việc đành phải nhờ Mạnh huynh đệ.

Mạnh Đạt Nhân đáp ứng:

- Về việc này Bạch huynh cứ an tâm. Dẫu sao lệnh muội cũng góp phần tạo cơ hội cho tại hạ thoát nạn. Ngay từ đầu tại hạ đã thề hứa sẽ có cách nào đó giúp đỡ cho lệnh muội khi cần thiết.

Bạch Quan Nhật vui mừng vòng tay bái tạ:

- Gia huynh muội nếu có ngày đoàn tụ tất cả là nhờ Mạnh huynh đệ. Cũng là thế nếu Mạnh huynh đệ muốn đến Tam Điệp cốc. Bạch Quan Nhật thật không dám làm phiền Mạnh huynh đệ lâu hơn.

Mạnh Đạt Nhân cũng vòng tay thi lễ và tạm biệt:

- Tuy vậy Mạnh Đạt Nhân vẫn có ý nghi ngờ, vì câu nói cuối cùng của

Bạch Quan Nhật dù sao vẫn là lời đuổi khéo. Chứng tỏ Bạch Quan Nhật đang muốn thực hiện việc gì đó nhưng sẽ bất tiện nếu như Mạnh Đạt Nhân cứ lưu lại.

Từ nghi ngờ này, Mạnh Đạt Nhân tuy tiếp tục đi về Tam Điệp cốc nhưng tâm trí thì vẫn nhớ lại từng lời nói từng cử chỉ của Bạch Quan Nhật từ lúc đầu lộ diện cho đến bây giờ.

Và cũng không ít lần Mạnh Đạt Nhân thầm thắc mắc vì vẫn chưa tiết lộ ý nghi ngờ của Đại trưởng lão đối với vị Môn chủ Thần môn. Và lại nội bộ của Thần môn đang hồi phức tạp, tri nhân tri diện bất tri tâm, nào ai biết Bạch Quan Nhật có tâm như thế nào đối với Thần môn để Mạnh Đạt Nhân tin tưởng tiết lộ?

* * *

Chờ Mạnh Đạt Nhân đi khuất Bạch Quan Nhật vẫn dùng sợi dây thừng kéo trưởng lão lên để làm phương tiện leo xuống đáy vực Tiêu Hồn.

Dưới đáy vực tuy chỉ nhờ nhờ sáng khác hẳn với bên trên miệng vực nhưng vẫn đủ cho Bạch Quan Nhật tìm thấy nơi Nhị trưởng lão từng ẩn thân đều trị vết thương.

Sau một lúc tìm kiếm Bạch Quan Nhật rốt cuộc cũng phát hiện chỗ Nhị trưởng lão cất giấu tín vật.

Tay vừa chạm vào tín vật một giọng nói lạnh lùng chột vang lên ngay phía sau lưng Bạch Quan Nhật:

- Muốn sống thì hãy giao tín vật đó cho lão phu.

Bạch Quan Nhật nghe lạnh khắp người đến nỗi chỉ biết lắp bắp:

- Vẫn là... vẫn là lão đó sao?

Thanh âm nọ cười lạnh:

- Bọn ngươi thật ấu trĩ khi nghĩ lão phu đã bỏ đi. Nào! Hãy ngoan ngoãn giao tín vật cho lão phu, kể cả tín vật của ngươi nữa. Hừ!

Bạch Quan Nhật cố trì hoãn:

- Lão cũng đã từng lập trọng thề trước linh vị của tổ sư sao lão cam tâm bội thề khiến Nhị trưởng lão uổng mạng?

Nhân vật nọ bật cười:

- Sao ngươi dám đem cái chết của Nhị trưởng lão trút lên đầu lão phu?

Chẳng phải ngươi đã nghe Nhị trưởng lão thổ lộ là do Tam trưởng lão hạ thủ đó sao? Ha...ha...

Đúng lúc này mặt mũi Bạch Quan Nhật vụt tối sầm và Bạch Quan Nhật thừa hiểu bản thân đã bị kẻ phản bội hạ thủ...

* * *

- Đứng lại! Các hạ là ai? Sao dám ngang nhiên tiến vào Tam Điệp cốc?

Mạnh Đạt Nhân vờ ngờ ngác nhìn vào nhân vật vừa quát hỏi:

- Chủ nhân tại hạ bảo tại hạ phải đến Tam Điệp cốc, là kẻ dưới lễ nào tại hạ bất tuân?

Là một gã đại hán có vẻ mặt hung tợn, nhân vật đầu dễ bị vẻ ngờ ngác của Mạnh Đạt Nhân lừa gạt. Gã hỏi:

- Chủ nhân các hạ là ai?

Mạnh Đạt Nhân thật không ngờ việc vào Tam Điệp cốc lại khó khăn đến vậy.

Mạnh Đạt Nhân đáp liêu:

- Tệ chủ nhân chính là Tiểu Phụng Thiên Bạch Quan Nguyệt.

Gã nọ cười hô hô:

- Các hạ bảo sao? Tiểu Phụng Thiên Bạch Quan Nguyệt cô nương là chủ nhân của các hạ? Đi đi! Đây không phải là nơi cho các hạ nói đùa.

Phải chi các hạ nói chủ nhân của các hạ chính là Chương môn Côn Luân phái có lẽ Mã Tiền này sẽ tin ngay. Đẳng này... ha... ha... ha...

Tràng cười của tên Mã Tiền làm cho một số ít người đứng cách đó không xa phải quan tâm.

Bọn họ chạy đến!

Nhác trông thấy bọn họ trong đó có một người từng quen mặt Mạnh Đạt Nhân vội cúi thấp đầu lí nhí:

- Thôi được! Tại hạ đành quay ra ngoài chờ chủ nhân vậy.

Dứt lời Mạnh Đạt Nhân quay lưng lại bỏ đi càng lúc càng nhanh.

Có tiếng người gọi với theo:

- Này! Huynh đài xin dừng bước.

Giả tảng xem tiếng kêu đó không dành cho mình, Mạnh Đạt Nhân vẫn lầm lũi bước đi.

Lại nghe có tiếng chân người đuổi theo sau, Mạnh Đạt Nhân khi cảm thấy đi đã đủ xa bèn thì triển thân pháp.

“Vút.”

Người đuổi theo sau cũng vận dụng khinh công, lao theo Mạnh Đạt Nhân càng lúc càng gần. Sau cùng nhân vật nọ lại gọi:

- Nếu Dư mỗ đoán không lầm thì huynh đài đúng là Mạnh Đạt Nhân.

Mạnh huynh đài xin dừng bước, Dư Vi Hải mỗ có điều thỉnh giáo.

Mạnh Đạt Nhân quay lại với nét mặt sa sầm:

- Tại hạ chính là Mạnh Đạt Nhân. Cái bang lại muốn xử trị tại hạ về tội mạo nhận đệ tử quý phái nữa ư?

Dư Vi Hải với y phục nhiều mảnh vá quả đúng là nhân vật Cái bang chột mỉm cười.

- Gọi là xử trị thì hơi quá đáng. Vả lại lần đó Mạnh huynh đài vẫn chưa gây tổn hại gì cho bốn bang kia mà?

Mạnh Đạt Nhân cười lạt:

- Tại hạ được biết là quý bang đã vì tại hạ mà mấy phen đến Địa Khuyết cung để đòi người. Nếu không phải để xử tội, chớ trách tại hạ phải nói thẳng, phải chăng Cái bang cũng vì bí kíp Vạn Lưu Quy Tông?

Dư Vi Hải giật mình:

- Bấy lâu nay trên giang hồ đồn đãi rằng Mạnh huynh đài vô tình có trong tay quyền bí kíp Vạn Lưu Quy Tông. Hóa ra đây là sự thật?

Mạnh Đạt Nhân cười khẩy:

- Tôn giá tuy giả vờ rất khéo, nhưng tiếc thay đã từ lâu tại hạ đã biết rõ tâm địa quý bang.

Dư Vi Hải nhăn mặt, sau đó chợt đưa đầu nhìn lại phía sau:

- Tam Điệp cốc hiện là nơi quần long hội tụ tất cả đều vì bí kíp Vạn Lưu có liên quan đến Mạnh huynh. Sẽ bất tiện nếu chúng ta cứ ở đây đấu khẩu. Chẳng hay Mạnh huynh đài có thể...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời:

- Chuyển đi nơi khác chứ gì? Hừ! Nếu mọi người đều quan tâm đến bí kíp há lẽ quý bang không quan tâm? Vậy cho nên thiết nghĩ tôn giá chớ dùng mưu lừa tại hạ rơi vào bẫy. Nên nhớ tại hạ dám đến Tam Điệp cốc tất không sợ mọi người tra hỏi về bí kíp Vạn Lưu Quy Tông.

Dư Vi Hải nhăn mặt:

- Mạnh huynh đài xin đừng ngộ nhận. Bốn bang có chuyện cần thỉnh giáo thật, quyết không hề lập mưu hay muốn lừa Mạnh huynh vào bẫy.

Mạnh Đạt Nhân định nói thêm một đôi lời cay cú khác, bỗng ở phía

sau có một câu nói vang lên:

- Vi Hải! Tiểu tử không chịu tin thì thôi cứ để mặc y. Người hãy mau quay vào Tam Điệp cốc. Điều bất ổn như bốn bang dự đoán đã xảy ra rồi.

Dư Vi Hải lập tức nghiêm mặt:

- Bang chủ lão nhân gia đã đến rồi? Có Bang chủ thì hay rồi, sẽ có người đứng ra chủ xướng đối phó với Địa Khuyết cung.

Dư Vi Hải chưa kịp chạy đi Mạnh Đạt Nhân cũng vừa quay lại nói ngay vào mặt một lão khất cái, đích thị là Bang chủ Cái bang:

- Cái bang sợ mất phần ư? Yên tâm đi, Địa Khuyết cung đâu có ý đồ độc bá võ lâm cũng đâu quên phần Nhị cung Nhị viện? Quý bang từ lâu đã là người của Bách Nhân viện ít nhiều gì Địa Khuyết cung cũng phải nể mặt chứ...

Dư Vi Hải quay phắt trở ra:

- Dựa vào đâu Mạnh huynh đài bảo bốn bang là người của Bách Nhân viện?

Riêng Bang chủ Cái bang thì trợn mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Người nói năng bừa bãi gì thế? Bốn bang là bốn bang đâu thể có chuyện bốn bang đổi thành Bách Nhân viện?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai:

- Muốn mọi người không biết thì đừng làm. Một khi đã làm thì phải thú nhận?

Dư Vi Hải chực hỏi nữa thì nghe Bang chủ hạ lệnh:

- Ở đây đã có ta lo liệu, người hãy mau vào trong Tam Điệp cốc. Đừng chậm trễ nữa.

Tuy miễn cưỡng nhưng Dư Vi Hải cũng bỏ người quay đi.

Nhân đó, Mạnh Đạt Nhân cũng định tháo lui.

Nào ngờ, Bang chủ Cái bang vụt đánh giọng:

- Nếu hôm nay ngươi không nói rõ chuyện có liên quan đến Bách Nhân viện, chớ trách ta xử trị ngươi về tội ăn nói hồ đồ.

Mạnh Đạt Nhân bật cười:

- Một tay không thể che lấp trời đâu. Cũng hôm nay nếu Địa Khuyết cung thật sự bộc lộ dã tâm Bang chủ tất sẽ biết lời tại hạ đúng hay sai. Còn bây giờ cáo biệt! Ha... ha...

Bang chủ Cái bang trợn người chặn lối Mạnh Đạt Nhân:

- Ngươi chưa giải thích rõ ngươi đâu dễ đi!

Mạnh Đạt Nhân trầm giọng:

- Cuối cùng quý bang cũng bộc lộ chân tướng, đối phó với tại hạ chỉ vì bí kíp Vạn Lưu? Thật tiếc thay tại hạ vẫn chưa hề nhìn thấy thế nào là quyển bí kíp. Nếu muốn đoạt bí kíp sao Bang chủ không tự đi hỏi Cung chủ Địa Khuyết cung?

Dù đã hết sức kiềm chế nhưng lời nói của Mạnh Đạt Nhân khiến cho Bang chủ Cái bang thịnh nộ:

- Ngươi càng nói càng hồ đồ. Ta không thể không trị ngươi. Đỡ!

“Vù...”

Thừa biết Bang chủ Cái bang thế nào cũng xuất thủ Mạnh Đạt Nhân do đã hờm sẵn chân lực nên ngay lập tức phát chiêu:

- Thật không trách võ lâm đang nghi kỵ Cái bang. Không phân biệt thị phi chỉ biết lấy võ công hiếp người, tại hạ dù đại bại vẫn bất phục. Đỡ!

“Vù...”

“Ầm.”

Mạnh Đạt Nhân đại bại thật. Công phu của Bang chủ Cái bang quá siêu quần bạt tụy, chỉ một kinh là đủ chấn lụi Mạnh Đạt Nhân đến một trượng hơn.

Nhưng thay vì tiếp tục xuất lực gọi là xử trị Mạnh Đạt Nhân như đã nói, Bang chủ Cái bang chợt tỏ ra kinh ngạc:

- Sao người am hiểu công phu Bát Quái môn? Phải chăng người là...

Nào bỏ cơ hội, Mạnh Đạt Nhân tung chân chạy thoát!...

“Vút.”

Chạy được một khoảng xa, Mạnh Đạt Nhân đang định men theo lối hậu tiến vào Tam Điệp cốc thì nghe có tiếng người gọi:

- Thiếu hiệp xin dừng bước.

“Vút.”

Chỉ một lượt hoa mắt, trước mặt Mạnh Đạt Nhân xuất hiện một mỹ phụ trung niên cực kỳ xinh đẹp.

Phản thì kinh tâm vì thân pháp tuyệt phẩm của mỹ phụ trung niên phản thì bàng hoàng về nhan sắc vẫn còn rực rỡ của mỹ phụ. Mạnh Đạt Nhân ấp úng:

- Nương nương... à, là tôn giá vừa gọi tại hạ?

Mỹ phụ chợt mỉm cười:

- Ở đây chỉ có ta và thiếu hiệp, chẳng phải gọi thiếu hiệp thì còn ai vào đây?

Càng thêm dao động vì nụ cười mê hồn của mỹ phụ Mạnh Đạt Nhân lúng túng:

- Nương nương gọi... là có gì chỉ giáo?

Mỹ phụ cất giọng thỏ thẻ:

- Ta muốn biết vì sao thiếu hiệp am hiểu sở học Bát Quái môn?

Câu nói vô tình này làm cho Mạnh Đạt Nhân trở lại thực tại:

- Tôn giá đã mục kích cảnh Bang chủ Cái bang uy hiếp tại hạ?

Mỹ phụ lại nhoẻn miệng cười:

- Đó là điều đương nhiên! Ta vẫn còn đang chờ câu trả lời của thiếu hiệp.

Mạnh Đạt Nhân động tâm:

- Tôn giá nhận ra sở học của Bát Quái môn. Có thể cho tại hạ biết vì sao?

Mỹ phụ bảo:

- Hẳn thiếu hiệp đã được chân truyền từ Đại trưởng lão của bốn môn? Hy vọng thiếu hiệp đã hiểu vì sao ta biết?

Mạnh Đạt Nhân giật mình:

- Như vậy tôn giá cũng là người của Thần môn?

Mỹ phụ gật đầu:

- Cũng tốt! Vậy là thiếu hiệp đã thừa nhận việc chân truyền từ Đại trưởng lão. Cho hỏi thiếu hiệp còn biết gì thêm về bốn môn?

Có cảm nghĩ đây là lời trách khéo của mỹ phụ về việc Đại trưởng lão thổ lộ nội tình về Thần môn cho Mạnh Đạt Nhân vốn là ngoại nhân biết, Mạnh Đạt Nhân vội biện minh:

- Tôn giá xin chớ trách Đại trưởng lão. Kỳ thực Đại trưởng lão có ý tuyển chọn tại hạ là người được đi vào Phong Thần liên hoàn động vào tết Đoan Ngọ sắp tới nên...

Mỹ phụ ngắt lời:

- Do đó những gì có liên quan tới bốn môn đều được Đại trưởng lão

đem nói cho thiếu hiệp biết hết?

Có cảm nhận mỹ phụ không hài lòng về hành vi của Đại trưởng lão, Mạnh Đạt Nhân đáp một cách cân nhắc.

- Theo Đại trưởng lão, trước sau gì tại hạ cũng là người của Thần môn có biết rõ nội tình cũng không tai hại gì.

Và để minh bạch thân phận của mỹ phụ Mạnh Đạt Nhân chợt hỏi:

- Tôn giá quan tâm đến những hành sự của Đại trưởng lão, ắt hẳn tôn giá có thân phận không kém ở Thần môn?

Mỹ phụ định đáp lời thì từ trong phía Tam Điệp cốc bỗng có một loạt những tiếng huyền não vọng đến.

Sau một thoáng thay đổi sắc diện, mỹ phụ chợt mỉm cười:

- Thân phận của ta thế nào cho dù ta nói vị tất thiếu hiệp chịu tin. Hay là thế này, sao thiếu hiệp không cùng ta đến gặp Đại trưởng lão ngay bây giờ?

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc:

- Đại trưởng lão cũng đến đây ư? Ở đâu? Tại hạ đang có việc rất muốn gặp Đại trưởng lão.

Mỹ phụ hát mặt về phía sau núi:

- Võ lâm các phái đang cùng Địa Khuyết cung bàn cách đối phó với bốn môn hiện tại trưởng lão đang tìm cách len vào Tam Điệp cốc bằng lối hậu.

Mạnh Đạt Nhân cả mừng:

- Vậy thì hay lắm! Tại hạ cũng đang định vào Tam Điệp cốc đây.

Mỹ phụ lại cười:

- Ta cũng nghĩ như vậy! Nào! Chúng ta đi thôi.

Và cả hai lập tức thi triển kinh thân pháp lao đi Cố tình chờ cho Mạnh Đạt Nhân cùng đi mỹ phụ vừa nhìn Mạnh Đạt Nhân vừa cười:

- Bản lãnh của thiếu hiệp quả là còn kém phải chăng những gì ta nghe đều đúng, rằng thiếu hiệp chưa hề nhìn thấy bí kíp Vạn Lưu Quy Tông?

Mạnh Đạt Nhân đỏ mặt đáp:

- Có kém đành chịu. Có trách là trách tại hạ không sớm nghĩ ra điều bí ẩn chứa ở hai lớp bì da của bí kíp.

- Là thế nào?

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Chuyện là thế này! Tuy thật sự tại hạ chưa hề nhìn thấy bí kíp, nhưng sau khi song thân bị hãm hại, tại hạ có tìm thấy mảnh bì da là vật duy nhất của bí kíp còn lưu lại. Mãi sau này tại hạ mới biết chính mảnh bì da đó mới là vật trọng yếu có liên quan đến quyền kinh.

- Làm sao thiếu hiệp đoán ra?

- Muốn hiểu, tôn giá phải biết thêm chút nữa về Tôn Bằng là đại cử của tại hạ.

Chờ khi Mạnh Đạt Nhân thuật xong mỹ phụ mới ồ lên:

- Hóa ra Tôn Bằng tuy có giữ bí kíp nhưng vẫn không thể luyện bí kíp nên thiếu hiệp phỏng đoán giữa hai lớp bì da có hàm chứa điều bí ẩn?

Mạnh Đạt Nhân bất bình:

- Tôn giá cho tại hạ đoán không đúng?

Mỹ phụ mỉm cười:

- Giả như là đúng, có thể nói thiếu hiệp quá thông tuệ. Tuy vậy việc thế nào hãy cứ để thời gian trả lời. À! Đến nói rồi.

Nơi họ dừng lại tuy là phía sau Tam Điệp cốc nhưng so về địa hình

như Mạnh Đạt Nhân nhận định là quá cao khó có thể tìm thấy lối vào Tam Điệp cốc.

Mạnh Đạt Nhân đem nhận định này nói cho mỹ phụ nghe.

Lần đầu tiên mỹ phụ kinh ngạc:

- Ta cũng nghĩ như ngươi nhưng không hiểu sao Đại trưởng lão lại cả quyết như vậy. Chi bằng chúng ta hãy chia nhau tìm hy vọng sẽ phát hiện những dấu vết do Đại trưởng lão lưu lại.

Mạnh Đạt Nhân nghi hoặc:

- Đại trưởng lão không nói là chờ tôn giá ở đâu?

Mỹ phụ nhìn quanh lắc đầu:

- Chúng ta chỉ hẹn thế thôi. Đâu thể có địa điểm cụ thể một khi Đại trưởng lão vẫn chưa tìm thấy lối vào? Nào! Tìm đi!

Triền núi này tuy không dốc lắm, nhưng vì có quá nhiều bụi cây đại mộc hoang, sinh trưởng ở những khe núi kẽ đá nơi đó có thể cho chúng tồn tại.

nên địa hình của triền núi vô tình biến thành nơi hiểm trở ẩn tàng nhiều mối nguy hiểm chực chờ.

Chính ở một nơi như thế sau khi lách qua một bụi cây đại um tùm Mạnh Đạt Nhân chợt phát hiện một khe vực.

Nghiêng đầu và đưa tai nghe ngóng một lúc sau Mạnh Đạt Nhân vụt kêu:

- Có thể đây là lối dẫn vào Tam Điệp cốc. Tôn giá mau lại đây.

Mỹ phụ trung niên mau chóng tìm đến:

- Sao thiếu hiệp đoán đây là lối vào Tam Điệp cốc?

Mạnh Đạt Nhân buột miệng:

- Có tiếng huyền não vọng đến. Tôn giá nghe thử xem.

Mỹ phụ cũng lập tức lắng nghe.

Một thoáng sau mỹ phụ đưa mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Có thể nghe tiếng động ở khoảng cách xa như vậy xem ra thiếu hiệp có bản lĩnh đặc biệt.

Biết đã lỡ lời tiết lộ việc luyện qua bí thuật Địa Thỉnh mà Đại trưởng lão đã căn dặn là đừng bao giờ tiết lộ. Mạnh Đạt Nhân vội tìm cách khỏa lấp:

- Đã tìm thấy lối vào chắc chắn Đại trưởng lão...

Mỹ phụ mỉm cười:

- Đại trưởng lão không thể vào bằng lối này. Bằng chứng là ở đây không hề có dấu vết Đại trưởng lão lưu lại. Ta cũng phát hiện ở đằng kia có lối tiềm nhập. Thiếu hiệp hãy đến đó xem thử.

Không chút nghi ngờ Mạnh Đạt Nhân bước theo mỹ phụ.

Địa hình của triền núi này quả nhiên tiềm tàng nhiều hiểm trở, mỹ phụ dừng chân trước một khe vực cũng bị bụi cây đại che khuất như khe vực lúc nãy.

Mạnh Đạt Nhân lách người qua người mỹ phụ để tiến vào gần khe vực:

- Đây là dấu vết do Đại trưởng lão lưu lại?

Đứng phía sau mỹ phụ bảo:

- Ta đâu có bảo là có dấu vết của Đại trưởng lão lưu lại?

Nhớ lại quả nhiên Mạnh Đạt Nhân không hề nghe mỹ phụ nói câu tương tự. Mạnh Đạt Nhân gật gù hỏi tiếp:

- Vậy dựa vào đâu tôn giá bảo có thể từ đây tiềm nhập Tam Điệp cốc?

- Ta chỉ đoán thế thôi. Có lẽ phải nhờ thiếu hiệp thử thám thính xem sao.

Khẩu ngữ này hàm chứa lời đe dọa ngấm ngầm, Mạnh Đạt Nhân từ từ quay người lại:

- Tại hạ không nghĩ đây là lối vào. Và khe vực lúc nãy mới là lối dẫn vào Tam Điện cốc.

Mạnh Đạt Nhân thấy mỹ phụ mỉm cười:

- Nhưng ta vẫn mong thiếu hiệp hãy thám thính khe vực này.

Mạnh Đạt Nhân nghe lạnh khắp người:

- Cuối cùng tôn giá muốn gì ở tại hạ?

Nụ cười của mỹ phụ liền biến mất thay vào đó là lời tán thưởng:

- Càng lúc ta càng thấy thiếu hiệp quả là người thông tuệ, chẳng trách Đại trưởng lão vừa nhìn thấy đã ưng ý tuyển chọn ngay. Phải chăng Đại trưởng lão cũng đã trao tín vật tuyển chọn cho thiếu hiệp?

Như một tia chớp vụt lóe lên trong tâm trí Mạnh Đạt Nhân hỏi:

- Có nghĩa là Đại trưởng lão không hề đến đây? Tôn giá chỉ muốn lừa tại hạ thế thôi?

Mỹ phụ thoáng nhướng mày:

- Thiếu hiệp sớm đoán được thế này sao? Quả là người thông tuệ khác thường.

Mạnh Đạt Nhân vận dụng chân lực:

- Tôn giá thật sự là ai?

Ngọc thủ của mỹ phụ từ từ nâng lên:

- Hãy gọi ta là Môn chủ nếu thiếu hiệp thật sự muốn biết.

Thật lạ Mạnh Đạt Nhân hầu như không nhìn thấy mỹ phụ xuất thủ vậy mà vẫn có một tia kinh khê chạm vào huyết định thân của Mạnh Đạt Nhân.

Toàn thân bất động, Mạnh Đạt Nhân chỉ biết trợn mắt nhìn mỹ phụ dùng hai tay mềm mại sờ nắn khắp người như muốn tìm kiếm tín vật mà mỹ phụ cho là Đại trưởng lão thế nào cũng trao cho Mạnh Đạt Nhân.

Mỹ phụ ngay tức khắc kinh ngạc:

- Người vẫn chưa được Đại trưởng lão giao cho tín vật tuyển chọn?

Đúng là lúc mỹ phụ nêu câu hỏi cũng thật lạ là huyết đạo của Mạnh Đạt Nhân bỗng giải khai. Không bỏ lỡ cơ hội Mạnh Đạt Nhân hất mạnh song thủ giơ lên cùng một lúc:

- Xú phụ muốn chết!

“Vù... vù...”

Và Mạnh Đạt Nhân trong khoảng cách thật gần bỗng thấy đôi mắt của mỹ phụ trợn to kinh hãi:

- Làm sao người hóa giải được Hóa Nguyên chỉ lực của ta?

Diễn biến xảy ra thật nhanh một kinh lực chọt chấn vào tâm mạch Mạnh Đạt Nhân thối lùi lệt luôn vào khe vực, đến nỗi nhị kinh của Mạnh Đạt Nhân chưa kịp chạm vào mỹ phụ.

Mạnh Đạt Nhân rơi xuống...

Bí ẩn Tam Điệp cốc

Khe vực đương nhiên phải sâu thật là sâu, điều này không làm Mạnh Đạt Nhân lo ngại bằng địa hình thường có ở những khe vực. Đó là mức độ hẹp của khe vực.

Hẹp không phải do hai vách bên gần sát nhau mà là những mấu đá lởm chồm nếu không nhô ra từ vách đá bên này thì cũng từ vách đá bên kia.

Khác với hẫng rơi vào vực Tiêu Hồn, một khu vực rộng thừa chỗ cho Mạnh Đạt Nhân xoay sở tùy ý vì đang nhận thức bản thân đang rơi vào khe vực và kịp nhìn thấy địa hình hiểm ác của nó, Mạnh Đạt Nhân xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và cuối cùng phải thừa nhận sinh mạng phen này khó vẹn toàn.

Đó là vì tốc độ rơi xuống đương nhiên phải nhanh, nếu Mạnh Đạt Nhân hươ tay hươ chân, những chi này một khi va vào các mấu đá sẽ làm từng chi rời gãy. Lúc đó nếu lúc chạm đáy vực giả như may mắn Mạnh Đạt Nhân không chết thì bản thân dù sống vẫn là một phế nhân. Sống như thế phỏng có ích gì?

Trái lại nếu vì sợ, Mạnh Đạt Nhân cố tình thu gọn tứ chi dọc theo thân không có gì chắc chắn là đầu hoặc toàn bộ thân mình Mạnh Đạt Nhân không bị va chạm vào các mấu đá để chịu phương hại nghiêm trọng. Và giả như may thật là may điều đó không xảy ra Mạnh Đạt Nhân không hề bị va chạm vào các mấu đá nào thì cuối cùng đã rơi xuống đáy vực mà tan xác.

Điều này hông được điều kia cũng không được, Mạnh Đạt Nhân càng nghĩ càng lo với kết quả bi thảm chắc chắn sẽ đến.

Tuy vậy dù nhận định của lý trí đã và đang bảo Mạnh Đạt Nhân đừng có bất kỳ động thái nào nhưng bản năng và chí cầu sinh vẫn bộc phát. Song thủ của Mạnh Đạt Nhân bỗng đưa lên cao thoát đầu chỉ để vòng tay ôm kín đầu giữ cho đầu đừng va chạm vào các mấu đá cứ loang

loáng xuất hiện theo đà rơi xuống.

Nhưng chỉ sau đó một lúc, sau nhiều lần bị mô đá bất ngờ nhô ra và sượt qua thân, ở trước ngực và ở sau lưng, một ý định liều lĩnh chợt xuất hiện trong tâm trí Mạnh Đạt Nhân.

Nhận thức được rằng đó là cách thể duy nhất có thể cứu vãn được tình thế lúc này, Mạnh Đạt Nhân đành chấp nhận mạo hiểm để thực hiện.

Đưa hai tay lên cao, cao khỏi đầu đồng thời vận dụng toàn lực vào song thủ, sau đó bắt đầu dè dặt cho hai tay từ từ chạm vào vách đá.

“Vụt.”

Một mô đá vừa sượt qua phần ngực của Mạnh Đạt Nhân.

Lập tức, Mạnh Đạt Nhân dụng lực chộp cả song thủ vào mô đá, lúc mô đá vượt qua từ phần ngực của Mạnh Đạt Nhân lên đến đỉnh đầu.

“Soạt.”

Dù hai tay vừa bấu được vào mô đá nhưng do trên bề mặt của mô đá toàn là lớp rong rêu nhầy nhụa và trơn trượt hai tay của Mạnh Đạt Nhân vì thế bị trượt khỏi mô đá. Kết quả mười đầu ngón tay của Mạnh Đạt Nhân vụt rất bồng, lực cọ xát hầu như vừa làm hồng cả mười ngón tay.

Toàn thân vì thế mà tiếp tục rơi xuống.

“Vụt, vụt.”

Lần lượt Mạnh Đạt Nhân ngay sau đó bị hai mô đá khác va vào phần lưng cửa nát y phục.

“Khe vực đang thu hẹp lại?”

Thầm kêu như thế Mạnh Đạt Nhân biết nếu không sớm có cách làm giảm đà rơi, hoặc tốt hơn hết là giữ cho thân hình đừng rơi, có lẽ tử kỳ được Diêm Vương định đoạt có lẽ cũng sắp tới.

Đúng lúc này một mô đá khác lao ngang vào ngực Mạnh Đạt Nhân Vụt!

Nghiến chặt hai hàm răng, chờ cho đến lúc mô đá dâng lên ngang đỉnh đầu Mạnh Đạt Nhân bập thẳng mười đầu ngón tay vào mô đá.

“Soạt.”

Lại bị trượt vì bề mặt của mô đá quá trơn, Mạnh Đạt Nhân càng có cảm nhận mười đầu ngón tay thêm đau nhói.

Một mô đá khác lại tiếp tục cửa nát phần y phục trước ngực Mạnh Đạt Nhân. Phần ngực lập tức rất như cháy bỏng, cho Mạnh Đạt Nhân biết chỗ đó vừa bị xây xát nghiêm trọng.

Vẫn nhìn đau Mạnh Đạt Nhân lại dốc toàn lực quyết chộp lấy cho bằng được, mười đầu ngón tay vào mô đá này có thể là mô đá cuối cùng.

“Bộp.”

Hai mắt Mạnh Đạt Nhân vụt hoa lên như vừa có hai đốm lửa lóe lên. Đó là lúc mười đầu ngón tay dù đau đớn và tê buốt nhưng vẫn chộp giữ vào mô đá. Thế nhưng với đà rơi xuống quá mạnh, ngay khi mười đầu ngón tay chộp vào mô đá, toàn thân vẫn rơi xuống làm căng cứng hai tay. Lực căng lên làm cho các cơ tay như bị rách, sự đau nhói tột độ làm cho mắt Mạnh Đạt Nhân hoa lên.

“Soạt.”

Cuối cùng vì không chi trì nổi lực trì kéo này Mạnh Đạt Nhân phải buông lỏng mười đầu ngón tay vậy là toàn thân vẫn tiếp tục rơi xuống.

Tuy vậy đà rơi ví thế cũng bị suy giảm phần nào.

Mạnh Đạt Nhân cũng mừng thầm và thầm cầu mong các mô đá cứ thế tiếp tục xuất hiện, đừng đột ngột chấm dứt như Mạnh Đạt Nhân vừa nghĩ lúc nãy.

Dịp may vẫn chưa hết đối với Mạnh Đạt Nhân, một mô đá nữa lại khẽ

suốt qua ngay trước ngực.

“Vụt.”

Mạnh Đạt Nhân một lần nữa bập thẳng hai tay vào mô đá. Và lần này thay vì chỉ dùng mười đầu ngón tay, Mạnh Đạt Nhân mạo hiểm tột cùng, vòng cả tay ôm vào mô đá.

“Rào... rào...”

Toàn thân nhờ thế được giữ lại, cho dù cả hai tay lúc ôm được mô đá đã làm sự cọ xát cho cả hai chi hầu như rời gãy và da thịt như bị tuột khỏi hai chi, Mạnh Đạt Nhân vừa đau đớn đến tột cùng vừa mừng rỡ tột độ.

“Thoát!” Đó là ý niệm duy nhất còn lưu lại trong nhận thức, giúp Mạnh Đạt Nhân lưu giữ thân hình ở vị trí đó. Cho dù thần trí đang mờ dần dần đến hôn mê ngất lịm...

* * *

- Ha... ha...! Sao Tiêu lão Bang chủ lại nói bốn cung có tham vọng làm Minh chủ võ lâm?

Tràng cười và lời nói đồng dục của Cung chủ Địa Khuyết cung vang xoáy vào tai giúp Mạnh Đạt Nhân lai tỉnh.

Vừa tỉnh lại nhận thức hai tay đã tê dại như hóa đá do cứ tri chì thân hình ở tư thế đeo lơ lửng, Mạnh Đạt Nhân định trở mình thì lời nói tiếp theo sau Cung chủ Địa Khuyết cung lại vang đến:

- Tuy là tình cờ bốn Cung chủ khám phá ra bí ẩn Tam Điệp cốc đã tồn tại suốt trăm năm qua giúp các môn phái phát hiện ai là hung thủ đã hãm hại những vị Chứng môn độ nào, nhưng thủy chung bốn Môn chủ vẫn không có ý nghĩ sẽ được các phái cảm kích bằng cách suy tôn bốn Cung chủ lên ngôi Minh chủ. Chủ trương của bốn cung vẫn là duy trì và mãi mãi bốn cung vẫn chỉ có một chủ trương đó, tuyệt đối không hề có suy nghĩ khác.

Nghe đến đây Mạnh Đạt Nhân hoang mang: “Tam Điệp cốc có bí ẩn gì liên quan đến các phái? Và phải chăng ta đang ở trong Tam Điệp cốc? Lẽ nào khe vực ta vừa rơi xuống lại là lối xuất nhập ở phía sau Tam Điệp cốc?”

Chưa kịp tìm hiểu rõ thực hư, Mạnh Đạt Nhân chợt nghe âm thanh của Bang chủ Cái bang vang đến:

- Nếu Địa Khuyết cung thật không có ý đồ độc bá võ lâm, hãy giải thích đi có sao trước đây Địa Khuyết cung không sớm giao các bí ẩn này cho các phái? Trái lại, không sớm thì muộn đợi các phái tình cờ có mặt đông đủ ở Tam Điệp cốc mới cố tình xuất hiện và phơi bày sự thật?

Thanh âm của Địa Khuyết cung chủ lại vang lên:

- Trước khi giải thích, Tiêu lão bang chủ xin cho hỏi, hôm nay vì có gì mà các phái hiện diện đông đủ ở nơi đây?

Một tiếng niệm Phật chợt vang lên, chỉ là để tranh lời đáp với Bang chủ họ Tiêu:

- Vô lượng thọ Phật! Cung chủ cần gì hỏi như thế? Ai lại không biết, phạm môn bang phái nào trăm năm trước có bậc trưởng tôn thất tung tại Tam Điệp cốc này, theo thông lệ đến ngày này hàng năm đều đến cúng tế sau đó là dò xét sự tình? Tốt hơn hết xin Cung chủ giải thích cho để không riêng gì Cái bang thấu suốt mà các phái còn lại cũng thông tỏ chủ ý của quý cung.

Thoạt nghe âm thanh này Mạnh Đạt Nhân ngò ngợ là đã từng nghe nhưng chưa kịp nhớ là đã nghe ở đâu thì một thanh âm quen tai khác lại vang lên:

- Nam mô a di đà phật! Lời của Nhất Trần đạo trưởng bản ni cũng tán thành. Cho dù thế nào đi nữa, việc quý cung giúp tề phái Nga My giải tỏa nghi án đã tồn tại suốt trăm năm qua, tề phái vẫn nhất mực cảm kích.

Cung chủ Địa Khuyết cung liền hắng giọng:

- Đa tạ Chương môn Nga My phái đã có lời đồng cảm, càng khích lệ thêm cho bốn cung. Được, bốn Cung chủ xin giải thích và điều này có lẽ toàn thể chư vị đây vẫn chưa hề nghe nói đến. Đó là tiền nhân của bốn môn cũng đã từng thất tung ở đây cùng một lúc với các trưởng tôn của các phái.

Lập tức có tiếng kêu lên kinh ngạc và lại là âm thanh quen tai thứ ba Mạnh Đạt Nhân từng nghe. Thanh âm này bảo:

- Liệu Cung chủ có lầm lẫn hay không? Vì theo Đoàn mỗ biết được trăm năm trước cùng thất tung với võ lâm thất vị trưởng môn ngoài trưởng lão tề bang như chỉ còn có thêm một nhân vật họ Từ và nhân vật này chỉ được một ít người biết đến do chỉ là một hội chủ một hội nhỏ gọi là Hồng Thương hội. Không lẽ...

Cung chủ Địa Khuyết cung bật cười:

- Đoàn Trường Thăng trưởng lão quả có kiến văn quảng bá, khiến bốn Cung chủ bội phục! Không sai, quả có một hội chủ họ Từ thất tung cùng với nhiều nhân vật hữu danh thời đó. Và bốn Cung chủ chính là hậu duệ của Từ hội chủ Hồng Thương hội. Như vậy, có lẽ chư vị đã hiểu, đâu phải ngẫu nhiên bốn Cung chủ chọn hôm nay mà xuất hiện? Nếu các bang phái cùng nhau đến cùng tiền nhân chẳng lẽ bốn Cung chủ không thể đến?

Nếu không kịp nén lòng chính là Mạnh Đạt Nhân phải kêu to lên, đây chỉ là một trong nhiều âm mưu của Nhị viện và Nhị cung hòng thực hiện mưu đồ độc bá võ lâm của họ.

Vì qua những thanh âm quen thuộc này Mạnh Đạt Nhân nhận ra đó là thanh âm của nhân vật Bách Nhân viện trước kia đã từng đôi co với Hình chủ Hình đường Tạ Bất Nghi về việc liên quan đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông và nhân vật đó chính là Cái bang trưởng lão, thì Mạnh Đạt Nhân cũng lập tức nhận ra hai thanh âm còn lại là của những nhân vật nào.

Thứ nhất thanh âm của vị Nhất Trần đạo trưởng đúng là thanh âm của Viện chủ Bách Nhân viện, nhân vật bí ẩn từng chê bai Bạch Quan

Nguyệt là kẻ khoác lác và cũng nhân vật bí ẩn này sau đó phô diễn công phu bằng cách dùng một chưởng chân võ tảng đá to nặng đến ngàn cân. Mạnh Đạt Nhân minh định như vậy.

Thứ hai thanh âm của vị sư thái Chưởng môn Nga My phái như Mạnh Đạt Nhân vừa nhớ lại phải chi đừng có lời niệm phật ở đầu câu nói có lẽ Mạnh Đạt Nhân đã nhận ra đó là giọng nói của mục Cổ Mỹ Kỳ Viện chủ Cửu U Quỷ viện.

Như vậy nếu phụ họa theo sau câu nói của Cung chủ Địa Khuyết cung chỉ có ba người lên tiếng thì ba nhân vật này lần lượt đã được Mạnh Đạt Nhân phát hiện một là Viện chủ Cửu U Quỷ viện, một là Viện chủ Bách Nhân viện và cuối cùng cũng là người của viện Bách Nhân.

Mạnh Đạt Nhân thâm mĩ mai: “Chỉ còn thiếu lời phụ họa của Thiên Tàn cung là đủ bộ tứ Nhị viện Nhị cung tha hồ tung hứng thao túng quần hùng. Hừ! Vậy mà bảo Địa Khuyết cung không hề có ý đồ độc bá võ lâm? Thật đê tiện!”

Mãi nghĩ những diễn biến tiếp theo Mạnh Đạt Nhân không thể nghe.

Mạnh Đạt Nhân chỉ quan tâm trở lại khi có thanh âm của nhân vật nào đó chợt rồi rít lên tiếng:

- Mọi người xin chớ náo động nữa. Như Vô Cực lão nhân vị trưởng bối cao niên nhất hiện giờ của võ lâm, sư bá của Chưởng môn Côn Luân phái đương nhiên sắp có điều muốn nói. Chúng ta hãy tỏ ra tôn trọng nào.

Tiếng huyền não im dần, khiến Mạnh Đạt Nhân sinh nghi phải tự hỏi, đã có điều gì xảy ra khiến cho mọi người ở Tam Điệp cốc phải huyền não đến thế?

Khi tĩnh lặng trở lại một lần nữa Mạnh Đạt Nhân giật mình vì nhận ra thanh âm của Vô Cực lão nhân sao lại cũng quen tai.

Vô Cực lão nhân đang nói bằng giọng trầm ôn:

- Đa tạ chư vị chịu lắng nghe! Lão hủ tuy tuổi đã gần đất xa trời

nhưng vì chuyện có liên quan tới nghi án độ nào của các phái, có cả tề phái Côn Luân lão hủ xin mạo muội nêu chủ ý.

Vô Cực lão nhân khẽ hắng giọng:

- Qua phát hiện này của Cung chủ Địa Khuyết cung dấu vết lưu lại cho thấy tiền nhân của các phái hầu như vì đối phó với Cửu Trùng công phu – mà hầu như chúng ta đều biết đó là sở học của Thần môn nên phải vong mạng. Huống chi Thần môn hiện giờ lại uy hiếp các phái. Như vậy chúng tôi chủ xướng của Từ cung chủ, toàn thể võ lâm phải xem Thần môn là địch và phải cùng nhau hủy diệt Thần môn, chủ xướng thật là đúng. Lão hủ nghĩ phải chăng chúng ta thật sự cần có một Minh chủ đủ cả tài năng và đức độ để dẫn dắt quần hùng? Và nếu cần thử hỏi với công lao to lớn của Từ cung chủ giúp toàn thể võ lâm giải hóa nghi án độ nào và với chủ trương duy trì chính nghĩa của Địa Khuyết cung phải chăng Từ cung chủ tài và đức vẫn chưa đủ để chúng ta suy tôn? Lão hủ chỉ có ít lời giải bày mong chư vị càn suy.

Thanh âm của mục Cổ Mỹ Kỳ vang lên:

- Nam mô a di đà Phật! Bần ni và toàn thể bốn phái Nga My tán thành suy cử Từ cung chủ làm Minh chủ võ lâm.

Chúng khẩu đồng từ tiếp theo lời của Chương môn Nga My phái, Viện chủ Bách Nhân viện và lão họ Đoàn trưởng lão Cái bang và cũng là người của Bách Nhân viện liền lên tiếng phụ họa:

- Vô lượng thọ Phật! Tề phái Võ Đang cũng tán thành.

- Đối với hành vi của Địa Khuyết cung tuy bốn bang vẫn còn vài điều nghi kỵ nhưng do tình thế đã đến lúc khẩn trương...

Tiêu Bang chủ Cái bang chột quát:

- Đoàn trưởng lão! Chủ ý của bốn Bang chủ chưa phải vậy... Mong Đoàn trưởng lão chớ quá mau miệng khiến bốn bang lâm vào tình thế khó xử.

Đoàn Trưởng Trưởng kêu lên:

- Bang chủ...

Đúng lúc này Mạnh Đạt Nhân chợt nghe trảng cười ngạo nghễ của mỹ phụ trung niên, nhân vật tự xưng là Môn chủ Thần môn và cũng là nhân vật đã hất Mạnh Đạt Nhân xuống khe vực, bỗng vang lên:

- Nếu toàn thể võ lâm cho hung thủ đã gây án trăm năm trước là người của Thần môn sao không nghĩ ngược lại chính tiền nhân của các phái đã lập mưu hãm hại bốn môn độ nào? Xem ra việc bốn môn phải đối đầu với các phái là điều không thể tránh khỏi. Ngay hôm nay Thần môn phải hỏi tội bọn ngươi. Môn nhân bốn môn nghe lệnh! Đánh!

Tiếng gầm của Cung chủ Địa Khuyết cung vang lên át tiếng huyên náo vừa xuất hiện sau mệnh lệnh của Môn chủ Thần môn:

- Thần môn đã xuất hiện đây là cơ hội cho võ lâm các môn bang phái báo thù. Thuộc hạ bốn cung nghe lệnh. Xuất thủ!

Từ lúc này trở đi, những thanh âm vang đến tai Mạnh Đạt Nhân chỉ còn là tiếng náo động do các loại công phu sở học gây ra cho thấy giữa Thần môn và võ lâm các môn phái đang thật sự diễn ra trận loan chiến.

Mạnh Đạt Nhân lạnh khắp người với cảm nghĩ đang có một đại âm mưu vô tiền khoáng hậu đã được Nhị viện Nhị cung do Địa Khuyết cung chủ xướng và Thần môn cổ tình tạo ra.

Mưu đồ của Nhị viện Nhị cung như thế nào. Mạnh Đạt Nhân đã rõ. Đó là họ muốn tận diệt Thần môn sau sẽ là độc bá võ lâm.

Riêng đối với Thần môn thì Mạnh Đạt Nhân càng suy nghĩ càng hoang mang. Nếu bảo Thần môn có hành vi này chỉ để tìm ra nguyên ủy của sự mất tích của hai đời Môn chủ, Mạnh Đạt Nhân thật sự nghi ngờ chủ đích này của Thần môn. Vì đâu cần phải có hành vi cực đoan như thế này để giải thích hoặc truy nguyên sự thất tung của hai đời Môn chủ?

Có chăng Mạnh Đạt Nhân thầm đoán Môn chủ Thần môn – Mỹ phụ trung niên đang có ý đồ mờ ám.

Là ý đồ gì Mạnh Đạt Nhân tự nhủ là cần phải tìm hiểu cho thật minh bạch trước khi nhận lời Đại trưởng lão Thần môn, tự biến thành người được Đại trưởng lão tuyển chọn.

Hơn nữa tuy là mơ hồ nhưng Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận toàn bộ những âm mưu này có liên quan đến quyền bí kíp Vạn Lưu Quy Tông nghĩa là trực tiếp có liên quan đến mối gia thù vô tình đổ ập lên đầu Mạnh Đạt Nhân quyết đặt mình ra ngoài vòng xoáy phải cẩn thận chi trì mạng sống để sau này bằng mọi cách phải khám phá ra âm mưu kỳ vĩ nọ.

Bằng từng động tác vừa chậm vừa kiên quyết, Mạnh Đạt Nhân dùng chân dò dẫm từng mô đá thế nào cũng có ở bên dưới để tìm chỗ đặt chân.

Sau đó chân trụ tay vịn, Mạnh Đạt Nhân tuột dần xuống đáy vực tai vẫn nghe những tiếng âm thanh huyền ảo ở Tam Điệp cốc vang đến.

Khe vực vẫn hẹp cho dù sau cùng Mạnh Đạt Nhân cũng yên ổn đứng ngay trên bề mặt chật hẹp của đáy vực.

Thế nhưng dưới đáy vực lại có ngách đá và ngách đá như thông dẫn đến chỗ đang vang dội những âm thanh huyền ảo. Mạnh Đạt Nhân cẩn trọng nép người vào ngách đá ngồi yên và tọa công...

Những thi thể không đầu

Bầu không khí hoàn toàn tĩnh lặng khi Mạnh Đạt Nhân xả công, khôi phục nguyên trạng.

Sau một lúc lâu dùng bí thuật Địa Thỉnh để ngưng thần nghe ngóng, Mạnh Đạt Nhân thận trọng bước đi theo ngách đá.

Ngách đá tương đối thẳng, nếu không kể một chỗ rẽ Mạnh Đạt Nhân vừa cố tình bỏ qua.

Và càng đi, Mạnh Đạt Nhân thấy ngách đá càng hẹp dần. Đến khi ngách đá đột ngột chấm dứt, chỉ còn là một khe đá quá hẹp, đến độ Mạnh Đạt Nhân không thể nào lách người bước qua bên ngoài khe đá, bỗng có ánh sáng leo lét xuất hiện lọt vào mục quang Mạnh Đạt Nhân. Là thứ ánh sáng chập chờn, chính là ánh sáng phát ra từ hào quang ngọn đuốc chẳng hạn, Mạnh Đạt Nhân nghĩ như thế và tin ở bên ngoài khe đá có người.

Quả nhiên là có người hiện diện, Mạnh Đạt Nhân nghe nhân vật đó lầm bầm từ bên ngoài khe đá:

- Quả nhiên có nhiều vết tích lưu lại cho thấy chúng đều là công phu tuyệt kỹ của các phái.

Thỉnh lực của Mạnh Đạt Nhân chưa đủ tinh tường, từ bên ngoài khe đá bỗng vang lên một âm thanh khác cho biết có đến hai người cùng hiện diện, không phải chỉ có một như mới đầu Mạnh Đạt Nhân lầm nghĩ.

Nhân vật này lên tiếng với những nhận định hết sức tinh tế:

- Có điều lạ, người nhận thấy không, Vi Hải? Đây là một nơi tận cùng của Tam Điệp cốc, một động trong hữu động mà suốt trăm năm qua vô lâm không ai ngờ là có. Điều gì các trưởng bối của các phái trăm năm trước phải vào đến tận đây? Chuyện gì đã xảy ra cho họ? Cứ cho

là họ đồng loạt thảm tử, cơ sao chỉ có những vết tích này lưu lại? Di cốt của họ ở đâu, sao không thấy? Hừ! Và nếu cho rằng thời gian một trăm năm đủ làm cho di cốt họ tan biến, vậy vũ khí của họ thì sao? Thiếu Lâm có Thiên trượng, Võ Đang, Nga My, Côn Luân thì thiện dụng kiếm, trưởng lão bốn bang thì có Đả Cầu bổng, những lợi khí này đâu dễ bị hủy hoại theo thời gian?

Mạnh Đạt Nhân giật mình.

Vậy là người của các phái dưới sự dẫn dắt của Địa Khuyết cung sau khi hỗn chiến với Thần môn, tất cả đều bỏ đi. Riêng vẫn còn Dư Vi Hải và một nhân vật nữa vừa nêu nhiều nghi vấn sắc sảo, đều là người của Cái bang vẫn lưu lại để dò xét. Chứng tỏ Cái bang đang thật sự nghi ngờ những gì gọi là bí ẩn của Tam Điệp cốc đã được Cung chủ Địa Khuyết cung khám phá và cáo giác với quần hùng.

Đã sẵn chủ ý nghi ngờ dã tâm của Nhị viện Nhị cung, cho đây là một đại âm mưu, vô hình trung Mạnh Đạt Nhân đồng cảm với thái độ của Cái bang.

Đề không ai phát hiện, Mạnh Đạt Nhân cố tình bẻ khí, tiếp tục lắng nghe những gì Dư Vi Hải và nhân vật kia trao đổi.

Có tiếng Dư Vi Hải nghi ngờ:

- Lúc này sao không nghe Cung chủ Địa Khuyết cung đề cập đến nguyên do khiến y phát hiện nơi lưu giữ vết tích này?

Nhân vật kia dè dặt đáp:

- Cũng có thể không ai hỏi đến, hoặc giả y cố tình không nhắc đến chuyện này.

Dư Vi Hải chép miệng:

- Ở tận trong cùng của Tam Điệp cốc đâu ai ngờ lại có thêm một bí động nữa. Trưởng lão nghĩ sao, phải chăng di cốt của những nhân vật trước kia hiện được ẩn giấu ở một bí động nào khác, không chỉ riêng bí động được Cung chủ Địa Khuyết cung phát hiện?

- Người nghĩ những chuyện hoang đường gì thế, Dư Vi Hải? Ở phần ngoài bí động này, cả trăm năm qua đâu phải ít người đến đây dò xét, và không một ai phát hiện bí động này. Chúng tôi ở Tam Điệp cốc không hề có thêm bí động thứ hai. Vì nếu có, có lẽ đã bị người Địa Khuyết cung phát hiện.

Dư Vi Hải vụt trầm giọng:

- Trước kia trưởng lão từng nhắc nhở đệ tử, đừng vội tin vào những gì Địa Khuyết cung biểu hiện. Nhưng hôm nay, khẩu ngữ của trưởng lão dường như bắt đầu tin vào Địa Khuyết cung?

Mạnh Đạt Nhân cười thầm, vậy là thêm một trưởng lão Cái bang nữa, ngoài Đoàn Thường Thắng vốn là người của Bách Nhân viện, trà trộn vào Cái bang với mưu đồ đen tối, trước sau đã lần lượt để lộ thái độ đồng tình với Địa Khuyết cung.

Vị trưởng lão đó phì cười:

- Người đừng cho ta là hạng người quá xốc nổi như Đoàn Thường Thắng, hẳn ta đã tin tưởng Địa Khuyết cung đâu. Có chăng sau chuyện vừa rồi, Cung chủ Địa Khuyết cung cũng đã được quần hùng suy tôn làm Minh chủ, hiện tại dù muốn hay không đồng tình với chuyện này cũng không thể đi ngược lại với trào lưu của giang hồ. Trước một dòng nước đang cuồn cuộn chảy, người kháng lại là người chết. Hãy để mặc cho dòng nước chảy đi, hiểu chưa?

Dư Vi Hải hoang mang:

- Nhưng rõ ràng trưởng lão vẫn có ý nghi ngờ? Vì thế, trưởng lão mới có ý đưa đệ tử đến đây để dò xét. Không phải thế sao?

Vị trưởng lão bật cười:

- Tin người thì nên tin nhưng phòng người vẫn cứ phòng. Nếu người muốn sau này đủ tài lực thay quyền Bang chủ, thì nên nghĩ, bây giờ người nên tập suy nghĩ theo cách nghĩ của ta, chỉ có lợi chứ không có hại cho người. Thôi! Chúng ta đi.

Và Mạnh Đạt Nhân từ khe đá nhìn thấy ánh sáng chập chờn đi xa dần.

Tuy vậy, câu nói cuối cùng của Dư Vi Hải, Mạnh Đạt Nhân vẫn kịp nghe.

Dư Vi Hải bảo:

- Cũng hơn canh ba rồi, e chúng ta không kịp đến trấn thành phía trước để nghỉ ngơi.

Hơn canh ba? Điều này giúp cho Mạnh Đạt Nhân nhận ra khoảng thời gian bị hôn mê sau khi rơi xuống khe vực, đó là gần trọn một ngày.

Thảo nào ở phía ngoài, để dò xét, Dư Vi Hải và vị trưởng lão kia phải cần đến đuốc.

Qua câu chuyện vừa nghe, Mạnh Đạt Nhân đã có hai nhận định.

Nhận định thứ nhất, có liên quan đến Cái bang, là Dư Vi Hải với hậu thuẫn của một nhân vật trưởng lão đang có ý đồ tiềm đoạt ngôi vị Bang chủ. Hừ! Cũng như Địa Khuyết cung thôi, Dư Vi Hải cũng có dã tâm đen tối.

Còn nhận định thứ hai là về địa hình Tam Điệp cốc, Mạnh Đạt Nhân không thể không có ý nghĩ kỳ lạ về ngữ nghĩa của ba chữ Tam Điệp cốc.

Liệu có là ngẫu nhiên không khi trong ba chữ đó có tồn tại chữ tam? Như ý nghĩ của Dư Vi Hải bị vị trưởng lão cho là hoang đường, Tam Điệp cốc đã có một động trung hữu động (một động thất trong lòng một động thất khác), vị chỉ là hai, chưa phải là ba như chữ tam trong ba chữ Tam Điệp cốc. Và do nơi Mạnh Đạt Nhân đang ẩn rất gần với bí động được phát hiện ngay bên trong cốc Tam Điệp, có thể nào đây chính là phần bí động thứ hai, cũng là động thất thứ ba ở Tam Điệp cốc?

Mạnh Đạt Nhân chợt nghe mặt nóng bừng bừng và nghĩ, có lẽ bản thân sẽ là người đầu tiên sau một trăm năm phát hiện những bí ẩn thật sự của Tam Điệp cốc.

Giả như Mạnh Đạt Nhân nghĩ đúng, Tam Điệp cốc phải có ba động thất và mọi người chỉ mới phát hiện có hai, thì động thất cuối cùng phải chăng sẽ là nơi ẩn chứa toàn bộ di cốt của những ai trăm năm trước đã thất tung?

Bồn chồn với ý nghĩ này, Mạnh Đạt Nhân thật sự nôn nao trông chờ trời sáng.

Chí ít, với ánh dương quang, dù là nhợt nhạt, vẫn dễ dàng giúp Mạnh Đạt Nhân kiểm định lại những gì đang nghĩ. Phải chờ đợi như thế này quả là điều thật khó khăn.

* * *

Ánh dương quang đã có nhưng hầu như không hữu ích như Mạnh Đạt Nhân hy vọng.

Bởi ánh sáng tràn vào động thất đã là ít, và khi xuyên qua khe đá, đến tận chỗ Mạnh Đạt Nhân đang ngồi lại còn ít hơn. Do đó, lúc Mạnh Đạt Nhân theo khe đá đi ngược trở lại, càng di chuyển xa càng mờ nhạt dần.

Đến chỗ rẽ, nơi đêm qua Mạnh Đạt Nhân bỏ qua, lúc Mạnh Đạt Nhân bắt đầu đi theo lối rẽ để tiến vào ngách đá bên hữu, ánh sáng theo ánh dương quang đưa đến vậy là hoàn toàn biến mất.

Bởi mong muốn phát hiện bí ẩn thật sự ở Tam Điệp cốc, cũng là niềm hy vọng tìm được lối thoát thân, Mạnh Đạt Nhân một lần nữa phải chấp nhận di chuyển trong bóng đêm vĩnh hằng.

Thế nhưng, Mạnh Đạt Nhân chợt tỏ ra cẩn trọng khác thường, vì nếu Mạnh Đạt Nhân không ngờ bản thân vừa bị hoa mắt thì dường như, chỉ mới đây thôi, trong một thoáng tình cờ và nhanh thật nhanh, có một tia sáng chợt lóe lên từ đâu đó phía trước lọt vào mục quang Mạnh Đạt Nhân.

“Là mỹ phụ tự xưng là Môn chủ Thần môn? Mụ vẫn không cam tâm nếu chưa nhìn thấy ta thật sự đã chết? Mụ cố tình xuống đáy vực và đang tìm kiếm thi thể của ta?”

Mạnh Đạt Nhân lo lắng với ý nghĩ này, vội bế khí và di chuyển vừa chậm vừa thật nhẹ nhàng.

Trong vách đá có dấu hiệu thông thoáng, chứng tỏ hướng Mạnh Đạt Nhân đang đi có nhiều hy vọng dẫn đến sinh lộ.

Mạnh Đạt Nhân vẫn không một chút lơ lửng, tuy không còn nhìn thấy bất kỳ tia sáng nào nữa như đã một lần ngỡ là đã nhìn thấy.

Nền đất dưới chân Mạnh Đạt Nhân có vẻ như càng lúc càng ẩm ướt. Điều này giúp cho Mạnh Đạt Nhân di chuyển dễ dàng hơn do không cần phải dò dẫm và tránh việc bị vấp vào những mô đá đột ngột nhô lên khỏi mặt đất.

Nhưng thủy chung Mạnh Đạt Nhân vẫn không còn nhìn thấy một tia sáng nào lóe lên, khiến Mạnh Đạt Nhân lại đâm ra nghi ngờ chính bản thân, nghĩ bản thân đã bị hoa mắt dẫn đến việc ngỡ rằng đã nhìn thấy tia sáng.

Rồi cũng đến lúc Mạnh Đạt Nhân không cần ngưng thần nghe ngóng vẫn phát hiện ở phía trước có những chuỗi tiếng động liên tục, không hề gián đoạn, vọng đến tai.

“Tách... tách... tách...”

Mạnh Đạt Nhân nhẹ thở phào, đó là tiếng của những giọt nước từ trên cao rơi xuống. Và với phát hiện này, Mạnh Đạt Nhân hiểu vì sao nền đất ở dưới chân bỗng trở nên ẩm ướt.

Dựa theo chuỗi âm thanh đang là kim chỉ nam dẫn đường, Mạnh Đạt Nhân di chuyển nhanh hơn, dễ dàng hơn.

Bất ngờ...

“Phụt.”

Nền đất dưới chân Mạnh Đạt Nhân vụt biến mất, thay vào đó là một chỗ trũng, sâu như thế nào chưa biết, chỉ biết Mạnh Đạt Nhân vừa rơi xuống.

“Không lẽ lại là một vực sâu?” Mạnh Đạt Nhân vừa nghĩ đến đây hai chân liền chạm đất.

“Phịch.”

Không phải chạm đất?

Mạnh Đạt Nhân đứng lặng người, chỉ biết rằng có đến nửa người đang chìm ngập vào lớp đất mềm nhão như bùn, hai chân Mạnh Đạt Nhân không thật sự đặt vào nền đất cứng, có lẽ Mạnh Đạt Nhân phải lo ứng phó với viễn cảnh là sẽ càng lúc càng chìm mất hút vào lớp bùn. Thật may, lớp đất mềm nhão chỉ đủ ngập đến ngang lưng mà thôi.

“Dù sao vẫn tiếp tục di chuyển!”

Mạnh Đạt Nhân vừa có ý định này và chưa kịp thực hiện vì chưa biết phải di chuyển theo hướng nào, bất ngờ, có một tia sáng chợt lóe lên.

“Xoạch.”

Thoạt đầu chỉ là một tia sáng, quá đủ cho Mạnh Đạt Nhân kinh tâm hoảng sợ, đến độ phải vận lực sẵn vào song thủ. Nhưng sau đó tia sáng biến thành một vầng sáng, soi tỏ bóng đêm, cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy vóc dáng của một con người, là một nữ nhân tay đang đưa cao ngọn hỏa tập.

“Là mỹ phụ?”

Mạnh Đạt Nhân lập tức xô mạnh nhị kinh về nơi nữ nhân đang đứng:

- Tôn giá quyết đuôi cùng diệt tận thế sao? Đỡ!

“Vù...”

Cũng lúc này, từ phía nữ nhân cũng có tiếng thét vang lên:

- Kẻ nào dám dò xét bốn cô nương? Xem kiếm!

Dưới vầng hỏa quang từ ngọn hỏa tập chợt xuất hiện thêm một vầng kim quang chụp bỏ lên người Mạnh Đạt Nhân.

“Véo...”

Vàng kiếm quang và tiếng thét, hai chi tiết này lập tức thâm nhập vào nhận thức của Mạnh Đạt Nhân, khiến Mạnh Đạt Nhân có phản ứng hoàn toàn bất lợi.

Mạnh Đạt Nhân thi kinh về, đồng thời kêu lên:

- Ôi chao! Cô nương là...

Vàng kiếm quang không gặp trở lực, cứ thế lao cuộn vào Mạnh Đạt Nhân.

“Véo...”

Nhưng thật may, ngay vào lúc tối hậu, nữ nhân nọ kịp dừng tay, miệng thốt lời kinh ngạc:

- Ra là thiếu hiệp? Tiểu nữ nghĩ thiếu hiệp bị táng mạng rồi mới phải.

Nữ nhân tuy dừng kiếm nhưng vẫn để thanh kiếm lơ lửng, cách đầu Mạnh Đạt Nhân độ một gang tay.

Mục quang đã quen dần với ánh sáng, Mạnh Đạt Nhân nghi hoặc nhìn nữ nhân xa lạ:

- Cô nương nói tại hạ phải táng mạng là muốn ám chỉ điều gì?

Nữ nhân vụt đỏ mặt, vội thu kiếm về, miệng lí nhí:

- Tiểu nữ thất lễ, quên không thu kiếm về.

Sau đó, nàng bắt đầu nhìn Mạnh Đạt Nhân bằng ánh mắt chăm chú, rất hiếu kỳ là khác:

- Tiểu nữ định nói... là thế này, ngày hôm qua tiểu nữ có nhìn thấy thiếu hiệp bị một người cố tình xô vào khe vực...

Mạnh Đạt Nhân kinh ngạc:

- Cô nương đã nhìn thấy? Và cô nương xuống tận đáy vực này là

muốn tìm cách giúp tại hạ?

Nàng lại đỏ mặt:

- Vậy thì không phải! Mong thiếu hiệp chớ trách, một người dù có thiện ý đến đâu vẫn không thể nghĩ thiếu hiệp đã rơi xuống khe vực lại toàn mạng để tìm cách giúp đỡ. Tiểu nữ...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời:

- Cô nương nói tuy đúng nhưng...

Nàng vội lắc đầu:

- Tiểu nữ muốn nói, tiểu nữ thật sự mừng khi thấy thiếu hiệp còn sống. Và nếu cần, có lẽ tiểu nữ sẽ giúp thiếu hiệp thoát khỏi nơi đây.

Nhìn lại nàng cũng bị ngập trong bùn đến quá thắt lưng, Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Tình cảnh của tại hạ và cô nương đều giống nhau, không hiểu cô nương làm thế nào để giúp tại hạ?

Nàng lại đỏ mặt, một đặc điểm có lẽ là cá tính của nàng, như Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy. Nàng bảo:

- Ý tiểu nữ không phải như thế. Vì tiểu nữ tuy cũng tình cờ hụt chân lọt vào chỗ này nhưng đoạn từ trên khe vực xuống tận đây, tiểu nữ có chuẩn bị sẵn dụng cụ nên chỉ cần...

Hai mắt Mạnh Đạt Nhân vụt sáng rỡ:

- Tại hạ hiểu rồi! Là cô nương cố tình xuống thám thính đáy vực nên có chuẩn bị sẵn phương tiện? Vậy tại hạ xin hỏi, điều gì khẩn thiết khiến cô nương phải mạo hiểm?

Nàng nâng cao hỏa tập và nhìn quanh, sau đó nói:

- Tốt hơn hết, chúng ta hãy nghĩ cách thoát khỏi nơi này, sau đó tiểu nữ sẽ giải thích.

Không thể miễn cưỡng, nhất là đối với người lần đầu tiên gặp mặt, Mạnh Đạt Nhân tán thành:

- Nếu đã có ánh sáng, tại hạ nghĩ chúng ta sẽ dễ thoát hơn.

Nàng lập tức lắc đầu:

- Tiểu nữ e thiếu hiệp phải thất vọng thôi. Vì đây là ngọn hỏa tập dự phòng cuối cùng của tiểu nữ, chúng ta không thể phí phạm.

Mạnh Đạt Nhân lo ngại:

- Nếu vậy, ngay bây giờ cô nương phải định ngay phương hướng. Chúng ta đi tiếp hay tìm cách quay trở lại bên trên?

Nàng ngược mặt nhìn lên, thấy chỗ Mạnh Đạt Nhân vừa rơi xuống chỉ cao hơn một trượng. Nàng bảo:

- Tiểu nữ có ý thế này. Chúng ta cứ đi tiếp, đến lúc cần, nếu vẫn không phát hiện điều gì khác lạ, chúng ta sẽ quay lại đây và nghĩ cách leo lên.

Mạnh Đạt Nhân vừa dứt lời, trước khi tắt ngọn hỏa tập, nàng đột nhiên trao thanh kiếm cho Mạnh Đạt Nhân:

- Thiếu hiệp hãy dùng kiếm để dò tìm chỗ cứng trước khi đặt chân. Lúc này tiểu nữ cũng nhờ thế mà không bước lọt vào những chỗ sâu hơn.

Cầm thanh kiếm, Mạnh Đạt Nhân vụt trầm giọng:

- Cô nương tin tưởng tại hạ thế sao?

Nàng đáp, và qua cách nói của nàng, Mạnh Đạt Nhân hiểu, nếu nàng đừng vội tắt hỏa tập có lẽ Mạnh Đạt Nhân sẽ thấy nàng đang đỏ mặt:

- Lúc này chưa gì thiếu hiệp đã dừng tay và thu ngay kinh về, thêm nữa, thiếu hiệp là người bị kẻ xấu xô xuống vực, cho thấy, tiểu nữ cần phải tin ở thiếu hiệp thì hơn.

Mạnh Đạt Nhân vừa dùng kiếm để lò dò nhắc từng bước chân đi vừa thở dài:

- Được một ai đó tin tưởng trong khi xung quanh mình đều là những kẻ đáng nghi, a...

Nàng lên tiếng:

- Sao thiếu hiệp không nói tiếp?

Mạnh Đạt Nhân chợt bật cười:

- Do có điều bận tâm, suýt nữa tại hạ đã làm rầy tai cô nương, mong cô nương bỏ quá cho. Còn bây giờ...

Lần thứ hai, Mạnh Đạt Nhân chợt dừng lời. Và lần này nàng hỏi:

- Sao vậy thiếu hiệp? Có điều gì bất ổn hay thiếu hiệp đã có phát hiện?

Mạnh Đạt Nhân liền trầm giọng:

- Đờm lược của cô nương như thế nào? Gặp cảnh tượng khủng khiếp cô nương có...

Giọng của nàng trở nên thì thào:

- Thiếu hiệp gặp phải thi thể người đã chết? Tiểu nữ nghĩ...

- Đây không phải là người chết bình thường. Mà là một thi thể không đầu.

Giọng nàng thẳng thốt:

- Có chuyện đó sao? Không lẽ đã có người vào đây trước chúng ta?

Mạnh Đạt Nhân chợt thổ lộ:

- Cách đây không lâu tại hạ từng nhận định, ắt phải có rất nhiều người vào đây trước chúng ta, và đã vào rất lâu. Hy vọng điều tại hạ vừa phát hiện sẽ phù hợp với nhận định đó.

“Xoạch.”

Ngọn lửa hỏa tập lại bật cháy cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy ánh mắt quả quyết của nữ nhân:

- Đó là nguyên nhân khiến tiểu nữ tìm đến tận đây. Thi thể đó đâu?

Mạnh Đạt Nhân dè dặt:

- Tại hạ vừa chạm thanh kiếm vào thân thể đó. Người này chết trong tu thế ngồi, toàn thân ngập dưới bùn và thủ cấp có lẽ đã từng nhô lên cao và đã bị ai đó tiện ngang.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân nhìn nàng:

- Tại hạ sẽ nhắc thi thể đó lên, liệu cô nương có cần thiết phải nhìn thấy không?

Nàng đáp sau khi gắng gượng chế ngự một nỗi sợ hãi mơ hồ:

- Tiểu nữ muốn nhìn, thiếu hiệp bất tất lo ngại cho tiểu nữ.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu:

- Tại hạ cũng nghĩ như thế. Vì cô nương phải có đởm lược hơn người nên mới dám một mình xuống tận đây.

Mạnh Đạt Nhân dứt lời, với một tay kiếm một tay không, liền từ từ nâng lên khỏi mặt bùn một thi thể đã bị mất thủ cấp.

Bị nâng lên cao, lớp đất mềm nhão bao quanh thi thể nọ từ từ trôi tuột xuống, cho Mạnh Đạt Nhân và nữ nhân nọ nhìn thấy cách ngồi kỳ lạ của thi thể nọ. Không những thế, gác trên hai chân được xếp bằng của thi thể nọ cũng dần dần lộ rõ một thanh kiếm.

Nữ nhân nọ thận trọng dùng tay cầm lấy thanh kiếm đó.

Sau khi dùng tay lau sạch lớp bùn đất bao quanh thanh kiếm, nữ nhân có một khoảng khắc thờ người như kẻ mất hồn và mãi nhìn vào thanh kiếm.

Cũng lúc này, Mạnh Đạt Nhân tuy cũng thù người nhưng là vì mãi nhìn vào vị thể ngồi kỳ lạ của thi thể nọ.

Phải một lúc lâu sau đó, khi vị thể ngồi của thi thể nọ tạo một cảm giác nghi hoặc cho Mạnh Đạt Nhân, cũng là lúc nữ nhân nọ lên tiếng:

- Nếu tiểu nữ không lầm, thi thể này là của một nhân vật thuộc phái Hoa Sơn. Và vị tất thi thể này đã có từ lâu như thiếu hiệp đã nghi ngờ?

- Hoa Sơn phái? Sao cô nương biết?

Nàng chỉ vào độc kiếm nàng đang cầm:

- Ở đây có tự dạng là Tử Dương và Hoa Sơn.

Nhìn quanh quất, Mạnh Đạt Nhân sau đó hỏi:

- Quanh đây không có nơi nào để an táng, có lẽ tại hạ phải vùi thi thể này trở lại vào bùn thôi.

Nàng tắt hỏa tập. Nhưng trước đó Mạnh Đạt Nhân cũng kịp nhìn thấy diện mạo tái xanh của nàng.

Và khi nàng lên tiếng, nói chưa hết câu nàng đã có dấu hiệu nôn ọe:

- Tùy thiếu hiệp thôi. Tiểu nữ... ọe...

Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Cô nương không cần phải che giấu tâm trạng tỏm lợm. Tại hạ không...

Một lần nữa Mạnh Đạt Nhân lại dừng lời. Nhưng ở lần này, không chờ nàng hỏi hoặc tỏ lộ thái độ, Mạnh Đạt Nhân chợt bảo nàng:

- Sẽ tiện hơn nếu cô nương cho tại hạ tâm mượn hỏa tập.

Trong bóng đêm đen, nàng lẳng lặng trao hỏa tập cho Mạnh Đạt Nhân.

Một lúc sau, khi phát hiện có ánh hỏa tập bật cháy lên, nàng dù đang

quay đầu nhìn về phía khác nhưng vẫn gắng gượng lên tiếng:

- Lại có thêm một thi thể khác ư?

Và nàng nghe Mạnh Đạt Nhân giải thích:

- Lúc vùi thi thể kia xuống bùn, tại hạ tình cờ chạm phải thi thể thứ hai.

Và bây giờ, tại hạ đang đặt thi thể sau lên thi thể trước. Cũng là một thi thể không đầu với khí giới tựa như ngọn phát trần của các đạo sĩ.

Nàng vẫn không dám quay đầu lại nhìn. Nàng bảo:

- Nếu ở ngón tay thi thể đó có đeo một Thiết Chỉ Hoàn, nhất định đó là người của phái Nga My.

- Tại hạ cũng vừa nhìn thấy. A, trên Thiết Chỉ Hoàn có khắc chữ Thiên.

Nàng giật mình:

- Đó là tín vật tổ truyền của Nga My phái, không lẽ...

- Dường như chủ đích của cô nương tìm đến đây có liên quan đến bí ẩn Tam Điệp cốc đã tồn tại suốt trăm năm qua?

Thấy ánh hỏa tập đã tắt, nàng đáp:

- Kỳ thực, đó là điều tiểu nữ đã nghi ngờ. Cho hỏi, vì nguyên nhân nào thiếu hiệp nghĩ hai thi thể này có liên quan đến bí ẩn cốc Tam Điệp?

Mạnh Đạt Nhân vội thuật lại chuyện đã qua:

- Sau khi rơi xuống khe vực, tại hạ tình cờ phát hiện đây là phần phía sau của Tam Điệp cốc. Và qua một khe đá, tại hạ có nghe hai nhân vật Cái bang đề cập đến việc thất tung kỳ bí của nhiều nhân vật đã xảy ra trăm năm trước...

Chờ nghe Mạnh Đạt Nhân giải thích xong nguyên do, nàng thận trọng

lên tiếng:

- Thiếu hiệp suy đoán không sai! Phần tiểu nữ, nhờ sự chỉ điểm của gia gia, tiểu nữ biết ở Tam Điệp cốc phải có thêm hai động thất bí ẩn ngoài một động thất mọi người đã biết. Không ngờ...

Mạnh Đạt Nhân nghi hoặc:

- Lệnh tổ vì sao đoán biết điều này trong khi không một ai hay biết?

Có tiếng nàng thở dài:

- Về việc này có lẽ hãy để sau, tiểu nữ sẽ giải thích.

Có một khoảng lâu im lặng và cả hai lại bước đi.

Bất chợt, nàng đang đi phía sau bỗng bị va vào lưng Mạnh Đạt Nhân, nàng thì thào:

- Sao thiếu hiệp đứng lại? Có phải...

- Cô nương hãy quay mặt đi!

Nàng vụt hiểu, kịp quay mặt trước khi Mạnh Đạt Nhân bật sáng hỏa tập.

Và nàng nghe Mạnh Đạt Nhân giải thích qua người gì vừa quan sát:

- Vẫn là thi thể không đầu. Và qua đạo bào khoác bên ngoài...

- Là người của phái Võ Đang?

Mạnh Đạt Nhân chợt kêu lên:

- Bên cạnh còn hai thi thể nữa. Lần này tại hạ có thể nhận ra lai lịch, một là Thiếu Lâm, còn một là Cái bang.

Tiếp đó, sau vài lần tắt rồi lại bật hỏa tập, Mạnh Đạt Nhân chợt thở ra:

- Có tất cả tám thi thể đều là không đầu và là đủ hạng người của thất đại phái và Cái bang. Vẫn còn thiếu hai...

- Thiếu hai? Thiếu hiệp muốn nói...

Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Cũng ở dưới khe vực, tại hạ từng nghe Cung chủ Địa Khuyết cung và nhiều người thừa nhận, những Chương môn nhân của các phái, cùng một trưởng lão Cái bang đã từng bị thất tung với một hội chủ Hồng Thương Hội họ Từ. Và tất cả đều tin đây là hành vi của Thần môn. Có nghĩa là chắc chắn phải có thêm một thi thể nữa...

- Của họ Từ? Như vậy chỉ có một, sao thiếu hiệp nghĩ là hai?

- Vì tại hạ không tin đây là hành vi của Thần môn. Do đó, nếu như chuyện xảy ra là do ai đó hạ thủ, không phải Thần môn, nhất định phải có thêm thi thể nữa của nhân vật Thần môn.

- Thiếu hiệp vì sao không chịu tin đây là hành vi của Thần môn?

Mạnh Đạt Nhân thở dài:

- Một phần là do cảm giác. Phần khác, tại hạ từng biết Thần môn là một danh môn chánh phái.

Sau một lúc yên lặng, không bày tỏ thái độ, nữ nhân nọ đột nhiên lên tiếng:

- Tiểu hiệp định tiếp tục tìm?

Và nàng nghe Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Ngọn hỏa tập sắp cạn kiệt, trong khi địa hình nơi đây rộng hẹp như thế nào vẫn chưa biết, tại hạ định sau này sẽ quay lại tìm. Còn bây giờ...

Thật nhanh nhẩu, nàng đáp ứng:

- Đối với tiểu nữ, tìm hiểu bao nhiêu đó là đủ rồi. Chúng ta quay lại thôi.

Câu nói của nàng cộng với những gì nàng đã biểu lộ ở đây, sự xuất

hiện của nàng, sự đoán biết đây là nơi ẩn giấu di thể của những người đã thất tung từ lâu và kiến văn phong phú của nàng qua việc nhận định xuất xứ của các di thể, di vật, tất cả đều làm cho Mạnh Đạt Nhân không thể không có nhiều nghi vấn về nàng.

* * *

- Thiếu hiệp định đi đâu?

Ngay khi lên khỏi miệng vực – nhờ phương tiện sẵn có đã được nữ nhân chuẩn bị trước và vẫn còn lưu lại cho lần leo lên – Mạnh Đạt Nhân đã nghe nàng hỏi như thế.

Mạnh Đạt Nhân nhìn nàng:

- Đa tạ! Nhờ có cô nương, cuối cùng tại hạ cũng thoát hiểm. Còn việc tại hạ định đi đâu, sẽ làm gì, xin thứ lỗi, tại hạ vẫn chưa có chủ định.

Nàng cười nhẹ:

- Chưa có chủ định hay vì nguyên do nào đó thiếu hiệp không thể nói?

Mạnh Đạt Nhân chợt có một thoáng lặng người, sau đó chậm rãi gật đầu:

- Tại hạ cũng không muốn giấu cô nương làm gì nữa. Không sai! Tuy giữa tại hạ và cô nương vừa mới cùng nhau chia chung hoạn nạn nhưng đâu phải vì thế mà tại hạ phải bộc bạch tất cả với cô nương một khi chưa biết cô nương là ai, xuất xứ như thế nào và liệu có đáng là người để tại hạ tỏ bày tâm can hay không?

Nàng cũng gật đầu:

- Tiểu nữ không hề trách thiếu hiệp. Hay nói cho đúng hơn, chính tiểu nữ cũng đã nghĩ như thế về thiếu hiệp và đã hơn một lần tiểu nữ chối từ lời giải thích cho câu nghi vấn thiếu hiệp đã đặt ra. Thế này vậy, tiểu nữ họ Trầm tên Bội Uyển, sau này nếu có dịp và nhất là khi đã biết rõ thiếu hiệp là ai, có lẽ tiểu nữ sẽ có lời đáp.

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Mạnh Đạt Nhân này cũng tán đồng như thế. Riêng việc lần này, nếu chỉ nói đi nói mãi mãi lời cảm kích chẳng hóa ra là quá khách sáo. Trầm cô nương! Xin hẹn gặp lại!

- Hẹn gặp, Mạnh thiếu hiệp!

Như những kẻ bình thủy tương phùng, họ phân khai đi về hai ngã...

Kỳ tích trong vách động

Ở một nơi tranh tối tranh sáng như lòng động thất cốc Tam Điệp, việc Mạnh Đạt Nhân đứng yên như pho tượng, mắt đăm đăm nhìn vào vách động quả là hành vi khác thường. Đến nỗi, có người đến mà cả Mạnh Đạt Nhân không hay, và người này khi lên tiếng cũng để lộ tâm trạng nghi vấn:

[thiếu một đoạn]

khởi động thất đã bị Tạ Bất Nghi đứng án ngữ. Do đó, Tạ Bất Nghi ung dung đáp lời:

- Không sai! Và...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời:

- Và thật sự Địa Khuyết cung không hề có ý giúp tại hạ duy trì công đạo, cho dù quý cung đã từng nói với tại hạ như thế?

Tạ Bất Nghi lạnh lùng:

- Người am hiểu như thế là tốt. Ta...

Một lần nữa, Mạnh Đạt Nhân ngắt lời:

- Và lần này, tôn giá đã có ý định, quyết hỏi cho ra lẽ nơi hạ lạc của chân kinh?

Tạ Bất Nghi gằn giọng:

- Đúng vậy! Và ta khuyên người đừng nên bướng bỉnh. Vì đây là chỗ người táng thân, một nơi quý không hay, thần không biết.

Mạnh Đạt Nhân chột mím cười:

- Hóa ra tôn giá vẫn chưa được quý Cung chủ cho hay rằng gần một năm qua tại hạ đã bị mù Cổ Mỹ Kỳ, Viện chủ Cửu U Quỷ viện giam

giữ?

Tạ Bất Nghi bị bất ngờ:

- Người nói thật?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai:

- Tôn giá có thể hỏi lại quý Cung chủ kia mà? Huống chi, tại hạ vô tình đã bị tôn giá dồn vào tuyệt lộ, tại hạ nào dám đùa với sinh mạng?

Tạ Bất Nghi thu nhỏ đôi mắt, để từ đó bắn xạ hai tia nhìn dò xét:

- Người muốn ám chỉ hiện bí kíp Vạn Lưu Quy Tông đã rơi vào tay Cổ viện chủ?

Mạnh Đạt Nhân thẳng thừng bác bỏ:

- Vậy thì chưa! Nhưng nơi hạ lạc của chân kinh, có lẽ chỉ có mục họ Cổ là người am tường hơn ai hết.

Tạ Bất Nghi lại mỉm cười:

- Thì bây giờ đến lượt người nói cho ta hay nơi cất giữ chân kinh, cũng đâu phải muộn?

Mạnh Đạt Nhân quyết chiếm chủ động nên bật cười:

- Tôn giá nghĩ như vậy là sai rồi.

- Sai? Sai như thế nào?

Mạnh Đạt Nhân trầm giọng:

- Vì trước kia tại hạ đã tận tay giao bí kíp cho gia đại cửu Tôn Bằng. Riêng Tôn Bằng hiện ở đâu, chỉ có mục họ Cổ là thông tỏ.

Và thật bất ngờ, Tạ Bất Nghi chợt cười sặc sụa:

- Người bảo người giao bí kíp cho Tôn Bằng? Người nghĩ ta chịu tin người sao? Ha... ha...

Tuy phản ứng của Tạ Bất Nghi có phần nào đúng với dự đoán nhưng Mạnh Đạt Nhân cũng hoang mang khi nghe lão cười như vậy.

Do vậy, chờ lão dứt tiếng cười, Mạnh Đạt Nhân lập tức hỏi:

- Sao tôn giá không tin lời tại hạ nói? Hay tôn giá nghĩ, tại hạ chưa hề giao mảnh bìa da của quyển bí kíp cho Tôn Bằng?

Tạ Bất Nghi có một thoáng sững sốt:

- Chỉ là mảnh bìa da thôi sao? Vậy thì... khả dĩ ta có thể tin...

Rồi ngay sau đó, như để che giấu thái độ sững sốt, Tạ Bất Nghi gật gù:

- Nói tóm lại, người đã giao mảnh bìa da cho Tôn Bằng và nơi Tôn Bằng hiện lưu ngụ chỉ có một mình Cổ viện chủ hay biết?

Mạnh Đạt Nhân chậm rãi hít vào một hơi, sau đó cố tình khích nộ lão:

- Không sai! Và liệu có quá muộn không nếu Viện chủ Cửu U Quỷ viện bất chấp tình giao hảo đã có bấy lâu nay giữa Nhị viện Nhị cung để âm thầm một mình đắc thủ chân kinh?

Tạ Bất Nghi vờ trấn tĩnh thật khéo:

- Cho dù là ai đắc thủ đi chăng nữa, bí kíp Vạn Lưu Quy Tông vẫn là sở hữu chung của Nhị viện Nhị cung.

Mạnh Đạt Nhân bữu môi:

- Thật thế sao? Vậy tôn giá giải thích thế nào về lần đôi co giữa tôn giá và lão Đoàn Thường Thắng, đề cập đến quyền lợi giữa Địa Khuyết cung và Bách Nhân viện đối với bí kíp Vạn Lưu?

Tạ Bất Nghi giật mình:

- Sao người biết có chuyện này xảy ra?

Mạnh Đạt Nhân mạo hiểm tung con cờ quyết định:

- Đâu phải chỉ rằng Cửu U Quỷ viện có tiểu tâm muốn một mình chiếm đoạt chân kinh? Đoàn Thường Thắng đã bẩm báo chuyện này cho Viện chủ Bách Nhân viện – là Nhất Trần đạo trưởng và Vô Cực lão nhân, Cung chủ Thiên Tàn cung. Vậy thì dựa vào đâu tôn giá cho rằng dù ai chiếm đoạt cũng vậy, bí kíp Vạn Lưu sẽ là vật sở hữu chung của Nhị viện Nhị cung?

Tạ Bất Nghi không thể giấu nổi tâm trạng rúng động.

Lão im lặng ngẫm nghĩ về lời nói của Mạnh Đạt Nhân.

Và sau cùng, khi lên tiếng, lão nói bằng thái độ nghi hoặc:

- Nhị viện Nhị cung, ngoài bốn cung đã xuất đầu lộ diện, làm sao người biết rõ những nhân vật nhất môn chi chủ của một cung và Nhị viện còn lại?

Cười thầm vì thấy Tạ Bất Nghi đã thật sự lầm mưu, Mạnh Đạt Nhân cố tình nói mập mờ:

- Phàm ai cũng vậy, đều xem trọng thanh danh, nhất là danh đi liền với lợi. Tôn giá nghĩ họ cam tâm giữ kín tung tích mãi, để một mình quý cung tha hồ khuynh loát giang hồ sao? Huống chi, dù sao quý cung vẫn còn thiếu phần trọng yếu nhất vừa bí kíp Vạn Lưu, cơ hội cho họ đúng đầu Nhị viện Nhị cung vẫn còn kia mà?

Đôi mục quang của Tạ Bất Nghi một lần nữa thu nhỏ lại. Nhưng lần này, từ hai khe hở ti hí của hai mắt, Tạ Bất Nghi để xạ ra hai luồng sát khí:

- Bảo bốn cung thiếu phần trọng yếu của chân kinh, dường như người đề quyết phần lớn chân kinh đã rơi vào tay bốn cung? Đó là người tự suy diễn hay người đã thật sự hay biết điều đó?

Mạnh Đạt Nhân tuy thầm lo ngại với hai tia nhìn đầy sát khí của lão Tạ nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ thản nhiên:

- Muốn người khác không biết thì đừng nên làm. Ngược lại,...

Tạ Bất Nghi bật quát:

- Ngược lại thì sao? Phải chăng người muốn tìm cái chết? Kẻ biết nhiều thì mau tổn thọ, tiểu tử, đỡ!

“Vù...”

Đã lường trước tình huống này, Mạnh Đạt Nhân vội tạt bộ tránh chiêu:

- Sao tôn giá đột nhiên động nộ? Phải chăng là để che giấu việc bí kíp Vạn Lưu đã...

Tạ Bất Nghi chuyển người bám theo Mạnh Đạt Nhân và bật lên tiếng gầm uy hiếp:

- Bí kíp gì chứ? Giới cho người dám dùng Bát Quái Du Hình Bộ để tránh chiêu! Xem chừng!

“Vù...”

Mạnh Đạt Nhân rung động. Vậy là có quá nhiều người am hiểu nên dễ dàng nhận ra xuất xứ công phu Bát Quái môn. Và mức độ am hiểu của Tạ Bất Nghi ngay lập tức làm cho bộ pháp Bát Quái Du Hình Bộ của Mạnh Đạt Nhân phải đương đầu với một bộ pháp khác chế.

Mạnh Đạt Nhân nao núng nhìn chiêu chừng của đối phương trong nháy mắt đã tiếp cận và đang thật sự uy hiếp các trọng huyết phía chính diện bản thân.

Để chi trì sinh mạng, dù biết là nguy hiểm nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn liều lĩnh phát chiêu ngăn đỡ:

- Cớ gì tôn giá ngay chiêu đầu đã muốn lấy mạng tại hạ? Đỡ!

“Ầm.”

Mạnh Đạt Nhân chao đảo, tạo cơ hội cho Tạ Bất Nghi lừng lững lao đến:

- Đâu phải chỉ lúc này ta mới có ý định đoạt mạng ngươi? Hãy ngoan ngoãn chấp nhận số phận! Đỡ!

“Vù...”

Trước áp lực cực kỳ lợi hại của chiêu công do lão Tạ cố tình xuất thủ, theo bản năng, Mạnh Đạt Nhân đang đà chao đảo lập tức định chân chuyển vị theo Bát Quái Du Hình Bộ.

“Vút.”

Thấy Mạnh Đạt Nhân may mắn thoát chiêu, Tạ Bất Nghi thịnh nộ!

- Thật không ngờ đến lượt ngươi thì Bát Quái Du Hình Bộ lại có đôi chút biến đổi. Nhưng dầu sao, đồ ngươi thoát chết phen này. Xem đây!

Tạ Bất Nghi vươn trảo và chọt nhắm vào Mạnh Đạt Nhân để chộp vào hư không vài lượt.

Theo cái chộp của lão Tạ, một lượng hấp lực chọt cuốn hút lấy Mạnh Đạt Nhân, khiến đôi chân Mạnh Đạt Nhân đang chuyển dịch bỗng đình trệ, như bị một lực lượng vô hình nào đó níu kéo lại.

Mạnh Đạt Nhân biến sắc, thừa biết đây là công phu Cách Không Nhiếp Vật trước kia La Cảnh Thân đã từng vận dụng và tạo nguy khôn không phải ít cho Mạnh Đạt Nhân.

Và Mạnh Đạt Nhân đành vận dụng toàn bộ nội công vừa kháng cự hấp lực vừa cố bức người ra khỏi phạm vi nguy hiểm.

Cảnh giằng co xảy ra chỉ trong thoáng mắt và Mạnh Đạt Nhân bỗng nghe Tạ Bất Nghi rít lên ngạo mạn:

- Cũng với phản ứng này, trước ngươi đã có ít nhất mười mấy kẻ đã từng nạp mạng dưới tay Nhiếp Hồn Đoạt Mạng Tạ Bất Nghi ta. Mau đi!

Cùng với tiếng rít sau cùng của lão, một luồng chấn kinh cực mạnh bỗng xuất hiện, thay cho hấp lực đang hiện hữu để vỗ mạnh vào hậu

tâm Mạnh Đạt Nhân.

“Ào...”

Khác với La Cảnh Thân độ nào, cách biến đổi từ yếu quyết chữ “Hấp” mang yếu quyết chữ “Chấn” của lão Tạ lợi hại hơn bội phần. Vì thế, toàn bộ huyết đạo lẫn kinh mạch trọng yếu ở phía sau Mạnh Đạt Nhân đều lâm cảnh sắp bị chấn vỡ đến nơi.

Đúng lúc này, thật khéo, Mạnh Đạt Nhân trong tư thế của người bị dồn đuổi và là bị bức dồn vào tuyệt lộ, phần cuối của động thất cốc Tam Điệp, những dấu vết do các nhân vật trăm năm trước đã thất tung, từng lưu lại thêm trên vách động đương nhiên lọt cả vào mục quang của Mạnh Đạt Nhân.

Đó là những dấu vết vừa mới đây từng làm Mạnh Đạt Nhân nhìn đến ngây người, trước lúc Tạ Bất Nghi xuất hiện uy hiếp.

Và lúc này một trong những dấu vết đó bỗng gợi cho Mạnh Đạt Nhân một ý niệm kỳ lạ.

Tâm cơ máy động, Mạnh Đạt Nhân chột khom người về phía trước, như đang bị chấn kinh của lão Tạ bắt Mạnh Đạt Nhân phải có tư thế như vậy.

Và khi toàn bộ thân trên đã khom đến mức tay có thể chạm đất, đầu có Mạnh Đạt Nhân chột ngoảnh về phía sau. Với tư thế này, động thái phát kinh của lão Tạ vô tình được Mạnh Đạt Nhân nhìn bằng vị thế hoàn toàn khác so với bình thường, là nhìn từ phía dưới lên. Do đó, Mạnh Đạt Nhân hầu như phát hiện phần hạ bàn của lão Tạ hoàn toàn dễ hở.

Đôi mục quang vụt lóe sáng và Mạnh Đạt Nhân nghe từ tâm kinh như có câu nói thúc giục “hoặc ngay lúc này hoặc không bao giờ.” Lập tức Mạnh Đạt Nhân ngoặt cả hai tay về phía sau. Từ tư thế kỳ quái đó, khi Mạnh Đạt Nhân nhả kinh, chiêu công xuất hiện tạo một luồng kinh khí thổi thốc từ dưới thổi lên, quật vào chấn kinh của lão Tạ, vừa uy hiếp ngược lại phần hạ bàn của đối phương.

“Ào...”

Chân kinh của lão Tạ chưa kịp chạm và Mạnh Đạt Nhân liền bị chiêu công kỳ quái của Mạnh Đạt Nhân đẩy tạt lên cao. Khiến chiêu của lão từ tình trạng chực chờ đoạt mạng Mạnh Đạt Nhân biến thành vô hại lẫn vô dụng đối với Mạnh Đạt Nhân.

“Vù...”

Chưa hết, đến lượt lão phải hồi bộ và nhảy tạt qua một bên mới mong thoát khỏi sự uy hiếp ngược lại của Mạnh Đạt Nhân vào phần hạ bàn.

Không bỏ lỡ cơ hội, lão Tạ nhảy tránh có nghĩa là lão tự bỏ đi vị thế án ngữ có lợi cho lão, Mạnh Đạt Nhân vội bật uốn ngược người về phía sau.

Nhờ đó, với thư thức Lý Ngư Đả Đỉnh vừa thi triển, Mạnh Đạt Nhân lập tức cùng lão Tạ chuyển đổi vị trí cho nhau, đến lượt Mạnh Đạt Nhân đứng mé ngoài, nhường phần cuối động cho lão Tạ.

“Vút.”

Khi quay người lại, Tạ Bất Nghi thoáng sững người, nhìn Mạnh Đạt Nhân không chớp mắt:

- Người...

Thoát chết trong gang tấc và ngược lại chuyển nguy thành an, Mạnh Đạt Nhân vùng cười lên:

- Lão hà tất phải kinh ngạc! Vậy nha! Tại hạ đi đây! Ha... ha...

Không dám quay lưng bỏ chạy, Mạnh Đạt Nhân vừa cười vừa thoăn thoắt bước lùi ra phía ngoài.

Tạ Bất Nghi vẫn tiếp tục ngăn người, chỉ đến khi Mạnh Đạt Nhân đã đạt khoảng cách năm trượng hơn, lão mới sức tĩnh.

Lão quát:

- Hồi Phong tuyệt thức của phái Côn Luân sao người am hiểu? Phải chăng giữa người và lão Vô Cực...

Cũng như tiếng quát của lão phải nửa chừng ngưng lại, lão đang tung người đuổi theo Mạnh Đạt Nhân thì tiếng quát bỗng vang lên khiến lão phải khựng người lại như chạm phải bức tường vô hình.

Tiếng quát xuất phát từ phía sau lưng Mạnh Đạt Nhân, nghĩa là từ đâu đó ngoài Tam Điệp cốc.

- Kẻ nào to gan dám gọi đích danh ngoại hiệu của lão hử?

Và tiếng quát đương nhiên cũng làm Mạnh Đạt Nhân rung động phải dừng lại.

Để tránh vị thế sẽ bị Tạ Bất Nghi uy hiếp ở phía trước, và còn bị chủ nhân của tiếng quát chặn đứng lối thoát ở sau, ngay khi đứng lại, Mạnh Đạt Nhân lập tức lạng người lách vào một khe đá vừa bỗng nhiên phát hiện ngay chỗ Mạnh Đạt Nhân dừng lại.

“Vút.”

Phát hiện sự thể, Tạ Bất Nghi vội găm lên:

- Tiểu tử chớ mong chạy thoát! Ta...

Đang găm giữa chừng, một tiếng cười châm chọc bỗng vang lên, một lần nữa làm Tạ Bất Nghi khựng người lại:

- Địa Khuyết cung luôn bảo sẽ không gây bất lợi gì cho Mạnh Đạt Nhân, cơ sao lần này Tạ tiên bối dường như có hành động ngược lại?

Vút! Vút! Vút!

Ba bóng nhân ảnh xuất hiện, nhìn vào Tạ Bất Nghi đang bối rối.

Tạ Bất Nghi lần lượt nhìn ba nhân vật nọ:

- Côn Luân phái có ý gì khi bỗng dưng quay lại Tam Điệp cốc?

Trong ba nhân vật vừa xuất hiện, nhân vật có niên kỷ cao nhất, chỉ độ

tam tuần, vốn là trang kiếm khách tuần tú. Y mỉm cười:

- Cung chủ quý cung đang chuẩn bị buổi lễ tiếp nhận ngôi Minh chủ, giúp võ lâm duy trì chính nghĩa, Tà tiên bối thân là Đường chủ Hình đường, sao không hồi cung lo việc, lại lẩn quẩn tại Tam Điệp cốc này?

Tà Bất Nghi cười lạt:

- Đương nhiên ta phải lo việc của ta, do Cung chủ bốn cung giao phó. Đâu can hệ gì đến Côn Luân phái các người?

Trang kiếm khách gật gù:

- Nếu quả là vậy, tề phái thật không dám làm trễ nải công việc của Tà tiên bối. Xin cáo biệt!

Tà Bất Nghi lập tức quát ngăn lại:

- Chậm đã! Người vẫn chưa giải thích nguyên nhân sự xuất hiện của bọn người?

Dường như chỉ chờ Tà Bất Nghi gặng hỏi câu này, trang kiếm khách nọ chột nghiêm giọng:

- Tà tiên bối đã hỏi, Phan Thế Anh vẫn bối thật không dám giấu. Chẳng là Mạnh Đạt Nhân là do bốn phái đưa đến Tam Điệp cốc này, bởi ý định giúp quý cung và Cái bang giải tỏa mọi hiềm khích. Nhưng do việc họ Mạnh chậm xuất hiện, khiến bốn phái nghĩ y có lẽ đã gặp chuyện không may nên đành lưu lại tìm kiếm. Giờ thì khác rồi, đa tạ tiên bối đã có cách lưu y lại, hiện y đang được người của bốn phái săn sóc.

Tà Bất Nghi tái mặt:

- Ý người muốn nói gần đây tiểu tử đã là người từng gần gũi với Côn Luân?

Phan Thế An mỉm cười:

- Đó là sự thật! Mà sao Tà tiên bối bỗng lại có vẻ âu lo?

Tạ Bất Nghi phóng mắt nhìn ra bên ngoài Tam Điệp cốc:

- Lệnh sư bá, Vô Cực lão nhân, lúc này đã lên tiếng, giờ thì ở đâu, sao không thấy?

Phan Thế An vẫn mỉm cười:

- Có lẽ lão nhân gia vẫn đứng ở bên ngoài và đang cùng Mạnh Đạt Nhân đàm đạo. Có phải Tạ tiên bối muốn gặp lão nhân gia?

Tạ Bất Nghi guồng mỉm cười:

- Vậy thì không cần! Là thôi, việc ở đây cũng đã xong, đến lúc ta phải hồi cung bẩm báo.

“Vút.”

Tạ Bất Nghi đi nhanh như bị ma đuổi. Phan Thế Anh đưa mắt nhìn hai nhân vật đứng bên cạnh:

- Không hiểu đã có chuyện gì đã xảy ra? Nhị sư đệ và tam sư đệ có thấy lão ta đã tỏ ra kiêng dè sư bá tổ không?

Hai gã nọ lần lượt gật đầu:

- Cũng phải nói thêm, dường như lão không hài lòng về việc sư bá tổ xuất hiện.

Gã thứ hai bảo:

- Điều đó thì đương nhiên rồi. Sư bá tổ cũng đã nói như thế rồi sao? Rằng chỉ cần ba người bọn ta xuất hiện, lão dù không cam tâm cũng không có bất kỳ hành động nào gây tổn hại cho bọn ta. Có thể nói, công phu Côn Luân phái chúng ta cũng có chỗ đáng để Địa Khuyết cung kiêng nể đôi phần.

Phan Thế Anh lại nêu nghi vấn:

- Dù thế nào đi nữa ta cũng thấy lạ, không hiểu sao sư bá tổ lại tỏ ra quan tâm đến gã họ Mạnh? Đã thế, lão nhân gia còn giao cho lục sư

muội nhiệm vụ phải chiếu cố gã. Thật không sao hiểu nổi.

Hai gã kia bật cười:

- Xem đại sư huynh kia! Sao cứ như người uống phải dấm chua vậy?
- Đại sư huynh yên tâm! Theo đệ, lục sư muội đã bị tư thái phong lưu anh tuấn của đại sư huynh thu mất hồn phách rồi.
- Một tiểu tử vô dụng như gã họ Mạnh đâu đáng để đại sư huynh bận tâm? Ha ha...

Phan thế Anh miễn cưỡng cười theo nhưng trong lòng vẫn ngấm ngầm lo ngại...

Hồi thứ mười bảy

Vô cực lão nhân

Ngõ chỉ là nơi nấp tạm nên Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn bất ngờ khi vừa lách vào khe đá chợt nghe tiếng người chỉ điểm:

- Phía bên tả có lối thoát thân. Mau theo ta!

Mạnh Đạt Nhân giật mình. Và nếu không sợ gây kinh động lẫn hoài nghi cho lão họ Tạ có lẽ Mạnh Đạt Nhân phải kêu thành tiếng tính danh của nhân vật vừa có lời chỉ điểm.

Kịp trấn tĩnh, Mạnh Đạt Nhân vội tuân theo lời chỉ điểm nọ.

Sau khi ngoặt người về phía tả, vốn là một ngách đá có địa hình hiểm trở, Mạnh Đạt Nhân lập tức nhìn thấy nhân vật nọ đang thoăn thoắt đi trước dẫn đường.

Chân bước theo, Mạnh Đạt Nhân lại thầm lo lắng và chuẩn bị sẵn những lời đối đáp vì biết nhân vật nọ thế nào cũng nêu những nghi vấn khó thể chối cãi.

Đi theo nhân vật đó một lúc lâu, vượt qua nhiều chỗ ngoặt bất ngờ, cuối cùng Mạnh Đạt Nhân cũng nhận ra đó là lối thoát thân thật sự.

Và Mạnh Đạt Nhân thật sự ngạc nhiên khi một lần nữa phát hiện bản thân lại đang hiện diện ở ngay phía sau Tam Điệp cốc, và chỉ cách khu vực – mà Mạnh Đạt Nhân từng bị mỹ phụ trung niên Môn chủ Thần môn xô xuống độ mười trượng.

Cũng nghĩ đã đến chỗ an toàn, nhân vật nọ quay lại bữu môi, nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Người có bản lĩnh cao thâm thật đấy! Hừ!

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Bạch cô nương...

Không để Mạnh Đạt Nhân kịp giải thích, nữ nhân họ Bạch hậm hực hỏi luôn một hồi:

- Người còn biết đến Bạch Quan Nguyệt ta nữa sao? Nào, nói đi! Bản lĩnh của người rõ ràng cao thâm hơn ta, có sao trước đây cứ giả vờ? Phải chăng đại sư huynh ta đã ngờ đúng? Kỳ thực người làm như thế hoàn toàn là có mưu đồ bất lợi đối với ta? Lại còn gọi ta là chủ nhân, người cười cợt ta và chỉ xem ta là một nha đầu ngu ngốc? Người giỏi lắm, Mạnh Đạt Nhân!

Mạnh Đạt Nhân nghiêm mặt nhìn nàng:

- Cô nương nói đã xong chưa? Sao cô nương chỉ biết trách người mà không tự xét lại hành vi bản thân? Và tại hạ chỉ cần cô nương hãy xét lại mỗi một điều thôi. Đó là tại Hắc Thạch đảo, chuyện gì sẽ xảy ra nếu tại hạ khẳng khẳng bảo võ công của tại hạ cao minh hơn cô nương? Nào, hãy đặt vào tình trạng đó, cô nương thử đoán xem nào?

Bạch Quan Nguyệt tuy có tính khí ương bướng nhưng không phải vì thế mà không biết suy nghĩ.

Nàng cau mặt:

- Người muốn nói ta sẽ không chấp nhận sự thật và giữa ta và người rồi sẽ xảy ra giao đấu?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Cũng không đến nỗi như vậy. Có chăng, đối với cô nương, tại hạ nếu không phải là quái nhân thì cũng là người được thủy trại Hoàng Hà phái đến để tìm cách dò xét cô nương. Và hậu quả là tại hạ sẽ khó cùng cô nương chung lưng hiệp lực nghĩ kế tự giải thoát. Chi bằng tại hạ cứ giả vờ như thế mà hay.

- Hừ, chỉ hay với người, nào có hay gì với ta. Nói đi, sao sau đó người vẫn cứ vờ kém cỏi, buộc ta phải vì người mà chậm cuộc trình?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Đã vờ thì phải vờ như thật. Tại hạ ngại phải đối đầu với phản ứng của cô nương, như lúc nãy chẳng hạn. Không lẽ cô nương không tự biết cô nương sẽ giận dữ như thế nào nếu tại hạ để cô nương phát giác sự thật?

Nàng bữu môi:

- Nhưng cuối cùng sự thật vẫn là phơi bày. Người nói đi, người làm như thế có mưu đồ gì?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai:

- Hoàn toàn không có mưu đồ, ngoại trừ...

Nàng nôn nóng:

- Sao?

- Đại trượng phu không thể bội tín, tại hạ đã hứa cùng cô nương đến đối mặt với Địa Khuyết cung, và người có hành vi quang minh lỗi lạc như tại hạ đâu có ngại cùng Địa Khuyết cung đối mặt? Như vậy có gì tại hạ không cùng đến Tam Diệp cốc với cô nương?

Mạnh Đạt Nhân vừa dứt lời, từ một chỗ khuất cạnh đó bỗng có thanh âm trầm hùng vang lên:

- Hay cho bốn chữ quang minh lỗi lạc, khiến lão hủ không thể cùng thiếu hiệp luận bàn về đối điều nghi vấn.

Bạch Quan Nguyệt nhìn về phía đó:

- Sư bá tổ? Lão nhân gia sao cũng đến đây?

Mạnh Đạt Nhân lạnh khắp người khi chạm phải thần quang lấp loáng từ đôi mục quang của một lão nhân có cốt cách phi phàm và có dáng dấp tiên phong đạo cốt.

Khiếp sợ trước đôi thần quang đó, Mạnh Đạt Nhân chột bước lùi:

- Lão là...

Mạnh Đạt Nhân chợt nghe Bạch Quan Nguyệt nạt ngang:

- Đây là sư bá tổ của ta, Vô Cực lão nhân. Người không được vô lễ.

Mạnh Đạt Nhân nuốt lại lời định nói, vì suýt nữa đã gọi thẳng lão là Cung chủ Thiên Tàn cung như đã khám phá.

Vô Cực lão nhân xua tay với Bạch Quan Nguyệt, ra vẻ độ lượng hơn người:

- Đừng trách y như vậy vì kẻ không biết không có tội. Ở đây đã có lão hủ, tiểu liễu đầu người có thể đi được rồi.

Lo sợ Mạnh Đạt Nhân vội kêu:

- Không cần như vậy! Hoặc Bạch cô nương lưu lại, hoặc tại hạ sẽ bỏ đi nếu Bạch cô nương cũng bỏ đi.

Bạch Quan Nguyệt kinh ngạc:

- Người sợ Địa Khuyết cung đến thế sao? Yên tâm đi, chuyện của người ta đã nói với gia sư. Và ngay bây giờ, nếu đã có sư bá tổ ta ở đây, người càng không nên sợ.

Mạnh Đạt Nhân chợt lùi thêm hai bước nữa:

- Cung chủ Địa Khuyết cung dấu sao cũng sắp là Minh chủ võ lâm, tại hạ thật không phải nếu để Côn Luân vì tại hạ phải chịu hệ lụy. Tại hạ đành thâm tạ ơn cứu mạng vừa rồi, xin cáo biệt!

Đoạn Mạnh Đạt Nhân quay người từ từ bỏ đi.

Có lẽ Bạch Quan Nguyệt định ngăn lại, Mạnh Đạt Nhân chợt nghe Vô Cực lão nhân lên tiếng:

- Cứ đi y đi, Quan Nguyệt! Cũng không thể trách y một khi Tạ Bất Nghi đã làm y khiếp sợ.

Dù bất phục khi nghe Vô Cực lão nhân nói như vậy nhưng đối với Mạnh Đạt Nhân, được đi thoát là đủ lắm rồi, nên cước bộ được dịp đi

nhANH hơn.

[thiếu một đoạn]

Đến khi Tam Điệp cốc chỉ còn là một dãy mờ xa ở phía sau, lúc Mạnh Đạt Nhân định dừng lại và tìm chỗ nghỉ chân thì thanh âm của Vô Cực lão nhân lại khẽ vang lên ngay phía sau:

- Chạy một mạch ngoài năm mươi dặm không một lần ngừng nghỉ, xem ra việc người am hiểu Hồi Phong tuyệt thức như Tạ Bất Nghi hô hoán rất có thể là sự thật.

Mạnh Đạt Nhân quay lại nhìn lão nhân Vô Cực bằng ánh mắt thất vọng:

- Lão không hổ danh Cung chủ Thiên Tàn cung, công phu quả nhiên đã đạt mức tối thượng. Hà...

Cũng nhu công phu võ học, công phu hàm dưỡng của Vô Cực lão nhân quả nhiên cũng đạt mức thượng thừa.

Lão vẫn thản nhiên, không giận dữ cho dù chưa thừa nhận lời của Mạnh Đạt Nhân là đúng. Lão hỏi:

- Vì sao người bảo lão hủ là Cung chủ Thiên Tàn cung?

Biết sẽ vô vọng nếu định đối phó với lão như đã đối phó với Tạ Bất Nghi, Mạnh Đạt Nhân đành chọn giải pháp tùy cơ ứng biến. Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ:

- Đã có lần tại hạ cùng Bạch Quan Nguyệt bị Thiên Tàn cung chặn lối.

Qua thanh âm, cũng như qua thái độ có phần nương nhẹ của Cung chủ dành cho Bạch Quan Nguyệt, đâu có gì lạ nếu tại hạ đề quyết lão chính là Cung chủ Thiên Tàn cung?

Lão Nhân Vô Cực gật gù:

- Và người đã đem điều này nói cho Bạch Quan Nguyệt biết?

Cảm nhận đó là lời đe dọa ngấm ngầm, Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Vậy thì chưa! Vì tại hạ đâu thể hồ đồ nếu chưa kiểm chứng?
- Người đã kiểm chứng chưa?

Nghĩ được cách thoát, Mạnh Đạt Nhân ung dung gạt đầu:

- Đương nhiên đã kiểm chứng xong. Cũng may Địa Khuyết cung vì muốn chiếm giữ địa vị độc tôn nên Tạ Bất Nghi đâu ngại giúp tại hạ hiểu rõ hư thực?

Vô Cực lão nhân nhăn tít đôi mày bạc:

- Tạ Bất Nghi đã nói gì với người?

Nhẹ thở phào, Mạnh Đạt Nhân bảo:

- Rằng Địa Khuyết cung chỉ cần chiếm hữu thêm mảnh bìa da của bí kíp Vạn Lưu là trọn bộ chân kinh, sẽ giúp Địa Khuyết cung loại bỏ dần những phiền nhiễu do Nhất cung Nhị viện còn lại gây ra. Và rằng...

Khóe môi của Vô Cực lão nhân bỗng giật mạnh:

- Người muốn nói Địa Khuyết cung từ lâu đã chiếm giữ quyền chân kinh?
- Ngoài mảnh bìa da hãy còn khiếm khuyết, thì...

Lão động nộ:

- Giới cho Từ Nhất Đông dám dối gạt ta! Hừ! Thảo nào mấy năm qua công phu của y càng lúc càng tăng tiến.

Thích thú vì đã khích nộ được đối phương, Mạnh Đạt Nhân cố nói thêm vào:

- Đâu riêng gì lão? Cả mục Cổ Mỹ Kỳ và lão Nhất Trần Viện chủ Bách Nhân viện cũng bị...

Thật bất ngờ, Vô Cực lão nhân bỗng xạ mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Người đừng nghĩ vậy là ta mãi mãi chịu kém Địa Nguyệt cung. Đã có người trong tay, ta lo gì không luyện được công phu Vạn Lưu?

Mạnh Đạt Nhân kinh hoàng:

- Lão muốn ám chỉ điều gì? Tại hạ...

Vô Cực lão nhân chột vươn tay ra:

- Người bắt tất phải giả vờ! Hãy ngoan ngoãn vâng lệnh ta, trao lại toàn bộ khẩu quyết Vạn Lưu cho ta. Nào!

“Vù...”

Từ tâm chưởng của lão lập tức xuất hiện một luồng nhu phong, nhẹ nhàng vây tỏa khắp người Mạnh Đạt Nhân, cuốn lấy như lớp tơ mềm mại.

Mạnh Đạt Nhân cố thoát ra nhưng đành bất lực.

Lão nhân Vô Cực phì cười:

- Hồi Phong chưởng của ta đâu thể để người vùng vẫy? Ha... ha...

Ba chữ Hồi Phong chưởng lập tức giúp Mạnh Đạt Nhân liên tưởng đến câu hô hoán của Tạ Bất Nghi, khi lão Tạ đã cho Mạnh Đạt Nhân là người am hiểu Hồi Phong tuyệt thức.

Và điều này khiến Mạnh Đạt Nhân có thêm nhận thức kiên định, rằng các dấu vết được lưu lại trên vách động ở Tam Điệp cốc không chỉ là những dấu vết tình cờ và vô dụng. Bởi từ một dấu vết tương tự, kết hợp với tư thế kỳ lạ từ một thi thể bị mất thủ cấp và đã bị vùi dưới bùn hàng trăm năm qua, không phải đã giúp Mạnh Đạt Nhân phát triển thành một tư thức, một chiêu thức được Tạ Bất Nghi gọi là Hồi Phong tuyệt thức đó sao?

Ý niệm đến với Mạnh Đạt Nhân nhanh như tia chớp lóe. Và với cảnh ngộ hiện giờ, toàn thân đang bị lớp cương nhu mềm mại của Vô Cực lão nhân vây bọc vô phương vùng vẫy, một tư thế kỳ lạ của một thi thể không đầu khác bỗng hiện hiện trong tâm trí của Mạnh Đạt Nhân.

Đó là một thi thể có tư thế cuộn tròn như thai nhi, có vẻ như muốn có tư thế như vậy để dễ dàng vùi càng sâu càng tốt vào lớp bùn hầu thủ cấp không bị hung thủ tiện ngang như những nhân vật trước đó mất thủ cấp.

Không cần biết thế đó có phù hợp vào lúc này hay không, Mạnh Đạt Nhân chỉ hiểu một điều là phải có phản ứng nào đó, dù vô tác dụng vẫn hơn là thúc thủ chịu trận.

Mạnh Đạt Nhân lập tức thôi vùng vẫy kháng cự, đồng thời thu thân hình lại theo tư thế từng thấy.

Lớp nhu phong do Vô Cực lão nhân phát động tuy vẫn tồn tại nhưng dấu sao áp lực đang tác động vào Mạnh Đạt Nhân đã giảm đi nhiều, không còn làm cho Mạnh Đạt Nhân có cảm giác như bị bó rọ như trước.

Mừng rỡ, Mạnh Đạt Nhân định nhân cơ hội này, tìm cách thoát khỏi vòng nhu tỏa, bỗng nghe Vô Cực lão nhân kêu lên:

- Nhu công trong Lưỡng Nghi Nhị Nguyên của Võ Đang? Người...

Đúng lúc lão nhân Vô Cực kêu, lớp nhu phong càng giảm thiểu đi nhiều, một bóng nhân ảnh chợt xuất hiện. Và từ bóng nhân ảnh này, hai kinh phân hai đạo phát ra, một nhắm vào lão nhân Vô Cực, một còn lại như muốn giúp Mạnh Đạt Nhân mau thoát khỏi vòng nhu tỏa.

“Vù...”

“Bùng.”

Mạnh Đạt Nhân bị chấn kinh đẩy lăn tròn, khiến không thể nhận rõ nhân vật đã phát kinh trợ giúp là ai.

Nhưng tiếng quát động nộ của Vô Cực lão nhân vang lên, vô tình làm Mạnh Đạt Nhân biết rõ xuất xứ của nhân vật mới xuất hiện:

- Lại là bọn Thần môn các người! Lão cuồng đồ người muốn chết? Đờ!

“Vù...”

Tiếp theo đó là tràng cười của nhân vật Thần môn:

- Hồi Phong chương của Côn Luân phái dĩ nhiên phải có chỗ lợi hại. Nhưng thiết nghĩ, nếu tôn giá không vận dụng công phu Thiên Tàn, e không đạt ý nguyện là đoạt mạng ta. Xem đây! Ha... ha...

“Vù...”

“Ầm.”

Thanh âm quen tai, tràng cười quen tai, Mạnh Đạt Nhân vừa đứng bật dậy vừa kêu kinh ngạc:

- Đại trưởng lão...

Lời nói của Mạnh Đạt Nhân bị cắt ngang:

- Ở hướng Bắc có một khu rừng, bên tả khu rừng là một trang viện, tiểu tử ngươi hãy mau đến đó chờ lão phu.

Dứt lời, cũng thanh âm này vùng quát lên:

- Quả nhiên là công phu Thiên Tàn. Xem Cửu Trùng chương Độ tam thức của ta...

“Ào...”

Mạnh Đạt Nhân trước khi bỏ chạy như lời Đại trưởng lão Thần môn chỉ điểm, vẫn kịp nhìn thấy cách phát chiêu giao đấu của hai nhân vật vào loại tuyệt đại thể nhân.

Vô Cực lão nhân đang hùng hổ phát kinh, mỗi một kinh đều trầm trọng như cả một núi Thái, đó là công phu từng tạo nên danh tiếng của Thiên Tàn cung.

Ngược lại, Đại trưởng lão Thần môn có phần nào cân nhắc, chỉ thuận chiêu đỡ chiêu như đề thăm dò thực lực của đối phương vậy.

“Vù... ầm.”

“Ào... ầm.”

Mạnh Đạt Nhân dù đi xa dần nhưng tiếng chạm kinh vẫn âm ỉ lọt vào tai, cho Mạnh Đạt Nhân biết đó là trận tỷ đấu vô tiền khoáng hậu và cực kỳ lợi hại.

Mạnh Đạt Nhân cố ý lướt ngang khu rừng và cũng không tiến vào ngôi trang viện đang nhìn thấy như đã được chỉ điểm.

Mạnh Đạt Nhân dừng lại và tìm chỗ nấp cách ngôi trang viện không xa, sau đó vận dụng bí thuật Địa Thính để nghe ngóng.

Trong trang viện im lìm, ở phía khu rừng cũng vậy, thế nhưng Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận mơ hồ rằng ở quanh đây như đang có nguy cơ tiềm tàng.

Còn chưa kịp tìm hiểu vì nguyên nhân nào lại có cảm giác như thế, Mạnh Đạt Nhân chợt nhìn thấy Đại trưởng lão Thần môn đang từ xa lao đến.

Không muốn lão phí công, từ chỗ nấp Mạnh Đạt Nhân bước ra:

- Lão trượng! Tại hạ đang ở đây.

Thái độ của lão nhân thật kỳ lạ, không hề biểu lộ vui mừng thường có của những người xa nhau đã lâu nay may mắn được gặp lại.

Lão hỏi kèm với cái hắt đầu:

- Sao ngươi không tiến vào trong đó như lão phu đã dặn?

Không thể bảo đó là vì bản thân chợt có cảm nhận bất an, Mạnh Đạt Nhân đành khỏa lấp bằng cách hỏi lảng sang chuyện khác:

- Trận đấu đã như thế nào? Lão trượng chiếm phần thắng hay...

Vị Đại trưởng lão của Thần môn chợt chép miệng:

- Mạnh Đạt Nhân! Sao ngươi cố ý che giấu lão phu? Bí kíp Vạn Lưu ngươi vừa thu hồi hay bấy lâu nay vẫn do ngươi cất giữ?

Mạnh Đạt Nhân không thể không nhận thấy cách xưng hô của lão đã thay đổi. Nếu trước kia vì trân trọng, lão luôn miệng gọi Mạnh Đạt Nhân là thiếu hiệp, thì bây giờ lối xưng hô của lão không còn chút nào sự trân trọng đó nữa. Và nguyên nhân phải chăng là vì bí kíp Vạn Lưu Quy Tông?

Mạnh Đạt Nhân cười gượng:

- Tại hạ chưa thu hồi và cũng không từng cất giữ. Sao lão trượng phải nghi vấn tại hạ?

Lão bật cao giọng:

- Vậy Hồi Phong tuyệt thức lão phu nghe người có am tường, và Nhu công Lương Nghi Nhị Nguyên tận mắt lão phu nhìn thấy người vận dụng, những loại công phu này từ đâu người có?

Gặp lại Đại trưởng lão Thần môn nên Mạnh Đạt Nhân có ý mừng và định đem chuyện có liên quan đến cái chết của Nhị trưởng lão để nói cho lão nghe thì những câu chất vấn của lão khiến cho Mạnh Đạt Nhân không còn cơ hội đề cập đến.

Mạnh Đạt Nhân chỉ biết tròn mắt nhìn lão:

- Những công phu lão trượng vừa nói có liên quan thế nào đến bí kíp Vạn Lưu?

Lão đáp:

- Nếu người đã có quyển bí kíp trong tay ắt phải hiểu đó là thứ bí kíp bao gồm nhiều loại tuyệt học của các phái đã bị thất truyền suốt trăm năm qua.

- Võ học của các phái ư?

Lão nhìn Mạnh Đạt Nhân và hiểu rằng nếu không giải thích tường tận thì có lẽ Mạnh Đạt Nhân sẽ khó thừa nhận chuyện đã cất giữ chân kinh. Lão trầm giọng:

- Theo lời đồn đãi vẫn có trên chốn giang hồ, đâu như các phái hữu

đanh đã có một thời nào đó hợp lại với ý định sẽ lập ra một loại tuyệt học gọi là cội nguồn của võ học các phái. Chuyện đúng hay sai thế nào thì tam sao thất bản nên khó rõ thực hư. Chỉ biết, độ sáu mươi năm trước bí kíp Vạn Lưu Quy Tông đã xuất hiện giang hồ, tạo một trường sát kiếp khiến bốn môn phái dốc hết toàn lực mới mong vẫn hồi, đặt nhị viện nhị cung vào tình thế phải thoái ẩn. Và nhờ đó bốn môn mới biết sở học trong Vạn Lưu Quy Tông chính là công phu thất truyền của các phái. Như Hồi Phong tuyệt thức của phái Côn Luân, như Nhu công...

Mạnh Đạt Nhân vụt xua tay:

- Hóa ra là chuyện này, tại hạ hiểu rồi!

Và Mạnh Đạt Nhân ngưng lời, chỉ là đề càn nhắc làm thế nào giải thích cho lão nhân hiểu.

Ngỡ Mạnh Đạt Nhân đang lẩn tránh câu đáp, lão hỏi:

- Người hiểu như thế nào?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười:

- Chuyện nói ra tuy dài giòng nhưng tựu trung, tại hạ có am hiểu phần nào những công phu này là do những dấu vết, tựa hồ dấu vết võ học, được khắc ghi ở vách động Tam Diệp cốc.

Lão nhân hoài nghi:

- Người muốn nói đó là những dấu vết gần đây được Địa Khuyết cung phát hiện?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu, định nói thêm về những di thể không đầu bị vùi trong bùn, nhưng lão nhân chợt bảo:

- Ta cũng từng nhìn thấy những dấu vết đó, tuyệt nhiên không phải là khẩu quyết, cũng không phải cách lưu lại võ học như người nói.

Mạnh Đạt Nhân ngạc nhiên:

- Lão trượng có nhìn thấy? Vậy là lúc các phái bị Địa Khuyết cung xúc xiểm giao đấu nhằm triệt hạ Thần môn, lão trượng quả thật có xuất hiện?

Lão cười lạt, càng tỏ ý không tin Mạnh Đạt Nhân:

- Đương nhiên! Chính vì thế ta mới bảo người những dấu vết đó không thể giúp người am hiểu sở học thất truyền của các phái.

Mạnh Đạt Nhân vì một ý khác chợt tỏ ra kinh nghi:

- Hóa ra những lời do mỹ phụ kia từng nói với tại hạ...

Lão nhân cau mày:

- Mỹ phụ nào? Ta...

Đúng lúc này, từ phía khu rừng bỗng có thanh âm vang lên:

- Môn chủ có lệnh, Đại trưởng lão mau hồi sơn, cùng Môn chủ nghị bàn đại sự.

Lão nhân lập tức hướng mặt về phía khu rừng:

- Khẩu thuyết vô bằng! Trừ phi đại chuyên sứ có lệnh bài của Môn chủ kèm theo.

Từ phía khu rừng có một nhân vật bước ra. Và hoàn toàn hữu ý, nhân vật nọ cố tình xạ nhìn Mạnh Đạt Nhân bằng tia nhìn điều cợt.

Rúng động, Mạnh Đạt Nhân gọi Đại trưởng lão:

- Lão trượng! Tại hạ có điều này nghi ngờ, muốn nói với lão trượng, liên quan đến quý Môn chủ.

Lão nhân chợt lừ mắt:

- Chuyện của bốn môn, người có tư cách gì xen vào? Còn không mau lui đi?

Hiểu ý lão không muốn Mạnh Đạt Nhân ngay ở đây, trước mặt một

nhân vật Thần môn khác, để lộ mỗi nghi ngờ của lão dành cho vị Môn chủ.

Mạnh Đạt Nhân đành ngậm câm miệng. Nhưng vì hậm hực, vẫn muốn tìm cơ hội cáo giác về hành vi của Môn chủ Thần môn, mỹ phụ trung niên từng lục soát khắp người Mạnh Đạt Nhân để chiếm lấy tín vật tuyển chọn, nên Mạnh Đạt Nhân cố tình nấn ná lưu lại.

Nhân vật nọ đến đủ gần liền xòe tay cho Đại trưởng lão nhìn thấy một vật sáng lóng lánh:

- Kèm theo khẩu lệnh đương nhiên phải có Môn chủ lệnh bài. Mong Đại trưởng lão mau chóng hồi sơn, bàn kế sách đối phó với nhị viện nhị cung hiện nay đã xuất đầu lộ diện.

Vị đạo trưởng lão thoáng phân vân:

- Phải đi ngay bây giờ ư? Lão phu đang có việc, vẫn chưa thực hiện xong.

Nhân vật nọ thu hồi lệnh bài:

- Đành tùy Đại trưởng lão thôi. Bản chuyên sứ chỉ biết truyền đạt, chỉ mong Đại trưởng lão chớ quên tình thế hiện nay của bốn môn, nếu không sớm liệu phương đối phó e khó tránh họa diệt vong.

Miễn cưỡng, Đại trưởng lão nhìn Mạnh Đạt Nhân:

- Chuyện ta vừa nói với ngươi không thể xem thường. Chờ khi gặp lại ta sẽ giải thích rõ hơn.

Và lão quay nhìn vị đại chuyên sứ:

- Đi nào!

Ngay khi cả hai vừa khuất dạng, sát ngay phía sau Mạnh Đạt Nhân bỗng có người lên tiếng:

- Tiểu tử ngươi không ngờ lại mạng lớn phúc lớn, bị rơi xuống khe vực vẫn chưa chết.

Giật phắt người, Mạnh Đạt Nhân định quay lại thì huyết định thân đã bị chế ngự.

“Hự.”

Mạnh Đạt Nhân định kêu, hy vọng Đại trưởng lão vì nghe thấy sẽ quay lại.

Nào ngờ cả á huyết cũng bị khống chế và Mạnh Đạt Nhân nghe thanh âm kia thì thảo bên tai:

- Người chớ mong lão Hoàng quay lại cứu người. Không bao lâu nữa, đến lượt lão cũng chung số phận như người thôi. Hừ!

Và người đó nhắc thân hình Mạnh Đạt Nhân lên, đưa vào ngôi trang viện từng tạo cảm giác bất an cho Mạnh Đạt Nhân.

Thủ đoạn khôn lường

Lần đầu tiên Mạnh Đạt Nhân được đối diện cùng một lúc với nhiều nhân vật Thần môn. Không những thế, đây cũng là lần đầu tiên Mạnh Đạt Nhân biết rõ ai là Tam trưởng lão, kẻ đã từng nhẫn tâm hạ thủ Nhị trưởng lão để chiếm đoạt tín vật tuyển chọn. Đó là người vừa xuất thủ chế ngự Mạnh Đạt Nhân.

Với ánh mắt căm phẫn Mạnh Đạt Nhân đang dành cho Tam trưởng lão, một trong những nhân vật đứng đối diện với Mạnh Đạt Nhân bỗng lên tiếng:

- Nếu tiểu tử quả là người đã được Hoàng lão đại tuyển chọn, Không trưởng lão hãy nhìn thái độ của y kìa, dường như mưu đồ của bọn ta đã bị y đoán biết. Và nếu y đã biết...

Tam trưởng lão họ Không của Thần môn chột xua tay:

- Có phải Kim nhị chuyên sứ muốn nói, cả Hoàng lão đại cũng đã nghi ngờ bọn ta?

Nhị chuyên sứ họ Kim tỏ ý lo ngại:

- Nếu để Hoàng lão đại nghi ngờ, Kim mỡ e kế sách của Môn chủ hỏng mất.

Lão Không cười lạt:

- Không có lão Hoàng cũng không sao. Giả như phen này Môn chủ đắc thủ bí kíp Vạn Lưu, việc tiến vào Phong Thần liên hoàn động để chiếm hữu công phu Cửu Trùng phân thượng tầng kẻ như không cần. Tuy kế sách có thay đổi nhưng Không mỡ vẫn tin Môn chủ rồi cũng sẽ chấp thuận.

Một nhân vật khác lên tiếng:

- Nói như Không trưởng lão, chúng ta phải lưu lại đây chờ Môn chủ

đến?

Lão Không gật đầu:

- May nhờ Vũ Văn tam chuyên sứ vốn am hiểu cơ quan, Không mỗ đã phát hiện một bí đạo, đủ kín để giam giữ tiểu tử mà không bị bất kỳ ai nghi ngờ. Hy vọng trong thời gian chờ đợi Môn chủ nhận được tin và tìm đến, chúng ta sẽ có biện pháp bảo tiểu tử nói rõ cách luyện công qua những dấu vết lưu lại ở Tam Điệp cốc.

Nói đến đây, lão Không nhếch môi:

- Chỉ có Hoàng lão đại quá ấu trĩ nên không tin lời tiểu tử. Riêng Không mỗ có đủ lý do để tin.

Với dáng vẻ là người chủ xưởng mọi việc, ngay khi dứt lời, lão Không chột dùng thủ pháp cách không, giải khai á huyết cho Mạnh Đạt Nhân.

Lão Không bữu môi, cao ngạo:

- Những gì ta vừa nói ắt hẳn tiểu tử ngươi đã nghe. Thiết tưởng ta cũng nên cho ngươi biết một điều, ta là người kém nhẫn nại. Không những thế, về thủ đoạn thì ta có thừa. Ta hy vọng ngươi đủ thông minh để hiểu ẩn ý ta muốn nói.

Có cơ hội mở miệng, Mạnh Đạt Nhân nói ngay, không chần chừ:

- Nói về thủ đoạn, ta thừa biết thế nào là thủ đoạn của lão, một trong tam vị trưởng lão của Thần môn.

Lão Không tỏ ra đắc ý:

- Ngươi căm phẫn vì ta xuất kỳ bất ý chế trụ ngươi, không đường cùng ngươi động thủ? Nếu là vì chuyện này, ta khuyên ngươi nên biết chấp nhận sự thật, cho dù ngươi có luyện công thêm đôi ba mươi năm nữa vẫn không là đối thủ của ta. Ngươi chớ vọng tưởng rồi sẽ có ngày cùng ta giao đấu.

Mạnh Đạt Nhân cười lạnh:

- Chuyện chưa đến không thể nói trước. Huống chi, điều ta muốn nói lại không phải chuyện này. Có lẽ lão không bao giờ ngờ, rằng ta đã biết lão hạ thủ Nhị trưởng lão như thế nào. Và chỉ vì để chiếm đoạt tín vật tuyển chọn của Nhị trưởng lão, thủ đoạn của lão...

Ngay khi nghe Mạnh Đạt Nhân đề cập đến chuyện này. Có lẽ như lão Không hoàn toàn không ngờ, đúng như lời Mạnh Đạt Nhân vừa bảo. Lão Không có một thoáng ngó người và không kịp ngăn Mạnh Đạt Nhân lại.

Nhưng ngay sau đó, dọ kịp trấn tĩnh và trấn tĩnh thật mau, lão Không liền quát, quyết không để Mạnh Đạt Nhân nói hết lời:

- Người nói năng quàng xiên gì thế, tiểu tử? Hay người muốn ám chỉ, Hoàng lão đại vì mưu đồ bất lợi cho bốn môn đã bị Đồ lão nhị phát hiện, nên Hoàng lão đại phải giết Đồ lão nhị?

Đoạn lão Không vờ làm mặt phẫn nộ:

- Thảo nào bấy lâu nay bốn môn vẫn không được tin gì của Đồ lão nhị. Nếu ta đoán không lầm cái chết của Đồ lão nhị nhất định phải có phần của người. Đã vậy trong lúc chờ Môn chủ đến, chiếu theo môn quy xử trị người, vì tình bằng hữu thâm giao cũng là tình đồng môn sư huynh đệ, ta phải vì Đồ lão nhị cho người ném chút mùi lợi hại.

Là người chủ xưởng toàn bộ sự việc ở đây, lão Không không những giành phần nói cho mình mà khi hành sự lão cũng không để bất kỳ ai xen vào hoặc kịp có phản ứng.

Và để thực hiện đúng như lời vừa đe dọa, lão Không vẫn bằng thủ pháp cách không bất ngờ vẩy xạ vài tia chỉ kình vào Mạnh Đạt Nhân.

“Viu...”

Huyệt định thân vẫn đang bị chế trụ, đáng lý Mạnh Đạt Nhân phải bất động, cho dù có bị đối phương làm gì bất lợi cho thể xác. Nhưng với thủ pháp lão Không vừa thi triển thì khác, Mạnh Đạt Nhân ngay khi bị vài tia chỉ kình xạ trúng vào, toàn thân liền mềm nhũn ra, đến nỗi hai chân phải khụy xuống, chứng tỏ đôi chân đó đến chút sức lực để chi

trì thân hình cũng không thể thực hiện nổi chức năng tối thiểu đó.

Và Mạnh Đạt Nhân chỉ có thể hiểu nguyên nhân, biết rõ sự thật, khi nghe lão Không thân nhiên ra lệnh cho một nhân vật:

- Vũ Văn chuyên sứ mau đưa tiểu tử vào bí thất. Tiểu tử đã bị phế bỏ võ công, đỡ cho chúng ta khỏi phải ngày đêm canh giữ.

Câu nói này của lão Không ngay lập tức tạo nổi kinh hoàng cho Mạnh Đạt Nhân.

Nhìn lão bằng ánh mắt căm phẫn, Mạnh Đạt Nhân càng căm phẫn hơn khi nhận ra bản thân đến chút sức lực để gào thét cũng không thể thực hiện.

Bất giác, Mạnh Đạt Nhân chỉ phát lên những âm thanh khào khào:

- Lão thật độc ác! Mối thù này, ta...

Lão Không vẫy ta:

- Người nên để dành sức để đối chất với Đồ lão nhị một khi người xuống tuyền đài gặp lão. Giải y đi!

Trong cái vẫy tay, lão đã kịp thời dùng thủ pháp cách không điểm vào á huyệt của Mạnh Đạt Nhân. Vậy là hết, đến nói cũng không thể nói, cảm nhận bất an lúc này của Mạnh Đạt Nhân giờ đã niền thành sự thật.

Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn tuyệt vọng khi bị tam chuyên sứ họ Vũ Văn đưa dần theo bí đạo, đến một bí thất, nằm ẩn đâu đó dưới nền khu trang viện.

Nhưng diễn biến vẫn không dừng ở đây, ngay khi đưa Mạnh Đạt Nhân vào bí thất và lúi vào bí mật cũng bị Vũ Văn tam chuyên sứ phong kín lại, Mạnh Đạt Nhân chợt lấy làm lạ khi nhận ra bản thân vẫn bị Vũ Văn tam chuyên sứ tiếp tục đưa đi.

Sau một loạt tiếng động lạ tai, bí thất này dường như chưa phải là chỗ tận cùng của bí đạo, Vũ Văn tam chuyên sứ tiếp tục đưa Mạnh Đạt

Nhân đi theo nhiều lối quanh co bí hiểm để đến một nơi nào đó hoàn toàn bị bóng tối bao phủ.

Đến lúc này, lần đầu tiên Mạnh Đạt Nhân nghe vị tam chuyên sứ phát thoại, cho dù chỉ là lời lầm nhảm, cốt ý tự nói một mình và không cần Mạnh Đạt Nhân phải đáp lại:

- Người yên tâm! Nếu những gì người vừa tiết lộ đều là sự thật, ta đoan chắc tính mạng người sẽ được bảo toàn. Chỉ cần ta nghĩ được cách phát động cơ quan cuối cùng này, chúng ta sẽ thoát. Khổng Gia Lập dù có tâm cơ đến đâu cũng không thể tưởng trước những hành động của ta. Mà cũng lạ, đây là khu trang viện bỏ hoang từ lâu, có ai ngờ bên trong lại ẩn tàng nhiều cơ quan hiểm trở. Chỉ tiếc, vậy là ta không còn cơ hội lưu lại đây lâu hơn để tìm hiểu. Bằng không, nhất định ta sẽ khám phá ai đã từng là chủ nhân nơi này.

Đối với Mạnh Đạt Nhân, lời lầm nhảm của vị tam chuyên sứ ngay lập tức đem lại tia hy vọng. Không phải tia hy vọng cho bản thân vì người bị phế võ công như Mạnh Đạt Nhân đâu thể trong một sớm một chiều tìm được cách khôi phục. Hay nói đúng hơn, đó chỉ là điều vọng tưởng xa vời, mà là niềm hy vọng cho Thần môn, chí ít cũng có người không đồng tình với hành vi của lão Khổng Gia Lập, đệ Tam trưởng lão của Thần môn. Và nếu sự tình cứ thế chuyển biến, âm mưu của lão Khổng sẽ bị phát hiện, lão sẽ bị quả báo, đây là điều duy nhất khiến Mạnh Đạt Nhân mãn nguyện.

Mãi nghĩ, Mạnh Đạt Nhân vậy là không còn nghe vị tam chuyên sứ lầm nhảm những gì nữa. Mạnh Đạt Nhân chỉ chú tâm trở lại khi nghe vị tam chuyên sứ đột nhiên kêu lên:

- Không thể được! Những cơ quan sau này ngoài ta ra, Khổng Gia Lập không thể nào biết. Cớ sao lão có thể phát động cơ quan và truy đuổi ta nhanh đến vậy?

Cũng lúc này, Mạnh Đạt Nhân mơ hồ nghe thanh âm của lão Khổng vang đến:

- Vũ Văn Kinh Nhượng! Ta biết người vẫn còn ở bên trong bí đạo.

Không ngờ người lại có tiểu tâm, vì muốn chiếm hữu bí kíp Vạn Lưu nên dám lợi dụng cơ quan thực hiện mưu đồ. Nếu người hồi tâm chuyển ý, ngay lúc này giao tiểu tử lại cho ta, ta sẽ niệm tình nghĩ rằng người vì mối gia thù nên để dự niệm làm mờ lý trí, sẽ không quy tội người mưu phản như đã xảy ra với Hoàng lão đại.

Vũ Văn Kính Nhượng, vị tam chuyên sứ lại lẩm nhẩm:

- Vì sao Không Gia Lập lại am hiểu cơ quan? Hơn hai mươi năm thân cận lão, có lẽ ngoài chuyện này ra, lão còn nhiều bí ẩn khác mà ta vì vô tâm không chịu tìm hiểu cặn kẽ. Lão am hiểu cách sắp đặt cơ quan, chuyện này lạ thật đấy.

Có tràng cười của lão Không Gia Lập vọng đến:

- Vũ Văn Kính Nhượng! Kẻ thù của người sau thời gian dài thất tung, có lẽ hẳn đã chết rồi cũng nên. Vậy người chớ vì chút tư lợi mà làm hỏng đại sự của bốn môn. Người thử nghĩ xem, nếu tin này đến tai Môn chủ, bản thân người đâu chỉ bị người của bốn môn truy lùng, võ lâm thất đại phái và nhất là nhị viện nhị cung cũng đâu buông tha người? Hãy cân nhắc cho kỹ ngay khi người còn có cơ hội.

Mạnh Đạt Nhân lại nghe Vũ Văn Kính Nhượng lẩm nhẩm:

- Chỉ cần phát động được cơ quan cuối cùng này là thoát. Nếu lão đã dối trá trong việc phủ nhận hành vi hãm hại Nhị trưởng lão thì những lời này của lão cũng là lời giả dối. Ta đừng để lời của lão ta dao động. Phải nghĩ ngay cách phát động cơ quan. Ai đã bố trí cơ quan này? Thật lạ! Sao không thấy sinh môn? Quanh đây toàn là tử môn, không lẽ cơ quan chỉ dẫn đến tuyệt lộ?

Thanh âm của Không Gia Lập vang đến rõ hơn:

- Hơn hai mươi năm dài Thần môn đã phí bao tâm huyết đào luyện người, người cam tâm mưu phản thật sao, Vũ Văn Kính Nhượng?

- Ôi chao! Thêm một cơ quan nữa được lão khai thông? Lão sắp vào tận đây rồi, ta phải làm sao đây?

Không cần nghe Vũ Văn Kính Nhượng nói câu này, Mạnh Đạt Nhân chỉ dựa vào thanh âm của lão Không càng lúc càng nghe rõ cũng hiểu lão sắp sửa vào đến tận đây. Và vô tình Mạnh Đạt Nhân cũng có chung tâm trạng hốt hoảng như Vũ Văn Kính Nhượng. Phải chi Mạnh Đạt Nhân có thể lên tiếng, nhất định Mạnh Đạt Nhân phải hối thúc Vũ Văn Kính Nhượng mau mau tìm cách phát động cơ quan cuối cùng, vì tình thế đã đến lúc khẩn trương lắm rồi.

Vì không thể lên tiếng và vì biết Vũ Văn Kính Nhượng vậy là không có cách nào phát động được cơ quan cuối cùng nên Mạnh Đạt Nhân không hề oán trách khi nghe Vũ Văn Kính Nhượng một lần nữa lầm nhảm nói vào tai Mạnh Đạt Nhân:

- Ta bại trận rồi, tiểu tử. Đành vậy thôi, ta đành vì ta phải giao người lại cho Không Gia Lập thôi. Người đừng trách ta, một kẻ thật sự lực bất tòng tâm.

Và Mạnh Đạt Nhân nhận thấy bản thân đang bị Vũ Văn Kính Nhượng đưa đi ngược lại.

Tiếng cơ quan phát động vang lên cùng với ánh sáng từ ngọn đuốc do lão Không cầm trên tay cũng ủa vào, soi tỏ nụ cười đắc ý của lão Không.

Không Gia Lập càng đắc ý khi nghe Vũ Văn Kính Nhượng bối rối giải bày:

- Không trưởng lão xin chớ trách! Vũ Văn Kính Nhượng mỗ vì tình cờ... tình cờ phát hiện trong bí thất hãy còn nhiều cơ quan ẩn tàng. Vì sợ có người do am hiểu cơ quan sẽ theo lối hậu vào giải cứu tiểu tử nên Vũ Văn Kính Nhượng mỗ không thể không thử tìm hiểu. Cũng may bí đạo chỉ đưa đến đây là hết. Không trưởng lão có thể an tâm được rồi.

Không Gia Lập đưa cao ngọn đuốc, quan sát khắp lượt nơi mà Vũ Văn Kính Nhượng vừa bảo là chỗ tận cùng.

Đoạn lão gật gù, đưa một tay về phía Vũ Văn Kính Nhượng:

- Cẩn tắc vô ưu, Vũ Văn tam chuyên sứ càng cẩn trọng, Khổng mỗ càng yên tâm. Hóa ra lúc này Khổng mỗ đã ngờ sai cho Vũ Văn tam chuyên sứ? Nào, hãy giao tiểu tử cho Khổng mỗ.

Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn không tin Khổng Gia Lập lại để cho Vũ Văn Kính Nhượng dễ dàng thuyết phục như vậy. Nhưng có tin hay không, đó không phải chuyện của Mạnh Đạt Nhân. Huống chi, dù Mạnh Đạt Nhân có muốn cũng không thể lên tiếng để nói xen vào.

Và khi tay của Khổng Gia Lập vừa chạm vào Mạnh Đạt Nhân, thật kỳ quái, Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận như lão Khổng Gia Lập đang cố tình truyền nội lực vào thân thể chàng.

Cũng lúc này, ngay khi Mạnh Đạt Nhân bị bắt buộc phải tiếp nhận luồng chân khí cuộn cuộn của lão Khổng, vì Vũ Văn Kính Nhượng vẫn còn giữ Mạnh Đạt Nhân trên tay, chưa giao hẳn cho lão Khổng. Mạnh Đạt Nhân nghe Vũ Văn Kính Nhượng đột nhiên kêu hôc lên một tiếng thật lớn:

- Khổng trưởng lão... hự!

Lập tức Vũ Văn Kính Nhượng bị bắn lùi. Và nếu Khổng Gia Lập không kịp chớp giữ lấy Mạnh Đạt Nhân, có lẽ Mạnh Đạt Nhân cũng bị bắn lùi cùng với Vũ Văn Kính Nhượng.

Thủ pháp của Khổng Gia Lập thật vô lượng, Mạnh Đạt Nhân nghe lão cười dài:

- Người nghĩ ta sẽ tiếp tục tin người sao? Bây giờ người đạ bị công phu Cách Sơn Đả Ngưu của ta gây nội thương trầm trọng. Hãy ngoan ngoãn nằm đó chờ Môn chủ đến trị tội người. Ha... ha...

Dứt tiếng cười, thuận tay, Khổng Gia Lập ném luôn Mạnh Đạt Nhân vào trong, nằm đè lên thân hình Vũ Văn Kính Nhượng.

“Vù...”

Sau đó, Khổng Gia Lập lại cười: